JOAN SMITH

Preafrumoasa Laura

Traducerea şi adaptarea în limba română de ION GEICU
ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Laura Talmadge se opri în faţa restaurantului „Pivniţele Franţei" pentru a contempla afişul care o reprezenta în mărime naturală, dominată de inscripţia „Ambianţă muzicală cu fermecătoarea Laura la orgă". După cum ceruse, numele ei de familie nu figura nicăieri. Nu acceptase să cânte la orga electrică în acest local, patru seri pe săptămână, decât cu această condiţie. Academia regală de muzică n-ar fi văzut fără îndoială cu ochi buni ca o elevă atât de strălucită ca Laura să se producă în public pentru a-şi rotunji veniturile. Degeaba se lăuda „Pivniţele Franţei" că era unul din restaurantele cele mai scumpe din Londra, acesta nu era nicidecum genul de loc frecventat de înalta societate, departe de asta...

Îndată ce-i treceai pragul, primul adjectiv care-ţi venea în minte pentru a califica acest decor prea luxos era acela de „pretenţios". Nu întâlneai aici domni ieşiţi de la Oxford sau Cambridge, nici conţi sau duci. Din când în când, puteai zări o vedetă de televiziune sau de cinema, dar nu prea des.

Cu părul blond protejat de un fular, Laura îşi ridică gulerul impermeabilului. Trei pietoni îi aruncară o privire în trecere, fără să remarce cea mai mică asemănare între această siluetă firavă şi somptuoasa femeie din afişul expus în vitrină. Trebuie spus că, în afară de figură, n-aveau într-adevăr nimic în comun. Afişul fusese realizat în urmă cu şase luni pentru Aimée, organista dinaintea ei. Şi când, după plecarea ei, Jerry Holmes, patronul, o angajase pe Laura, el se mulţumise să lipească o fotografie mărită a chipului ei deasupra corpului voluptuos al lui Aimée. În faţa pieptului plin care se revărsa din decolteul ameţitor şi al acestei talii ridicol de subţiri, Laura făcu o mică grimasă. Ai fi zis că este afişul unui film prost de mâna a doua. Dar să încerci să convingi un om ca Jerry Holmes...

- Va trebui să fii sexy, îi declarase el. Să pui în evidenţă cea mai bună parte a fizicului tău. Să o pui în valoare. Am să te învăţ, vei vedea. În ceea ce priveşte muzica, mai ales fără cea clasică. Cânţi într-un restaurant, nu într-o biserică. „Tico Tico", „La vie en rose", iată ce le trebuie clienţilor mei! Aceştia nu sunt nici feţe bisericeşti, nici puşti, ci bărbaţi însuraţi care ies cu iubitele lor sau celibatari care îşi caută norocul. Vin aici ca să se distreze.

- Ce vreţi să spuneţi prin sexy? întrebase Laura, neîncrezătoare.

- Ei bine, de exemplu, va trebui să-ţi scoţi ochelarii. Mă întreb, de altfel, de ce îi porţi.

- Oh, nu i-am pus decât pentru a citi contractul. Nu voi avea nevoie de ei ca să cânt. Am să învăţ bucăţile pe dinafară.

- Să fie într-un ceas bun! Ai ochi splendizi, mari, luminoşi... Nu te zgârci cu machiajul. Îţi va trebui de asemenea o rochie decoltată, bineînţeles.

- Decoltată?

- Vezi chelneriţa de acolo? îi spusese el arătându-i o tânără

îmbrăcată cu o bluză ţărănească şi cu o fustă lungă.

- Da.

Într-un colţ retras al sălii, chelneriţa era ocupată să-şi pilească unghiile, cu o ţigară în colţul buzelor. Bluza ei mulată, cu un decolteu adânc, dezvăluia rotunjimi generoase.

- Iată ce vreau să spun. Sexy, dar rafinat.

Laura nu se putu împiedica să zâmbească. Jerry avea o părere foarte stranie despre rafinament.

- Cânţi foarte bine, adăugase el, mult mai bine decât Aimée. Dar asta nu-i de-ajuns. Va trebui de asemenea să te adaptezi ambianţei. Clienţii sunt dornici să vadă fete frumoase. Ei caută o schimbare plăcută a obişnuitului. Unii vor dori să te ducă să vă terminaţi seara în altă parte... Înţelegi la ce fac aluzie... Să nu accepţi niciodată. Ţin la respectabilitatea localului meu.

- N-aveţi nici o grijă, am să fiu atentă, domnule Holmes, răspunsese ea reprimându-şi un zâmbet.

- Spune-mi Jerry. Aici formăm cu toţii o mare familie.

El aruncase atunci o privire întrebătoare soţiei lui. Şi Vera Holmes, care o examinase pe Laura din cap până în picioare, păruse mulţumită. Era o femeie plinuţă de vreo cincizeci de ani, care în lumina slabă din restaurant arăta cu zece ani mai puţin. Ea stătea la casă. Ca şi chelneriţele era îmbrăcată în costum rustic, dar se dorea elegantă, după cum demonstra colierul de perle false şi inelele care-i sclipeau pe toate degetele. Vera era tot atât de tipic englezoaică precum soţul ei. Ei îşi botezaseră restaurantul „Pivniţele Franţei" pentru că găseau asta distins. Şi ei ţineau mult la distincţie, nu din ambiţie socială, ci pentru a justifica preţurile exorbitante pe care le practicau.

- Câţi ani ai, micuţa mea? o întrebase Vera. Sper că nu eşti minoră? Pentru că nu vreau să avem necazuri cu poliţia.

- Am douăzeci şi unu de ani, fiţi liniştită.

- Pari foarte tânără.

- Pot să vă arăt permisul de conducere, propusese Laura scotocind în geantă.

Ei îl studiaseră cu atenţie înainte de a i-l inapoia.

- Va părea mai în vârstă cu un coc. Coada asta de cal nu va merge, spusese Jerry. Şi cu o rochie puţin provocatoare...

- Taci, i-o tăiase Vera. Laura nu este ca Aimée. Ea are clasă. Caută-i mai curând o rochie de seară. În fine, ştii mai bine decât noi ce ţi se potriveşte. Numai să nu fii nici vulgară, nici prea sobră. Înţelegi ce vreau să spun?

- Din satin roşu, sau... începuse Jerry.

Soţia lui îi ceruse din nou să tacă.

- Cred că înţeleg, îi asigurase Laura.

Şi acum, se întreba ce gen de rochie să-şi pună ca să-i mulţumească pe amândoi.

- Foarte bine. O să lucrezi de la orele nouă seara până la douăsprezece şi jumătate, de miercuri până sâmbătă, îi declarase Vera. De patru ori câte o jumătate de oră, cu treizeci de minute pauză între fiecare număr. O să primeşti un onorariu, plus bacşişurile. Aimée aşeza totdeauna un pahar pe orgă şi punea chiar ea în el o bancnotă de o liră înainte de a începe să cânte ca să le arate clienţilor că nu se mulţumea cu mărunţiş! În general, clienţii dau un bacşiş când cer o melodie la alegerea lor. Ce faci afară nu ne priveşte, dar aici nu vreau să avem necazuri. Un restaurant ca acesta poate căpăta repede o proastă reputaţie. Fireşte, dacă un client te place, poţi accepta să-ţi ofere un pahar. Mai ales dacă este un obişnuit de-al casei.

- Jerry m-a avertizat deja. Fiţi liniştită. Am altceva de făcut decât să-mi pierd timpul cu clienţii.

- Bine. Cu ce te ocupi în afară de a cânta la orgă?

- Urmez cursurile Academiei regale de muzică şi n-o prea scot la capăt cu banii.

- N-ai familie?

- Ba da. Un frate. Este pastorul parohiei Saint-Peter. Pastorii nu întorc banii cu lopata.

- Mie îmi spui? Când, din întâmplare, vine vreunul, se mulţumeşte cu un pahar de vin ieftin şi dacă lasă un şiling bacşiş, fetele se pot declara fericite!

- Cred totuşi că Francis n-a intrat niciodată într-un loc ca acesta, afirmă Laura.

Sala restaurantului semăna cu o pivniță. Pereții erau acoperiți cu tapet roşu cu auriu, cu oglinzi încastrate aproape peste tot. Lămpi electrice în sfeşnice aurii imitau lumina pâlpâitoare a lumânărilor. Lumânări de data aceasta veritabile, luminau mesele acoperite cu fețe de masă albe. Pentru a confirma numele restaurantului, mâncărurile erau scrise în franceză, cu traducerea în engleză alături.

- Dacă ți-e foame, poți lua o gustare la bucătărie, în timpul pauzelor.

Chiar de la început, Vera îi arătase o bunăvoință maternă Laurei, atât de slabă si de palidă si, mai ales, nicidecum insolentă. Pentru Vera, insolența era cea mai mare nenorocire. Ea nu putea risca s-o uite pe organista care o precedase pe Aimée, cea care încercase să-l seducă pe Jerry, până acolo încât acesta îi împrumutase bani. Ce idiot! Dacă se lansaseră în afaceri, o făcuseră pentru a-şi cumpăra ferma la care visau si nu pentru acte de filantropie!

- Există vreun colț liniştit unde as putea învăța în timpul pauzelor? întrebase Laura. Am de făcut adesea lucrări pentru

Academie. Teme de scris...

- Este o cabină mică lângă vestiar. Vei putea folosi măsuța de toaletă drept birou.

În picioare pe trotuar în ceața acestui început de aprilie, Laura se gândea la cele trei luni pe care le petrecuse la „Pivnițele Franței”. Acumulase o experiență foarte bogată. Acum ştia să facă față avansurilor seducătorilor de tot soiul. Deşi întotdeauna amabilă cu clienții, nu le dădea niciodată numele ei de familie şi nici adresa. Dacă se întâmpla să accepte să bea un pahar cu unul dintre ei, nu-l lăsa niciodată s-o conducă acasă. În fața comportamentului ei ireproşabil, Jerry şi Vera o adoptaseră definitiv. Păstra distanța față de clienți, nu se servea de la bar fără să plătească, nu-si umplea buzunarele cu mâncare înainte de a pleca si nu lua lingurițele de argint, pe scurt, era o fată „foarte bine”.

Când cumnata Laurei născu, în februarie, îi găsiră o locuință organistei lor. Jerry era proprietarul mai multor apartamente în apropierea restaurantului si el îi propuse unul dintre ele. Ea acceptă fără nici o ezitare. Garsonierele erau atât de rare si atât de scumpe la Londra! Din păcate, amenajările hotărâte de Vera nu se potriveau deloc cu gusturile ei.

- Am decorat-o eu însămi, declarase cu mândrie doamna Holmes când o dusese să viziteze apartamentul.

Ceea ce sărea în ochi, era un amestec exploziv de rosu, portocaliu, galben si verde. În salon, o canapea de culoare purpurie trona alături de un mare fotoliu verde, totul pus pe o mochetă galbenă. În fața ferestrei înguste, perdelele erau de un rosu aprins. Lustre din metal auriu luminau masa din placaj lăcuit. Camera avea dimensiunile unui dulap, ca si bucătăria care era echipată totusi cu un frigider si o maşină

de gătit cu gaze. Dar toate acestea nu aveau importanță pentru Laura. Esențială era chiria foarte rezonabilă.

- De ce să fac apel la un decorator care ar fi cerut o avere? Eu sunt capabilă s-o fac la fel de bine, nu găsesti?

Prea mulțumită că găsise unde să stea, Laura n-o contrazisese pe Vera. Se mărginise s-o întrebe:

- N-o să vă supărați dacă am să fac unele mici schimbări? Mama mi-a lăsat mostenire câteva lucruri pe care as dori să le păstrez. Au o valoare sentimentală, adăugase ca să n-o jignească.

- De ce nu, draga mea? Eşti la tine acasă. Instalează-te cum îți place. Atâta timp cât nu faci pete pe masă, nici găuri de țigară în mochetă... Dar ştiu că nu eşti de genul care dă petreceri nebuneşti.

- Bineînțeles că nu!

- Nu ca vecinele tale! Aceste două femei nu sunt mai manechine ca tine şi ca mine. Jerry s-a lăsat înşelat de gogoşile lor şi nu putem face nimic înainte de expirarea contractului lor de închiriere. Una dintre ele se pretinde oaspete într-un club privat pentru bărbați. Există un nume pentru acest gen de femei... şi nu-mi permit să-l pronunț. Oricum n-ai să le vezi în mod frecvent. Îți petreci zilele la Academie şi patru seri din şapte la restaurant. Şi apoi, trebuie din când în când să mergi la fratele tău?

- Da. În fiecare duminică.

- N-ai un iubit? Drăguță cum eşti, ai cu siguranță o mulțime de curtezani!

- Mi se întâmplă să ies doar foarte rar. Prietenii mei sunt studenți şi n-au mijloace să facă nebunii. Mergem la cinematograf, la conferințe sau la concerte când putem obține locuri în picioare.

- Am convingerea că într-o zi vei fi bogată şi celebră. Sunt

nerăbdătoare să te văd pe scena de la Albert Hall, îmbrăcată ca o prințesă şi primită cu un tunet de aplauze!

- În ziua aceea, vă promit că veți avea bilete!

- Minunat! Vom fi încântați.

Laura se strădui să-şi înfrumusețeze apartamentul. Micul ei covor persan ascunse o parte din mochetă şi canapeaua dispăru sub o cuvertură afgană țesută de mână. Puse pernele de satin pe ultima etajeră a unui dulap împreună cu oribilele bibelouri alese de Vera. Pe masa rulantă, scrumiera cromată cu inscripția „Pivnițele Franței” fu înlocuită cu serviciul de ceai de argint al mamei ei. Strânse cu grijă tapiseria de pe perete - un tigru si o pasăre pictate pe catifea neagră - pe care o puse sub pat si o înlocui cu un peisaj din secolul al XlX-lea. N-avea mijloacele să facă mai mult, dar aceste mici îmbunătățiri dădeau apartamentului un cu totul alt aspect.

Laura aruncă o scurtă privire ciudatei sale dubluri de pe afis care zâmbea la intrare - sfârsise prin a se obisnui cu ea - si împinse usa restaurantului „Pivnițele Franței”. Îndreptându-se spre cabina ei, observă că sala era pe jumătate goală.

Îsi pieptănă părul pe spate până când acesta îi căzu pe umeri în valuri suple si naturale, apoi trecu la metamorfozarea ei. Cu ajutorul unui creion negru, îsi recontură linia sprâncenelor si-si alungi ochii către tâmple. Îsi umbri pleoapele cu fard mov, îsi dădu cu fond de ten, îsi rujă buzele cu roz aprins si se redresă pentru a aprecia rezultatul. Satisfăcută, îsi agăță la urechi cercei mari din cristal care scânteiau ca diamantele în lumina blândă a sălii. Lui Jerry îi plăceau bijuteriile sclipitoare. Pe degetul inelar al mâinii stângi îsi strecură un inel împodobit cu un safir fals urias. Avea mâini încântătoare, lungi si fine, cu unghii frumoase.

Cu toate că era mai puţin dezvoltată decât şi-ar fi dorit domnul Holmes, rochia ei de seară albastru închis îţi tăia răsuflarea. Îi descoperea cu generozitate umerii şi se mula pe talia fină şi pe şoldurile zvelte. Mânecile lungi îi dădeau o înfăţişare foarte sofisticată.

Se privi încă o dată în oglindă. Doamne Dumnezeule! se gândea ea, părinţii mei ar fi îngroziţi dacă m-ar vedea! Cu toate acestea, fratele ei o convinsese să accepte această slujbă. Avea o minte destul de deschisă încât să nu considere imoral ca organista de duminică să cânte în timpul săptămânii la orga electronică într-un restaurant. Francis nu era unul dintre acei pastori demodaţi şi rupţi de realitatea lumii moderne. Într-o seară, o aduse chiar pe soţia lui, Mavis, la „Pivniţele Franţei" pentru a asista la spectacolul dat de Laura. De altfel, ca mulţi alţi pastori tineri, îşi abandonase de multă vreme ţinuta tradiţională de pastor protestant.

- Îmi pare rău că nu te pot ajuta din punct de vedere financiar, Laurie, îi spusese el. Dar cu naşterea copilaşului...

- Nu-ţi face griji pentru mine, Francis. Ai făcut deja mult pentru mine lăsându-mă să locuiesc la tine timp de doi ani de zile. Acum cunosc Londra ca pe buzunarul meu şi sunt capabilă să mă descurc. Mi-a mai rămas un an de studii până să-mi iau diploma. Aş putea să mă descurc fără să lucrez, dar aş vrea să pun deoparte ceva bani... pentru că, anul viitor, aş vrea să mă consacru compoziţiei.

- Poate dacă ne-am muta într-o locuinţă mai mare? În acest caz, ai să poţi să te întorci la noi.

- De ce nu? Poate voi fi si eu căsătorită... cine stie?

- Sper că nu cu unul dintre tipii care-i întâlnesti la restaurant!

- Bineînţeles că nu! îi răspunse ea râzând. Dar se gândise la acel client care o cerea în căsătorie de câteva ori pe săptămână... El venea la

„Pivnițele Franței” aproape în fiecare seară, în afară de sâmbătă.

În seara asta, intrând în sală, îl văzu instalat la masa lui obisnuită.

Proiectorul se aprinse si Jerry, în smochingul său prost croit, o anunță. Ea salută, zâmbitoare. Îsi pusese repertoriul la punct cu Holmes. Începea cu o serie de melodii extrase din comedii muzicale ca „Hello Dolly!” sau „Cabaret”, foarte usor de cântat pentru ea. După părerea ei, ceea ce cânta aici nici măcar nu merita numele de muzică. Avea un stil strălucitor si nu se zgârcea cu arpegiile, ceea ce dădea publicului impresia că ascultă muzică bună, sporindu-i emoția. Obligată să le repete, cânta bucățile fără partitură si aproape fără să gândească. Putea astfel să observe pe îndelete publicul.

La sfârsitul primei părți, se ridică, salută si dispăru în spatele cortinei, înainte ca admiratorul ei să i se poată adresa. Începea într-adevăr s-o agaseze cu aerele lui de îndrăgostit iremediabil! Totusi, la sfârsitul părții a doua, fu cuprinsă de oarecare milă pentru Sean Bowden. Se ridica deja ca s-o invite la masa lui.

- La pauza următoare, Sean, răspunse ea.

- Nu voi mai fi aici. Trebuie să plec devreme în seara aceasta, spuse el cu o privire rugătoare de câine bătut. Voi lipsi toată săptămâna... Sperasem să-ți pot vorbi puțin înainte de a mă întoarce acasă pentru vacanța de primăvară.

Sean studia economia la Universitatea din Londra, dar împotriva voinței sale, deoarece visa să intre în lumea prestigioasă a artelor - teatru, cinema, muzică sau literatură. N-avea talent pentru nici una dintre ele şi se încăpățâna să creadă că era făcut pentru asta.

Pentru a-şi păstra sacrosanctul ei anonimat, Laura îi ascunse faptul că şi ea îşi continua studiile. Şi misterul de care se înconjura jucase probabil un rol important în atracția pe care o exercita asupra lui.

- În cazul acesta, să bem un pahar de adio, răspunse ea însoțindu-l

la masa lui.

- Ca de obicei? se interesă el cu un zâmbet complice.

- Ca de obicei.

Cu Sean, ea comanda întotdeauna vin roşu. Era băutura cea mai ieftină şi se temea ca serile lui la „Pivniţele Franţei" să nu-l coste prea scump. Nu părea totuşi să fie sărac. Cu toate că era îmbrăcat simplu, nu era lipsit de eleganţă. În această seară, purta o haină de stofă de lână şi un pulover de caşmir. În câţiva ani, va fi cu siguranţă un bărbat foarte frumos, dar, pentru moment avea totul dintr-un puşti în creştere, cu picioarele lui lungi prea slabe, cu părul negru care-i cădea pe frunte şi cu ochii lui negri care o priveau ca şi cum era un înger căzut din cer.

Când li se aduse paharele, el încercă să-i ia mâna atât de prompt încât vaza în care se deschisese un trandafir alb se clătină periculos.

- Am să lipsesc toată săptămâna, repetă el pândind pe figura Laurei efectul acestei veşti.

Ea îşi ascunse uşurarea sub un mic zâmbet trist.

- Te duci la familie?

- Da, la proprietatea noastră din Sussex, la Hazelhurst.

- Sper să ai o vacanţă plăcută.

- Cum as putea... atât de departe de tine... sopti el mângâindu-i degetele. Dacă tatăl meu n-ar fi bolnav, nu m-as duce.

Sub pretextul de a bea o înghiţitură de vin, Laura îsi eliberă încetisor mâna.

- Ce o să faci în absenţa mea? întrebă el.

- Voi continua să masacrez această orgă de miercuri până sâmbătă!

- S-o masacrezi? Cânţi ca un înger! Tu esti toată un înger, de altfel, cu părul tău... ca o ploaie argintie pe umeri. Laura, nu vrei să-mi vorbesti despre tine...?

- Nu este mare lucru de spus.

- Mi te imaginez într-un castel fermecat, cu o zână protectoare... Te hrănesti cu nectarul florilor si citesti poeme de dimineața până seara...

- Ce plictiseală! o astfel de viață nu mi-ar plăcea de loc, Sean! Te asigur că nu sunt prințesă cum nu sunt nici spioană... nici măcar o văduvă bogată! Sunt o englezoaică obisnuită, obligată să muncesc pentru a-mi câstiga existența.

- De ce-mi calci în picioare iluziile? Nu este nimic obisnuit în tine, exclamă el cu entuziasm. Corpul tău pare să fi fost sculptat în fildes! Mi-ar plăcea să te iau cu mine la Hazelhurst, să te prezint familiei.

- Dragă Sean, făcu ea pe un ton matern, la ce ar folosi asta? Nu vom fi niciodată mai mult decât prieteni. Sunt încântată că îți plac, dar...

- Te plac? Eu? Dar sunt nebun după tine, ți-am spus-o de sute de ori! Când ştiu că te voi vedea seara, nu-mi mai găsesc locul. În zilele când nu cânți, îmi petrec timpul rătăcind pe străzi în speranța să te zăresc în mulțime, să te urmăresc până acasă ca să aflu în sfârşit cine eşti!

- Ar fi preferabil să înveți! Cum ți-ai luat examenele?

- N-am încă rezultatele. Fără îndoială, am eşuat în mod lamentabil. Cum vrei să mă intereseze inflația şi taxele pe profit? Tot ce-mi doresc este să fiu cu tine. Căsătoreşte-te cu mine, Laura. Lasă-mă să te scot de aici, făcu el arătând sala cu un gest larg al brațului.

El izbi cu cotul un chelner care trecea cu o tavă încărcată cu pahare şi care reuşi în mod miraculos să evite o catrastrofă. Sean îi aruncă o privire indignată şi reluă:

- Locul tău nu este aici. Tu eşti ca... o orhidee fragilă care creşte pe un morman de gunoi.

- Exagerezi! „Pivnițele Franței" este un local foarte elegant, zise ea pe un ton ironic.

- Când am intrat aici acum două luni, nu mi-am închipuit că viața mea avea să fie astfel schimbată... Laura, n-am ieşit cu nimeni de la acea seară memorabilă.

- Greşeşti. Ar trebui să te întorci la fetele de vârsta ta. Eu sunt mult prea bătrână pentru tine.

- Nu-i chiar aşa. Nu sunt atât de tânăr cum crezi! Aş putea foarte bine să abandonez universitatea şi să-mi găsesc un serviciu.

- Sean! Ce spui? Gândeşte-te la viitorul tău!

- Un viitor fără tine este de nesuportat! exclamă el cu înflăcărare.

- Trebuie să-ți termini studiile. Şi nu-ți mai vârî în cap că esti îndrăgostit de mine, deoarece nici măcar nu mă cunosti!

- Pentru că nu vrei... este nedrept, deoarece tu stii totul despre mine.

- Prima dată când am acceptat să iau un pahar cu tine, te-am avertizat. Nu-mi dau niciodată nici numele, nici numărul de telefon unui client. Prietenia noastră asa s-a întemeiat. Şi dacă asta nu-ți este suficient, de ce vii aici? Ai face mai bine să mă uiți.

- Cât esti de crudă, Laura. Mă chinuiesti. Dacă mă gândesc bine, cred că am să rămân la Londra. Mama va face o criză de nervi, fratele meu va asmuți poliția pe urmele mele... Cu atât mai rău! Ei mă tratează totdeauna ca pe un pusti, bombăni el.

El bătu cu pumnul în masă si de data asta vaza se răsturnă.

- Ah! Mă întreb de ce mesele acestea blestemate sunt atât de mici!

- Este adevărat, Sean, esti un pusti. O altă femeie în locul meu ar putea profita de tine.

- Nu tu. O stiu. Refuzi chiar să mă lasi să te conduc acasă sau să-ți trimit flori. Există un alt bărbat? Asta este?

Fu cât pe ce să-i răspundă afirmativ pentru a tăia scurt această conversație absurdă, apoi se răzgândi de teamă să nu provoace un scandal.

- Nu, Sean. Numai că în acest moment bărbații nu mă interesează.

- Ai fost maltratată! Asta este! Nu te bătea, cel puțin? exclamă el strângând pumnii. Am să te răzbun!

- Nu, nu m-a bătut nimeni. Nu fi atât de melodramatic.

- Dar cum se explică indiferența ta? De ce eşti atât de rezervată, de inaccesibilă? Nu ți-am spus niciodată Laura, dar dacă tu crezi că nu te-aş putea întreține, te înşeli. Familia mea este foarte bogată. Eu însumi am moştenit o mică avere de la un unchi. Din păcate, un notar mărginit refuză să mă ating de ea până la majorat!

- Dar eu nu sunt o aventurieră!

- Nu, tu eşti un înger.

- Hotărât lucru, ții să mă faci să port aripi!

- Știu că banii nu te interesează.

Căutând în buzunarul interior al hainei, el scoase o cutie mică pătrată pe care o deschise cu o mână neîndemânatică. Laura îşi reținu răsuflarea, uluită de ceea ce văzu: un inel împodobit cu un diamant la fel de mare ca falsul safir pe care-l purta...

- Îl am din familie, declară el.

El scoase inelul din cutie şi i-l puse pe deget. Curioasă să ştie dacă piatra este veritabilă, îl lăsă s-o facă. Avea o montură veche, simplă şi elegantă. Strălucirea extraordinară a diamantului o orbi.

- De unde ai acest inel, Sean? Este magnific!

- Nu atât de mult ca tine. Îl accepți? Este un inel de logodnă...

- Nu, bineînțeles că nu!

Il scoase şi i-l dădu înapoi.

- Această bijuterie aparține familiei de generații. Fratele bunicului

meu, Thaddeus, l-a adus din India la începutul anilor 1880. Te rog, păstrează-l. Mi-ar plăcea ca această problemă să fie rezolvată înainte de a pleca.

- Dar este deja rezolvată, Sean!

El o imploră încă o dată, apoi oftă.

- Trebuie să fug. I-am promis mamei că voi fi acasă în această seară.

- Ai face mai bine să te grăbesti.

- Da, trenul meu pleacă peste un sfert de oră.

- Sean! N-o să-l mai prinzi!

- Mă asteaptă un taxi. Promite-mi că vei fi încă aici, la întoarcerea mea.

- Voi fi. N-am nici o intenție să-mi părăsesc slujba.

Îi sărută mâna si se ridică. Puțin mai târziu, asezată în fața orgii, îl mai văzu în pragul usii, în picioare, cu ochii ațintiți asupra ei. Desi foarte probabil îsi pierduse trenul, sfârsi prin a iesi.

- Admiratorul tău a plecat devreme seara asta, îi spuse Vera când se întâlniră la bucătărie după a treia parte a programului.

- Da. Mulțumesc lui Dumnezeu, n-am să-l mai văd săptămâna asta! Devenise teribil de insistent. În seara asta mi-a oferit chiar un diamant! N-am stiut cum să scap de el...

- Ai o inimă bună, Laura. La întoarcerea lui, n-ai decât să te asezi la masa altuia câteva seri la rând. O să vezi că va ajunge să înțeleagă.

- Mă îndoiesc! Săptămâna trecută, am încercat să nu-i dau atenție dar nu era nimic de făcut... A insistat până când n-am mai putut suporta aerul lui de câine bătut.

- Este mai curând un băiat drăguț, remarcă Vera. Era mare, diamantul acela?

- Enorm! El pretinde că este o bijuterie de familie.

- Posibil... ştii, dacă era sărac, nu putea veni aici în fiecare seară. Este mult prea scump pentru un simplu student. Bowden... aşa îl cheamă?

- Da. Sean Bowden.

- Acest nume îmi spune ceva. L-am citit în ziare, cred, sau l-am auzit la televizor. Ce face tatăl lui?

- Nu ştiu. După toate aparenţele, trăieşte la ţară.

- Ar merita osteneala să descoperi, Laura! La urma urmelor, poate este lord?

- Noroc că se apropie sfârşitul anului şcolar! Va pleca să-şi petreacă vara în Sussex şi toată această poveste nu va mai fi decât o amintire.

- Este adevărat că este puţin prea tânăr... Vrei o prăjitură, draga mea? Au rămas câteva ecleruri.

- Ei bine... Aş prefera să termin langusta pe care o văd acolo.

- Serveşte-te. Mă întreb cum se pot înghiţi vietăţile astea oribile! Când te gândeşti că lumea plăteşte o avere pentru aşa ceva!

- Nu ştii ce pierzi! răspunse Laura fluturând furculiţa în aer. Este o adevărată desfătare!

Veni momentul ultimei apariţii. Lui Jerry îi plăcea ca seara să se încheie cu melodii vesele şi antrenante. Aleseseră muzică sud-americană: un potpuriu de cântece braziliene şi, la sfârşit, marele succes al anilor şaizeci, „Tico Tico”, întotdeauna aplaudat călduros. După ce salută, Laura părăsi scena şi ieşi pe uşa din spate, unde o aştepta un taxi. Îşi permitea în fiecare seară această cheltuială extravagantă atât din grijă pentru siguranţă, cât şi pentru confortul ei.

În timpul drumului, reflectă la momentele serii. Dacă Sean avea norocul să dea peste o femeie care nu risca să profite de el, si ea avea. Un bărbat mai siret si mai întreprinzător i-ar fi descoperit de multă

vreme adresa si ar fi sâcâit-o fără încetare.

Sean era atât de inocent, atât de naiv, atât de îndrăgostit de ea... Va putea oare să se hotărască să-l trimită la plimbare? Totusi, îndată ce se va întoarce, va trebui să-i spună deschis să nu mai vină la restaurant. Era o cruzime să-l lase să se frământe degeaba, seară după seară. Îi oferise o bijuterie de familie drept inel de logodnă, în timp ce nici măcar nu-i stia numele! Totul părea prea absurd. Va fi cu siguranță foarte rănit să fie îndepărtat timp de câteva zile. Va trece repede peste această încercare si amândoi se vor simți mai bine.

Capitolul 2

În zilele următoare, în timpul absenței lui Sean, Laura îşi simți inima mai uşoară. Sâmbătă, seara cu cea mai mare afluență la „Pivnițele Franței", îmbrăcă rochia neagră foarte mulată, crăpată până la genunchi şi decoltată în spate aproape până în talie. Îşi completă toaleta cu nişte cercei enormi şi un mare trandafir prins cu ace pe şold. Era atât de frumoasă încât la intrarea în scenă fu primită cu un tunet de aplauze. Ea salută şi se instală la orgă. Când rochia crăpată îi dezvălui picioarele încălțate cu ciorapi de nailon se auziră fluierături admirative. Ea le răspunse cu un zâmbet larg. Tracul din primele zile dispăruse de multă vreme. Îi plăcea să facă plăcere publicului. Dacă înfățişarea ei contribuia la aceasta, în ce consta răul?

Degetele ei începură să alerge cu uşurință pe claviatură; inelul cu safir arunca sclipiri sub lumina proiectoarelor. Cercetă cu privirea sala în căutarea unei figuri cunoscute. Sâmbăta, se vedea uneori la restaurant o vedetă de la televiziune sau de cinema. Nu însă în seara aceasta. Remarcă totusi că masa cea mai apropiată de orgă era liberă. Era ciudat. În general, sâmbăta se refuzau clienți din cauza aglomerației. Puțin mai târziu, chelnerul conduse un bărbat la această masă. Fără îndoială, si-o rezervase. Nu era însoțit, dar oamenii de

afaceri în trecere veneau adesea singuri si plecau la fel.

Dacă avuseseră o speranță să găsească o fată aici, își făcuseră gânduri în zadar. Jerry nu glumea când era vorba despre respectabilitatea localului său.

Cu coada ochiului, văzu că bărbatul era deosebit de frumos. Înalt, cu părul la fel de negru ca ochii, avea o figură de latin accentuată si de tenul său bronzat. În timp ce majoritatea clienților terminaseră de mâncat, el comandă un meniu complet si, tot gustând dintr-un aperitiv, își păstră ochii ațintiți asupra Laurei. Încă unul care nu va întârzia s-o invite la masa lui, se gândi ea cu un mic fior deoarece era genul de client de care se temea - experimentat si mai în vârstă decât ea. Avea expresia senzuală a unei păsări de pradă si ochi care spuneau multe. În mai multe rânduri, își încrucisă involuntar privirea cu a lui si avu grijă să nu-si mai întoarcă după aceea capul spre el. La sfârsitul fiecărei bucăți, el aplauda cu căldură.

Când reveni pe scenă după prima pauză, el se ridică, se apropie de ea si-i spuse cu un zâmbet deschis:

- Bună seara, domnisoară! As putea să vă cer să cântați un cântec la alegerea mea?

Avea o voce frumoasă si profundă si un usor accent străin.

- Da, dacă o cunosc.

Răspunse cu o nervozitate stranie şi incontrolabilă, datorată desigur manierelor acestui bărbat, puțin prea libere după părerea ei. Într-adevăr, el îi privea gura, gâtul, pieptul... cu un soi de admirație lacomă.

- Este vorba de „La vie en rose”, spuse el.

- Ah... doriți s-o cânt la orgă?

- Aş fi încântat. Dumneavoastră nu cântați?

- Nu. Este un cântec al lui Edith Piaf, nu-i aşa?

- Într-adevăr. Una dintre cele mai bune cântăreţe din acest secol. Cel puţin aşa se afirmă la noi, în Franţa, unde i se spunea „vrăbiuţa suburbiilor"... Pe dumneavoastră v-aş compara mai curând cu o porumbiţă. Poate că nu cântaţi, dar vocea are dulceaţa unui gângurit...

- Sunteţi francez?

Ce întrebare stupidă! Tocmai îi spusese...

- Da, locuiesc la Paris.

El puse atunci în pahar o bancnotă îndoită şi Laura recunoscu o hârtie de cinci lire. Era mult prea mult pentru o singură melodie... Frumosul străin aştepta evident mai mult decât o bucată muzicală pentru banii lui. Ei bine, îşi zise ea, o să fie decepţionat.

La sfârşitul melodiei, îi adresă un mic semn din cap la care el îi răspunse cu un zâmbet satisfăcut. Apoi, el începu să studieze lista cu deserturi şi îşi sfârşi cina aruncându-i doar o privire din când în când. Spre marea ei uşurare, a doua parte a programului se termină fără ca el să se manifeste. Dar, când un alt client îi ceru să bea un pahar cu el, ea îl refuză cu o voce puţin prea tare. Voia să-l facă să înţeleagă pe străin că nu răspundea niciodată avansurilor clienţilor. Din păcate, după aerul lui aprobator si plin de speranţă, înţelese că tactica ei dăduse greş. El credea că nu-l refuzase decât pentru că aştepta să fie invitată de el! Roşie de jenă, ieşi din scenă în mare grabă. Măcar dacă ar pleca! se gândi ea după a doua pauză.

Dar era tot acolo, în faţa unui pahar de coniac. Îndată ce o văzu, se ridică şi veni în întâmpinarea ei.

- Pot să vă ofer un pahar, domnişoară? Grea meserie aveţi... Faceţi totul ca să fiţi pe placul bărbaţilor pe care după aceea sunteţi obligaţi să-i descurajaţi.

- Aţi fost deja prea generos. Eu nu beau niciodată când cânt.

Mulțumesc.

- Şi după aceea, veți accepta să veniți la masa mea? Inoportunul de adineauri tocmai a plecat.

- Nu. Mulțumesc, oricum, zise ea cu ochii plecați pe claviatură.

- Dar credeam... vă rog, o imploră el. Sunt un străin pierdut în acest mare oraş. Vreau doar să stau puțin de vorbă, asta-i tot.

- Atunci... accept zise ea pe neaşteptate.

Ce risca? Dacă era în trecere, nu va putea s-o urmărească mult timp cu insistențele lui, ca Sean care locuia la Londra. În plus, pauza următoare era ultima din acea seară. După aceea, va cânta, va sări în taxiul ei şi se va duce acasă. Şi apoi acest bărbat degaja un magnetism irezistibil. Era atât de frumos...

Când termină de cântat, el se ridică pentru a o primi la masa lui.

- Ce ați dori să beți, domnişoară? Un coniac, şampanie?

- Mă voi mulțumi cu un pahar de vin roşu.

- În cazul acesta, dați-mi voie să vă dau un sfat. Noi francezii suntem experți în acest domeniu, ştiți asta. Cred că veți prefera un vin mai uşor decât cel de Bordeaux... Un vin de Beaujolais poate, sau unul mai vechi...

- Nu, un vin obişnuit va fi foarte bine.

- Ah, nu! Imposibil... Acesta v-ar da o impresie proastă despre podgoriile noastre! Mmm... alegerea este limitată, mormăi el parcurgând lista de vinuri. Am să-l chem pe cel care se ocupă de vinuri.

- Inutil. N-avem aşa ceva aici. Eu iau întotdeauna vinul casei.

- Înțeleg din asta că nu primiți un procentaj din băuturile la care vă antrenați prietenii să le consume, declară el cu atâta umor şi gentilețe

încât nu putea să se supere. Puțin îmi pasă, o să ne oferim totuşi o sticlă de vin bun.

Cel pe care îl comandă avea un preț astronomic, ea ştia.

- Este o prostie, protestă ea, eu nu ştiu nimic despre vinuri. Nu voi şti să-l apreciez. Şi o sticlă întreagă...

- Am să vă ajut s-o beți.

- În cazul acesta, domnule...

- Dufresne. Henry Dufresne. Presupun că am onoarea să mă adresez „fermecătoarei Laura"? Din cauza fotografiei dumneavoastră am intrat aici. Şi din cauza numelui restaurantului. De altfel, un nume amăgitor. Acest local n-are franțuzesc...

-... decât numele, admise ea cu un zâmbet malițios.

- Şi fotografia este înselătoare. Este departe de a face dreptate „fermecătoarei Laura", zise el privind-o insistent cu ochii lui negri.

Ea simți imediat împurpurându-i-se obrajii.

- Mulțumesc, murmură ea cât putu de calmă.

- Ați putea da în judecată desenatorul care a îndrăznit să vă facă o caricatură atât de grosolană. As putea sti numele dumneavoastră de familie?

- Nu... adică, spuneți-mi Jones. Laura Jones.

Dumnezeu stia de ce, nu putea să-i dezvăluie acestui străin atât de curtenitor că ținea să-si păstreze anonimatul. Când chelnerul aduse sticla cu vin, Dufresne studie eticheta cu atenție, apoi gustă vinul cu un aer de cunoscător. El pocni din limbă, reflectă un moment si sfârsi prin a clătina din cap.

- Merge! Vinul de Beaujolais trebuie servit mai sambrat si acesta nu este din păcate dintr-un an bun. Mă asteptam la asa ceva. Scuzați-mă, domnisoară Jones, că nu pot face mai mult.

- Va fi perfect, îl asigură ea.

Acest vin i se păru de o sută de ori mai bun decât ce bea de obicei.

- Văd că sunteți într-adevăr expert în vinuri, spuse ea pentru a începe conversația.

- În vinuri si în femei... ca orice francez care se respectă. Dacă-mi pot permite la „Pivnițele Franței" femeile sunt de mult mai bună calitate decât vinurile. Şi de asemenea mai scumpe, îmi închipui, adăugă el cu un mic zâmbet întrebător.

Laura simți că-i stă inima în loc. El îsi dezvăluise intențiile mult mai direct decât se temuse.

- Aici, femeile nu sunt de vânzare, domnule. Dacă dumneavoastră căutați acest gen de companie...

- V-am jignit? întrebă el încruntându-şi sprâncenele, cu un aer consternat. Nu eram rău intenționat. Ah! Înțeleg... ați crezut că intenționam să cumpăr favorurile unei femei, aşa-i? M-ați înțeles greşit.

Laura nu vedea nicidecum ce alt sens ar fi putut da cuvintelor lui. Era preferabil să schimbe subiectul...

- Poate am supraestimat modul în care vorbiți engleza, declară ea.

- Am învățat-o singur. Am văzut adeseori filme englezeşti în versiune originală şi am citit îngrozitoarele voastre ziare. Fără să mai amintesc despre frecventele mele călătorii de afaceri în Anglia.

- Ce fel de afaceri, domnule Dufresne? întrebă ea, uşurată să se afle pe un teren sigur.

- Destul de variate. Posed între altele o podgorie în valea Rhonului. Dar dacă sunt la Londra, am venit să pregătesc turnarea unui film.

- Un spot publicitar despre vinurile podgoriei dumneavoastră?

- Nicidecum. Pentru un film de ficțiune, un film adevărat. Unele

scene se vor turna la Paris, dar acțiunea se va desfăşura la Londra. Va avea suspans... şi dragoste, bineînțeles.

- Sunteți producătorul?

- Nu mă ocup decât de finanțarea lui, dar am un cuvânt de spus în alegerea actorilor. Ştiți să jucați teatru, Laura?

- Nu...

- Ce păcat! Cu un fizic ca al dumneavoastră! Îndată ce v-am văzut, Maria a încetat să fie brunetă şi a devenit blondă... Maria este eroina filmului nostru. Părul dumneavoastră blond argintiu este atât de extraordinar...

- Oh! Este culoarea lui naturală!

- Este fireşte reacția unei femei, Laura. Luați toate complimentele mele drept insulte... V-ar plăcea să jucați în filmul meu?

- Nu.

- Ciudat. La Paris, toate fetele visează să devină staruri!

- În cazul acesta, n-aveți decât dificultatea alegerii?

- Maria este englezoaică.

- Multe englezoaice visează şi ele să facă film.

- Dar nu Laura? întreabă el cu tristețe.

- Mă tem că nu.

- Ce faceți în afară de a cânta la orgă?

- Am... o altă ocupație. Lucrez în timpul zilei...

- Ce fel de lucru? insistă el. Cât de misterioasă sunteți... Încep să mă întreb dacă nu sunteți o spioană!

- Dau lecții de orgă, minți ea.

- Lecții la domiciliu?

- Nu, într-o şcoală.

- Ce şcoală?

- Academia regală de orgă, inventă ea, încredințată că un străin nu va pricepe nimic.

- Face parte din Academia regală de muzică?

- Nu...

- Şi visați să cântați într-o zi la Albert Hall? si să faceți turnee prin lumea întreagă? Sunt sigur că veți avea succes cu repertoriul variat pe care-l oferiți, zise el pe un ton neutru.

Era oare serios? Nu-si bătea joc de ea?

- Ştiți foarte bine că ceea ce cânt aici nu este demn de o sală de concerte. Asta nu este decât muzică de ambianță, spuse ea cuprinsă brusc de un acces de furie.

- Atunci, nu sunteți o adevărată muziciană?

- Ba da! Cânt aici ca să-mi câstig existența domnule Dufresne.

- Spune-mi Henri, te rog. La ce oră termini aici?

- Foarte târziu. La douăsprezece si jumătate, răspunse ea, stiind din experiență ce-i trecea prin cap.

- La ora aceea există cu siguranță alte localuri încă deschise. Şi mâine este duminică remarcă el cu un aer nevinovat.

- Cânt si duminică.

- Aici?

- Nu... în altă parte.

- Alte secrete! exclamă el. Nu ai cumva un soț?

- Nu, slavă Domnului! Dacă țineți să stiți, cânt într-o biserică.

- Ce biserică?

- Oh! nu catedrala Saint-Paul. Într-o mică biserică de cartier. Numele ei nu vă va spune nimic.

- Spune-mi-l, totusi. Am s-o găsesc. Ştiu să mă descurc, să stii. Sunt o pasăre în trecere... un porumbel călător, ca să fiu mai exact. Eu ți-am spus toate secretele mele.

- Indiscreția este o meteahnă urâtă, Henri. Această biserică nu prezintă nici-un interes turistic. Nevăzând-o, nu pierzi nimic.

- Ba da, pe dumneata. Nu vrei să mi-o spui?

- Nu insista, răspunse ea, aruncând o privire pe ceas.

- Ştiu ce nu este în ordine. Mori de foame. Lasă-mă să te duc să cinezi.

- Nu ies niciodată cu clienții. Este regulamentul casei. Trebuie să plec, acum.

- Ai dreptul să stai cu un client în restaurant, dar nu în altă parte, asta este? Ce regulament ciudat!

- Asta este... Trebuie să mai cânt încă, în seara asta. Mulțumesc pentru vin. A fost excelent.

- Mulțumesc pentru încântătoarea dumitale companie, replică el.

El se ridică odată cu ea şi se înclină politicos. Din nou pe scenă, Laura se forță să evite privirea lui a cărui îndrăzneală o făcea să se simtă prost. Şi apoi, punea prea multe întrebări, era prea grăbit. Era un bărbat frumos, avea un farmec nebun şi umor, dar simțea că interesul pe care i-l purta era numai sexual.

La sfârşitul ultimei jumătăți de oră, salută şi alergă la bucătărie. O să mănânce puțină langustă dacă mai rămăsese, pe urmă se va duce acasă.

- Ce ai să-mi oferi, Chester? îl întrebă ea pe bucătarul şef.

- O cină adevărată, Laura. Melci, langustă prăjită, cartofi fierți şi o salată asortată. Ce spui?

- Dar este un ospăț! şi arată delicios... A contramandat-o un client?

- Nu, este încă acolo, te asteaptă. Un bărbat frumos, pe cuvântul meu. Un francez. A întrebat un chelner ce-ți place si a comandat-o pentru tine.

- Henri Dufresne? Hotărât lucru, exagerează! exclamă ea supărată.

- Chelnerițele îl găsesc totusi teribil de seducător.

- Dar nu i-am promis niciodată că voi cina cu el!

- Nu refuza. Ştii cât costă această masă... A comandat de asemenea sampanie, si nu oricare!

- Va merge prea departe! Chester, dacă accept, n-o să mă lase să mă întorc singură acasă... Mi-e teamă.

- Dacă vrei, am să te însoțesc în masină, dar nu poți refuza o cină atât de bună. Asta va fi o mică lecție pentru acest domn, asta-i tot!

Reflectând puțin, Laura îsi spuse că Chester avea dreptate.

- Bine, zise ea. Vei fi gata să plecăm peste aproximativ o oră?

- Am să te astept, o asigură el cu un zâmbet complice. Poftă bună!

Sigură că după asta nu-l va mai vedea niciodată pe Henri Dufresne, Laura se duse să i se alăture.

- Exagerezi, protestă ea. Ti-am spus că n-am să pot cina cu dumneata.

- Ah... iertare! M-ai prevenit că nu poți cina cu mine în afara acestui local. Am dedus deci că trebuia să te invit aici...

- Dar este o cursă!

- Poate, dar mai curând plăcută, nu? declară el în timp ce chelnerul punea în fața Laurei farfuria cu melci.

Chester îi pregătea cu şampanie, cu unt şi usturoi şi era una din specialitățile care constituia mândria restaurantului „Pivnițele Franței".

- Foarte plăcută, recunoscu ea.

- Am comandat şampanie. Şampanie Dom Perignon. Mă îndoiesc din păcate că va fi dintr-un an bun... În 1954, viile au fost atacate de mană.

El o gustă fără să formuleze nici o critică şi concedie chelnerul cu

un semn al mâinii.

- O voi servi eu însumi. Înțelegi, şampania trebuie turnată de la înălțime, încât spuma să rămână la suprafață. Nu sunt mofturos, dar există totuşi anumite reguli de respectat.

- Am remarcat într-adevăr că nu eşti genul care să te plângi, zise Laura cu un mic zâmbet ironic.

- Să înțeleg că mă tachinezi? Foarte bine. Îmi plac femeile care au umor. Englezoaicelor în general le lipseşte complet dar, încă o dată, nu mă plâng, este o simplă constatare.

- Bineînțeles. Şi ce părere ai despre forma paharelor noastre? Nu-mi spune că-ți convin!

- Este adevărat. Pentru a aprecia cu adevărat buchetul şampaniei, trebuie băută într-un pahar rotund şi delicat. Hollywoodul a adus moda acestor cupe evazate. În plus, şampania trebuie servită la şapte grade şi nu înghețată, cum pare să creadă acest chelner prost. Dar nu mă plâng! adăugă el izbucnind imediat în râs.

Făcea multe gesturi în timp ce vorbea. Buna lui dispoziție, accentul, totul la el o distra pe Laura. Hotărâtă să savureze acestă masă delicioasă, se abandonă plăcerii de a fi o simplă clientă a restaurantului „Pivnițele Franței".

- Propun un toast. Nu, nu ridica încă paharul. Pentru cea mai frumoasă organistă pe care am întâlnit-o vreodată! Dar te previn domnisoară, înainte ca această sticlă să fie golită, am să-ți smulg toate secretele... Acum poți să bei.

- Am impresia că am înghițit praf de puscă! exclamă ea după ce bău o înghițitură.

- Se spune că a bea sampanie înseamnă a bea pulbere de stele. Desi mai puțin poetică, totusi, comparația dumitale este mai sugestivă. Bei

pentru prima dată asa ceva?

- Am mai băut în ziua în care fratele meu si-a sărbătorit obținerea diplomei, dar nu era atât de bună. Din cauza paharelor fără îndoială... si a Hollywoodului. Dom Perignon este cea mai bună sampanie?

- Unii asa cred. Dar totul depinde de data recoltării. Anii impari sunt foarte căutați. Este un fel de superstiție. Doar 1962 si 1966 au constituit excepții, iar 1951 a fost un adevărat dezastru. Care este anul recoltării domnisoarei, dacă pot îndrăzni să mă exprim astfel?

- Un an par, din nefericire. Anul exact este în mod evident un mister cunoscut numai de serviciile secrete!

- N-ai totusi vârsta să-ți ascunzi anul nasterii! Rosesti? Cum sunt un gentleman, am să schimb subiectul. Eu însumi sunt mare amator al sampaniei Veuve Clicquot, poate numai pentru că îmi place povestea ei. Sunt atât de romantic! Se spune că a fost creată pentru o văduvă cu numele de Clicquot, obligată să muncească pentru a-si întreține familia după moartea soțului ei.

Apoi se lansă într-un istoric al şampaniei. Evocă regiunea Franței unde se producea şi critică violent proastele imitații care îndrăznesc să-i uzurpe numele.

Între timp, goleau sticla.

- Încă un pahar. Şampania de calitate nu provoacă niciodată dureri de cap.

- Iată o boală pe care n-o cunosc! răspunse ea.

- Cum! De când lucrezi aici, nici măcar o dată n-ai băut puțin prea mult?

- Nu lucrez decât de trei luni, să ştii... Dar degetul cel mic îmi spune că mâine dimineață voi şti ce este mahmureala!

- N-avea nici-o teamă. Şampania n-are acelaşi efect ca de exemplu

coniacul, pot să te asigur... În Franța se tolerează două slăbiciuni la un gentleman: coniacul şi, dacă este căsătorit, amantele.

- Eşti căsătorit? întrebă ea, descoperind cu uimire că această eventualitate nu-i trecuse prin minte.

- Eu? Nu. Priveşte-mi mâna stângă. N-am verighetă.

- Este adevărat, dar asta nu dovedeşte nimic. Bărbații căsătoriți nu poartă toți o verighetă.

- După cât ştiu, nici un celibatar nu poartă. Această conversație devine foarte plictisitoare. Eu care ți-am promis să fiu amuzant! Am să recuperez în timp ce mănânci această langustă.

- Şampania asta se bea într-adevăr foarte uşor... zise ea, surprinsă să-şi vadă paharul din nou gol.

- Da. Asta dovedeşte că este excelentă, să ştii. Există soiuri de oțet care îți zgârie gâtul. Ştiai că acest cuvânt, oțet, înseamnă vin înăcrit?

- Nu m-am gândit niciodată la asta. Hotărât lucru, mă instruiesc.

- Ce limbi vorbesti în afară de engleză?

- Mă descurc în franceză si în italiană.

- Cunosti Italia?

- Am făcut o călătorie foarte plăcută acum câțiva ani.

- Într-o călătorie, este important ce oameni sunt cu tine. Trebuie să fii într-o companie foarte bună...

- Eram cu fratele meu.

- Îți va plăcea mult Franța... când vei merge acolo. Sunt sigur. Când vii să-mi faci o vizită?

- Cred că nu trebuie să-mi fac vise...

- Şi pentru filmul meu, răspunsul este tot nu? Vedeta noastră va fi bine plătită...

- Cât? întrebă ea din curiozitate sau poate pentru că sampania i se urcase la cap.

- Totul depinde de actriță, declară el cu o privire plină de subînțelesuri.

- Oh! Sunt sigură că nu vei angaja pe oricine.

- Este corect. Rămâi remarcabil de perspicace pentru cineva care nu are obisnuința să bea... Vedeta noastră va primi destui bani ca să-si ofere un apartament de lux, haine frumoase, câteva bijuterii, o masină...

Laura fu imediat asaltată de bănuieli. Toate aceste lucruri evocau pentru ea cadourile pe care un bărbat le oferă unei amante si privirea ironică a lui Henri Dufresne îi confirma că o făcuse intenționat.

- Te interesează?

- Din ce în ce mai puțin. Eu nu sunt actriță.

- Te subestimezi. Eu te consider dimpotrivă, o foarte bună comedian'... E bună langusta? adăugă el înainte ca ea să aibă timp să reacționeze.

- Delicioasă.

- Bucătăria franțuzească o să-ți placă. Sosurile, în mod special, sunt inimitabile.

- Mi-a plăcut mult bucătăria italienească.

- Oh, nu este atât de fină pentru gusturile delicate ale unui francez. Dar spune-mi... ce face o organistă englezoaică, duminica, după ieşirea din biserică? o întrebă el după ce turnă în paharul Laurei ultimele picături de şampanie.

- Ei bine, de obicei iau prânzul în familie.

- Şi după-amiază? Am închiriat o maşină. Aş fi foarte fericit dacă ai accepta să-mi serveşti drept ghid.

Laura scutură din cap oftând.

- Am acceptat doar să beau un pahar cu dumneata, Henri. M-ai obligat deja să iau cina cu dumneata şi mărturisesc că ți-am apreciat

companie. Acum, nu ne vom mai revedea.

El se posomori şi o privi în ochi.

- De ce, Laura? Se întâmplă atât de rar... să întâlneşti pe cineva ca dumneata.

- Lumea este plină de femei ca mine.

- Ah, da? Mi-ar plăcea să ştiu unde se ascund. Trebuie să fie o conspiraţie împotriva lui Henri Dufresne. Va trebui oare să-mi prelungesc la infinit vizita în Anglia? Vreau să te revăd, Laura... Aprilie este atât de frumos la Paris.

- Dacă este o invitaţie la Paris, răspunsul meu este nu. Nu, mulţumesc... şi este un nu categoric.

- Vorbeam despre filmul meu! Îmi atribui fără încetare gânduri ascunse pe care nu le am.

- Îmi pare rău că te înţeleg atât de gresit.

- Neîncrederea ta este foarte firească. Când lucrezi într-un loc ca acesta, este preferabil să fii atentă. Atunci, accepţi pentru mâine?

- Imposibil. Sunt ocupată.

- Atunci, am să revin la „Pivniţele Franţei" în fiecare seară, până când vei ceda.

- Ar fi o pierdere inutilă de timp si de bani.

- Banii nu mă opresc. Am destui.

- Dar nu lucrez în fiecare seară, să stii.

- De miercuri până sâmbătă, nu-i asa?

- De unde stii?

- Este scris la intrare. De miercuri până sâmbătă, ambianţă muzicală la orgă cu femecătoarea Laura... Este si mai bine când Laura este la masă cu tine. Tin să-ţi mulţumesc pentru această minunată seară. Regret numai că n-am putut să-ţi aflu toate secretele.

El îi luă mâna. Ochii îi străluceau ca două diamante negre la lumina lumânărilor.

- Lasă-mă să te conduc acasă. Te rog, nimeni nu va sti că ai încălcat regulamentul.

- Nu insista, făcu ea cu o voce caldă.

El era atât de convingător, încât simțea că era gata să cedeze tentației. Emoții tulburătoare se învălmăseau în ea si sampania nu era singura responsabilă. Acest francez avea un asemenea farmec... Îi privi buzele senzuale cu un aer visător. Trebuia să fie atât de plăcut, atât de excitant să fii sărutată de el...

Deodată, îsi reveni si se ridică.

- Scuză-mă, Henri. Eu... mă întorc.

Alergă la bucătărie.

- Du-mă acasă, Chester, spuse ea bucătarului şef.

- Sunt gata. Mica mea cină ți-a plăcut?

- A fost excelentă. N-o voi uita uşor!

- Nici francezul, când o să vadă că pasărea a zburat lăsându-i în brațe o notă astronomică!

- O notă de cât? întrebă ea, cuprinsă de remuşcări.

Când Chester îi spuse suma, îşi zise că era o festă prea urâtă pentru un străin. Nu voia să se întoarcă în Franța blestemând Anglia şi englezii.

- Am să plătesc eu însămi masa, hotărî ea.

- Nu fi proastă! se indignă Chester.

- Nu sunt proastă. A fost într-adevăr foarte drăguț. Nu pot să-i fac aşa ceva.

Bacşişurile din seara aceea fură suficiente pentru a achita nota. Ca în toate sâmbetele, îşi primi cecul şi sticla de vin pe care Jerry o dădea membrilor personalului în fiecare săptămână în speranța de a preveni orice cerere de mărire de salariu.

Cu sticla sub braț, Laura ieşi prin uşa din spate şi se urcă în maşina lui Chester. Se gândea că poate ratase o ocazie unică de a face film. Dar

propunerile acestui bărbat erau atât de ambigue... Henri Dufresne nu aparținea unui mediu în care, între alte roluri, o actriță trebuia să-l dețină şi pe cel de amantă? Petrecuse totuşi o seară excelentă. Ruinătoare, dar pasionantă. Incitantă...

Capitolul 3

Duminică dimineață, Laura nu avu dureri de cap. Se trezi foarte târziu si abia avu timp să se pregătească pentru a merge să cânte la Saint-Peter. Era o zi luminoasă. Sorbindu-si cafeaua, citi în ziar că Hans Grebel, celebrul organist austriac dădea un concert de muzică religioasă la biserica Saint- Georges, în acea după-amiază. Intrarea era gratuită.

După slujba religioasă, se duse ca în fiecare duminică să ia prânzul la fratele ei Francis si la soția lui, pe care îi anunță că nu se va întoarce pentru cină.

- După concert, mă voi duce direct acasă.

- Cum vrei, Laura. Mavis si cu mine îl vom duce pe bebelus în parc. Este prea frumos ca să stăm închisi în casă, răspunse Francis.

- Este adevărat, dar acest concert este o ocazie unică. Nu pot să-l pierd. Am să vă telefonez în cursul săptămânii.

- Se duse la Saint-Georges cu autobuzul. In această duminică frumoasă de primăvară, publicul nu era prea numeros. Îşi recunoscu colegii de la Academie şi se duse să li se alăture. Restul adunării se compunea în cea mai mare parte din persoane în vârstă, atrase mai mult de liniştea locului decât de muzică. Unii moțăiau în banca lor când Grebel atacă în mod strălucit „Ave Maria" a lui Gounod, operă inspirată de „Preludiul în do major" de Bach. Laura se lăsă transportată de aceste maiestuoase acorduri.

Francezul Gounod se inspirase pentru „Ave Maria" din opera germanului Bach. Şi iată că, după atâția ani, un auditoriu englez îi aprecia frumusețea grație unui organist austriac... Muzica era un limbaj internațional care unea popoarele şi

desfiinţa frontierele, chiar dacă orga nu se mai bucura de aceeaşi popularitate ca pe vremuri.

În faţa folosirii minunate a acestui instrument sacru de care dădea dovadă Hans Grebel, Laura încercă un uşor sentiment de vinovăţie. Nu era o greşeală să-şi irosească talentul într-un restaurant mediocru? Dar trebuia să-şi câştige existenţa. Puţină răbdare şi, într-o zi, va cânta la fel de bine ca Grebel.

Oh, viaţa nu va fi uşoară. Hans, de exemplu, unul din cei mai buni organişti din lume, cânta astăzi pentru câţiva melomani din care cel puţin jumătate moţăiau! Ea nu va fi niciodată bogată. Poate că nici măcar va putea trăi din muzica ei şi va fi obligată să predea ca să-şi atingă cele două scopuri.

Când răsună ultimul acord, salutat cu aplauze timide, Laura se ridică şi se îndreptă spre ieşire împreună cu prietenii ei.

Eu urc să-l felicit pe Hans Grebel, declară una dintre studente. Asta o să-i facă poate plăcere, să ştie că n-a cântat în faţa unui public de surzi! Nu e lume prea multă...

- L-aţi văzut pe tipul acela acolo? întrebă deodată o prietenă a Laurei arătând cu capul fundul bisericii. Un bărbat frumos, nu?

Laura îi urmări privirea. Nu era posibilă nici o eroare: acea siluetă elegantă era a lui Henri Dufresne. Îi sări inima în piept de bucurie si îsi aminti imediat farsa urâtă care i-o făcuse ieri. Nu mai avu decât o dorinţă: să fugă mâncând pământul. Dar era imposibil. El deja o descoperise.

- Îl cunosti? întrebă prietena ei, uluită.

- Da... puţin.

- Ai noroc!

- Mă întrebam dacă esti dumneata, sopti el înainte de a întoarce capul către prietenele ei.

Prea uluită de prezența lui, Laura uită să facă prezentările si tinerele se îndepărtară.

- Sunt chiar eu, articulă ea cu greutate.

După toate aparențele, îi iertase atitudinea din ajun.

- Esti atât de deosebită! zise el cu un zâmbet larg.

- Ce vrei să spui? Ah da! Fără deghizarea mea de scenă. Nu crezi totusi că ascult orga unei biserici în rochie de seară, cu un kilogram de fard pe față si câte un inel pe fiecare deget!

- Nu, bineînțeles... Arăți atât... atât de tânără.

- Nu sunt încă centenară, să stii! Câți ani îmi dai?

- Cam treizeci.

Ea surâse la ideea că lui i se părea atât de matură si de sofisticată.

- S-ar spune că asta te flatează! exclamă el. Trebuie să fii într-adevăr foarte tânără.

- Vârsta n-are nici o importanță...

- Nu vrei să-mi spui câți ani ai?

În lumina soarelui, tinerețea Laurei era şi mai evidentă. Taiorul simplu şi bine croit îi punea în valoare zveltețea siluetei.

- Am vârsta să votez!

- Abia ai făcut-o, după părerea mea.

- Prin ce întâmplare fericită te afli aici? întrebă ea cu o privire bănuitoare.

- Mărturisesc că întâlnirea noastră nu se datorează întâmplării. Am vizitat un mare număr de biserici în dimineața asta... fără să te găsesc. Atunci, mi-am spus că m-ai mințit. La

drept vorbind, îmi era greu să mi-o imaginez pe fermecătoarea Laura cântând muzică religioasă! Dar ți-am dat o ultimă şansă citind în ziar că Hans Grebel dădea un concert. M-am gândit că o adevărată organistă se va grăbi să-l asculte. Mi-a fost greu să te recunosc. Aveai înfățişarea unei studente serioase, aici... Ce părere ai despre „Ave Maria" lui Gounod? Interesant, nu-i aşa, că un compozitor francez a fost ales pentru a deschide concertul unui austriac în Anglia?

Aşadar, Henri Dufresne avusese acelaşi gând ca ea...

- Interesant de asemenea că Gounod s-a inspirat din Bach pentru a-şi compune opera. Oare francezii sunt lipsiți până într-atât de imaginație? replică el cu amabilitate.

El începu apoi s-o bombardeze cu întrebări despre muzică şi ea avu strania impresie că trecea un examen şi... că reuşise. El era vizibil uimit de cunoştințele ei.

- Am trecut? întrebă ea în cele din urmă.

- Te rog să mă ierți. Când am norocul să întâlnesc un specialist într-un domeniu, am prostul obicei să pun întrebări. Din simplă curiozitate. Esti foarte pricepută la muzică. Mă ierți?

- Cu condiția să mă ierți pentru ieri seară.

- Am luat, dimpotrivă, plecarea dumitale drept un mare compliment. Am fost foarte flatat că mă găseai atât de periculos!

- N-a fost deloc asa!

- Ah, da? ți se întâmplă deseori să fugi cât te țin picioarele când un bărbat cu totul inofensiv te invită la cină numai pentru că te găseste frumoasă?

- Nu. Trebuie spus că bărbați atât de galanți ca dumneata nu se găsesc pe toate drumurile, Henri, spuse ea. În ce direcție mergi?

- Oriunde mergi, te voi urma.

- Sunt mulțumită dacă nu-mi porți pică pentru ieri seară...

- Îți port pică numai pentru că ai plătit cina noastră. Dar voi reusi poate să te iert dacă, în seara asta, ai să mă lasi să te invit la cel mai scump restaurant din Londra.

Laura reflectă o clipă. Era seara ei liberă, si timpul era atât de frumos... În plus, Henri i se părea mult mai puțin perisulos în fața unei biserici, în plină zi, decât în penumbra de la „Pivnițele Franței".

- N-ai nimic altceva de făcut?

- Nu cunosc pe nimeni la Londra.

- Şi relațiile dumitale de afaceri, oamenii cu care pregătesti filmul?

- Ah, dar aceştia sunt bărbați! şi în plus englezi. Adevărați pisălogi. Unul dintre ei se laudă cu o soră care seamănă cu un cal, cu dinții ei mari şi pătrați. Ea m-a invitat să luăm ceaiul cu ea în această după-amiază. Am refuzat politicos.

- Ai preferat să vii să-l asculți pe Hans Grebel?

- Da. În fine... Te căutam. O să-ți petreci seara cu mine? întrebă el, deodată serios.

- Aş fi foarte fericită, răspunse ea fără ezitare.

Ceva o intriga la acest bărbat, ceva care o făcea să uite de orice prudență.

- Iată maşina mea. Da, ştiu, este parcată într-un loc interzis. Dacă am neplăceri, încep să vorbesc franțuzeşte. Sunt lăsat întotdeauna să plec!

- Foarte ingenios!

- Mulțumesc. Un bărbat fără rafinament este ca o zi fără soare: indispus. Vrei să treci pe la fratele dumitale? Cred că ai

obiceiul să-l vezi, duminica?

- Am luat prânzul la el. Unde vrei să mergi?

- Această zi frumoasă îndeamnă la romantism... Ne trebuie flori, arbori, păsări. Am putea să ne plimbăm mână în mână într-un parc?

- De ce nu? Primăvara este sezonul îndrăgostiților. Cunoşti Kew Gardens?

- Nu. Există acolo copaci şi flori?

- Este o grădină botanică unică în lume.

- Pe unde o luăm?

- Am să-ți arăt drumul.

- El îi deschise portiera luxoasei lui maşini sport gri metalizat.

- Nu stiam că se poate închiria acest gen de masină! exclamă ea. Este superbă.

- Închiriată?

- Nu mi-ai spus ieri seară că ai închiriat o masină?

- Mi-a găsit-o asociatul meu. Poate aparține unui prieten. Cea pe care o am la Paris te-ar mira si mai mult. Italienii fabrică masini formidabile. Am un Ferrari.

Ea se instală pe scaunul de piele.

- Nu-ți plac masinile Ferrari? întrebă el vizibil decepționat de lipsa de reacție a Laurei.

- Nu stiu nici măcar cum arată! Nu cunosc nimic despre masini.

- Masinile Ferrari sunt foarte scumpe.

- Esti un lăudăros îngrozitor! exclamă ea râzând. Vorbesti ca un parvenit!

- Un parvenit? Aparțin uneia din cele mai vechi familii din

Franța!

- În cazul acesta, ar trebui să fii obisnuit să fii bogat, de atâta timp!

- Hotărât lucru, englezoaicele sunt foarte impertinente, constată el demarând.

Când ajunseră în vecinătatea Kew Gardens, el exclamă:

- Aceasta nu-i o grădină, ci un adevărat oras!

- Da, are chiar un observator si un teren de golf.

Străbătură diverse părți ale grădinii, admirând plante rare din lumea întregă.

- Există de asemenea câteva clădiri interesante de vizitat, sugeră Laura.

- Nu, să rămânem afară, răspunse el pe un ton hotărât. După părerea mea, nimic nu egalează Versailles şi Trianonul.

- Ar fi fost preferabil să ne fi dotat cu un plan. Acest parc se întinde pe mai multe hectare.

- Urmează-mă fără teamă. Simțul meu de orientare este infailibil!

Vremea frumoasă atrăsese un mare număr de vizitatori, dar Laura şi Henri, absorbiți de minunățiile pe care le vedeau nu acordau nici o atenție mulțimii. La un moment dat, el îşi strecură uşor mâna sub brațul ei şi ea îl lasă s-o facă.

- Priveşte acest salcâm! exclamă ea. Are aproape două sute de ani.

- Vino, cred că am văzut nişte ruine, acolo.

Ea ştia că existau nişte ruine vechi în parc, dar niciodată nu crezuse că puteau fi văzute de la această distanță. Ajunseră curând în fața templului Bellonei şi a arcului de triumf.

- O ruină are întotdeauna ceva romantic, zise Laura.

Acestea nu sunt vechi, bineînțeles... Ele datează din secolul al XVIII-lea... Erau numite „Nebunii”. În zilele noastre, nimănui nu i-ar mai veni ideea să construiască o ruină.

- Poate unui nebun, răspunse el.

- Aceste ruine mă fac să mă gândesc la Italia.

- Adevărat. Italia este plină de ruine splendide... şi în Grecia este şi mai bine.

- Mi-a fost teamă să nu spui „mai rău”.

- Oh nu! Sunt prea francez pentru asta! Eu ador ruinele. Când o să vii în Franța, am să-ți arăt vestigiile ocupației romane. Apeductele mai ales. Sunt veritabile minuni arhitecturale.

- Nu voi merge în Franța cu dumneata, ştii bine.

- Poți încă visa. Țara mea ți-ar plăcea mult.

- Nu mă îndoiesc.

- În cazul acesta, de ce să nu vii?

- Este imposibil, în acest moment.

- Aş! Lasă totul baltă, lecțiile de orgă, „Pivnițele Franței”... Viața este scurtă, trebuie să profiți de ea.

- Nu este numai asta, murmură ea, gândindu-se la cursurile de la Academie.

- Există un bărbat în viața dumitale?

- Nu.

- Nimeni nu încearcă să te scoată de acolo? Un protector?

- Ascultându-te, s-ar spune că sunt o... o...

- O femeie uşoară, aşa-i? încheie el, impasibil. Îmi pare rău, te-am rănit. N-a fost intenția mea, dar duci totuşi o viață penibilă. Probabil că întâlneşti mulți bărbați nedemni de stimă, nu-i aşa?

- Da, dar sunt şi unii foarte politicoşi.

- Unul în special? zise el cu o privire ciudat de intensă.

- Pe dumneata te consider foarte politicos.

- Mulţumesc, domnişoară, dar nu mă gândeam la mine. Există unul de exemplu care doreşte să te ia în căsătorie?

- Ei bine, da...

- Vei accepta?

- Nu. Este adorabil, dar mult prea tânăr. Peste câţiva ani, va fi un soţ excelent, zise ea cu un zâmbet înduioşat la amintirea lui Sean şi a stângăciei lui.

- Peste câţiva ani, nu va fi fără îndoială atât de grăbit să-şi pună lanţul de gât!

- Cât cinism, Henri! Sunt convinsă că Sean este într-adevăr genul de bărbat care se căsătoreste, declară clătinând gânditoare din cap.

- Sean? repetă el.

- Acesta-i numele lui.

- Şi s-a îndrăgostit nebuneste de „fermecătoarea Laura”? întrebă el pe un ton ironic si totodată de tachinare.

- Cel puţin, este convins de asta.

Zâmbetul ironic al lui Henri dispăru subit si îi strânse braţul cu un aer furios.

- Nu. Sean nu se va căsători cu dumneata! declară el.

Ce însemna oare acest inexplicabil acces de furie? Dar el se îmblânzise deja.

- Nu vei fi fericită cu un bărbat prea tânăr, reluă el cu blândeţe. Dumneata esti o femeie. Ceea ce îţi trebuie, este un bărbat, unul adevărat!

Intensitatea privirii lui arăta limpede că cel la care se

gândea nu era altul decât el însusi.

El ținea încă brațul Laurei încât aproape o durea si când i-l lăsă, o făcu pentru a o îmbrățisa. Prea surprinsă ca să reacționeze, ea îi văzu fața apropiindu-se de a ei. O față deformată de furie. Ciudat pentru un bărbat care, chiar dacă indirect, tocmai îi vorbise de dragoste... El o imobiliză în brațele lui tari ca oțelul si puse stăpânire pe buzele ei cu aviditate. Ea simți imediat că-i fuge pământul de sub picioare. Tot ce era în jurul ei dispăru. Furia lui Henri dădea acestui sărut o brutalitate, o nerăbdare care o luă pe nepregătite si simți doar că inima îi bătea nebuneste. Apoi, încetul cu încetul, sărutul lui deveni tandru. El începu să-i mângâie încet spatele. Tulburată de această îmbrățişare extrem de plăcută care trezea în ea senzații necunoscute, înțelese că un foc nou îi cuprindea pe amândoi. Cu răsuflarea tăiată, încercă să se desprindă, să-l respingă. În zadar. Se agăța de buzele ei ca şi cum viața lui depindea de asta.

În cele din urmă, el se hotărî să-şi ridice capul, cufundându-şi privirea în ochii ei. Ea avu aproape impresia că se vede într-o oglindă, foarte uimită de surpriza din ochii lui şi, în clipa aceea, i se păru ciudat de vulnerabil.

- Oare Sean te sărută aşa? întrebă el cu o voce tăioasă, dându-i brusc drumul.

- El nu m-a sărutat niciodată, mărturisi ea în şoaptă.

- Dulcea mea Laura, lasă-mă să te duc departe de aici. Sunt bogat. Vino la Paris cu mine.

- Nu pot. Eşti nebun... Te rog să nu mai vorbim despre asta, Henri.

- Te-ai supărat?

- Dar la ce te aşteptai? Îmi propui să-ţi fiu amantă, şi ar trebui să fiu flatată? Cuvântul căsătorie nu face parte cu siguranţă din vocabularul tău!

- Face parte din cel al lui Sean?

- El mă cere în căsătorie de fiecare dată când îl văd.

- Şi aceasta este căsătoria pe care o doreşti?

- Bineînţeles. Faptul că lucrez într-un restaurant cântând la orgă nu înseamnă că sunt o tânără uşuratică. De ce mă priveşti aşa? Nu mă crezi?

- Mi-ar plăcea să nu te cred, imaginează-ţi, şopti el.

Expresia lui se îmblânzise considerabil.

- De ce? Nu înţeleg... Hotărât lucru, Henri, cinismul tău este fără limită. Trebuie să fie sângele francez care-ţi curge în vene... Să plecăm. Aud oameni sosind.

- Da. Toţi copacii acestia încep să mă obosească. Este timpul să beau ceva.

- Mi-ar plăcea o cească bună de ceai.

- Ceai? Eu mă gândeam la sampanie.

- Nu esti deloc rezonabil.

- Sunt bogat, e foarte simplu.

- Într-o zi, cred că vei construi o nebunie ca acestea de aici!

- Mă întreb dacă nu sunt deja gata să fac una... răspunse el ca si cum vorbea cu el însusi.

- Ce vrei să spui? întrebă ea, descumpănită de expresia lui preocupată.

- Unele lucruri sunt greu de explicat... Esti sigură că preferi ceai?

- Da. Trebuie să te adaptezi obiceiurilor englezesti, să stii.

Vino, văd un salon de ceai acolo.

- Capitulez! Laura va avea ceaiul ei si chiar una din prăjiturile indigeste englezesti, dacă vrea. Cât despre mine, mă voi preface că găsesc delicioasă această oribilă apă caldă!

- Câtă mărinimie!

- Ştiu.

Se instalară la o masă în fața unei ferestre ce dădea spre o grădină plină cu flori.

- Nu-ți dau voie să iei decât o singură prăjitură. Trebuie să-ți păstrezi apetitul pentru această seară, zise el cu gravitate. Ai un restaurant să-mi propui?

- Sunt atâtea...

- Cel de la hotelul meu este acceptabil. Ştii hotelul Ritz?

- Numai după fațadă! Este un hotel foarte luxos. Trebuie să fii bogat precum Cresus!

- Acum că te-ai convins, nu înțeleg de ce nu te arăți mai amabilă cu mine. Ce femeie ciudată eşti! Vampă seara, şcolăriță în timpul zilei... şi nici una din ele nu-l place pe Henri Dufresne.

- Greşeşti. Îmi placi mult. Ceea ce îmi displace, este insistența de a mă duce la Paris.

- Şi de asemenea, ideea de a juca în filmul meu. Refuzul tău mă depăşeşte, fermecătoare Laura!

- Încetează să mai îmi spui astfel! Eu nu sunt fermecătoarea Laura, sunt Laura Talmadge.

- Talmadge? Ieri seară erai Laura Jones...

- Ah! nu voiam să-ți spun. Asta pentru că... eu nu dezvălui niciodată adevărata mea identitate clienților, în caz că unul dintre ei ar vrea să-mi telefoneze sau să vină la mine acasă. Nimic mai simplu.

- Presupun că prietenul tău Sean îți cunoaşte numele?

- Nu. Eşti primul căruia i l-am dezvăluit.

- De ce mie?

- N-am făcut-o intenționat. Mi-a scăpat. N-are importanță la urma urmei, pentru că nu trăieşti la Londra. Apropo, când te întorci la Paris?

- Curând.

- Când? insistă ea, străduindu-se să-şi ascundă decepția.

- Îndată ce te voi convinge să mă însoțeşti, replică el pe un ton calm. Unde locuieşti, Laura?

- N-am să-ți mai spun nimic.

- N-am decât să caut în cartea de telefon.

- Sunt sute de Talmadge în Londra.

- Şi de Laura Talmadge?

- Ah, nu... Nu sunt în cartea de telefon.

- De ce?

- Ca să evit ca unele persoane prea întreprinzătoare, descoperind din întâmplare numele meu, să mă deranjeze la telefon!

- În cazul acesta, voi continua să te deranjez la restaurant. Termină-ți ceaiul. Plecăm.

- Deja?

- Da. În definitiv, n-o să cinăm în Londra. Un prieten mi-a sugerat un restaurant bun în împrejurimi, „Cocosul Rosu”. Mergem?

- Da!

Să mergi la țară într-o confortabilă masină sport era o adevărată plăcere. Laura privea peisajul defilând prin geamul

deschis.

- Care este titlul filmului tău, Henri?

- „În asteptarea Mariei”, răspunse el după o scurtă pauză. Este un titlu provizoriu.

- În locul tău, as găsi altul.

- Ascult propunerile tale.

- Despre ce este vorba în acest film?

- Despre dragoste. O tânără care se plictiseste în satul ei de provincie se hotărăste să meargă la Paris, apoi pleacă în Anglia unde i se întâmplă tot felul de aventuri.

- Ieri seară spuneai că era o englezoiacă sau am înțeles eu greşit?

- Am spus-o... în speranța că vei accepta mai uşor rolul.

- Şi suspansul, în toate astea?

- Care suspans?

- Ai vorbit despre dragoste şi despre suspans. Am crezut că e vorba de un film de spionaj, sau polițist...

- Nu, nu, suspansul este în intriga amoroasă.

Ea era totuşi gata să jure că sugerase cu totul altceva. Hotărât lucru, părea să nu aibă decât o vagă idee despre filmul lui... Oare totul nu era decât o pură invenție?

- Există o scenă în care eroina se găseşte față în față cu un asasin. Poate ți-am spus deja?

Nu-i vorbise despre un asasin... Laura avu brusc certitudinea că mințea.

- Atunci, ai o idee de titlu?

- Ce ai zice de „Maria închipuită”? Un titlu inspirat de „Bolnavul închipuit” al lui Moliere...

- Crezi că am născocit filmul ca să mă fac interesant, nu-i

aşa? întrebă el pe neaşteptate.

- Într-adevăr. Este un truc vechi de când lumea, atât de vechi încât am crezut că bărbaţii au încetat să-l mai folosească! Ca şi păcăleala cu pana de benzină...

- Cine este cinic acum? Ai dreptate. Filmul nu există, dar aş fi încântat să produc ceva care să-ţi facă plăcere.

- Cu ce te ocupi când nu eşti producător?

- Sunt producător... dar de carne de vită, nu de filme. Am de asemenea...

- În cazul acesta nu trăieşti la Paris? Numai dacă, bineînţeles, nu îţi paşti turmele pe Champs-Elysées...

- Lasă-mă să continuu. Am un apartament la Paris, dar casa familiei mele este situată pe valea Moselei, regiunea vinului bun si a crescătoriilor de vite. Posed realmente o podgorie.

Exista oare un singur cuvânt adevărat în toată această poveste? Surprinse o expresie îngrijorată pe faţa lui, ca si cum ar fi vrut să adauge ceva, sau poate să se scuze...

- Îmi porţi pică? zise el simplu.

- Nu. Sunt decepţionată, asta-i tot.

Îsi regretă imediat cuvintele. Ce rău putea să-i facă asta, la urma urmei?

- A fost o prostie să te mint, spuse el luându-i mâna. Ţineam mult să mă placi... Ce tâmpenie!

Sesiză în ochii lui negri si strălucitori un amestec de emoţii imposibil de descifrat.

- Te-ai obosit degeaba, Henri. Celebritatea si bogăţia nu mă impresionează. Altfel, mi-as fi abandonat de multă vreme meseria de organistă!

- Bogaţii nu sunt toţi la fel, Laura, zise el cu blândeţe.

Această remarcă suna ciudat în gura lui, iar Laura simți că, de data asta, era sincer.

- Știu, spuse ea.

Cina își pierduse puțin din farmecul ei. Restaurantul „Cocosul Rosu" era un mic han de țară unde preparatele nu erau extraordinare, iar serviciul lăsa de dorit.

- N-ar fi trebuit să-l cred pe prietenul meu, declară Henri. N-are gusturi prea bune...

- Nu fi atât de snob! Nu poți mânca melci si langustă în fiecare zi. Găsesc că acest cocos în vin este foarte bun.

- Totuşi, n-are nici o savoare. Şi această pâine! Parcă ar fi de beton!

- Ah, da? Ei bine ai dinții buni! Vei mesteca betonul cu uşurintă...

- Un bărbat flămând mănâncă orice, răspunse el fără să se tulbure.

Îi puse după aceea întrebări despre familia ei. Îi vorbi despre moartea părinților, cu câțiva ani în urmă, despre fratele ei devenit preot şi despre greutățile pe care le întâmpinase pentru a-şi continua studiile. La amintirea morții mamei, îşi şterse pe furiş o lacrimă. Îi povesti totul, cu excepția faptului că era încă studentă. Henri o ascultă cu un real interes.

- Iată ce ar face multă lume să plângă! exclamă el. Povestea ta ar merita să fie adaptată pentru cinema. Biata orfană obligată să se lupte pentru a supraviețui, fratele preot... Cu câteva acorduri languroase de vioară, ar fi perfect! Nu ne mai rămâne decât să găsim bărbatul cel rău care s-o urmărească pe eroina noastră...

- Da. Ar putea fi francez, de exemplu?

- Bună idee! Nu ne lipseşte decât finalul. Bineînțeles, trebuie ca această sfâşietoare poveste să se termine ca în basme.

- Ea l-ar putea întâlni pe Făt-Frumos... nu... un simplu milionar ar fi mai potrivit pentru publicul modern.

- Ce ai prefera, Laura?

- Un bogat armator grec, poate... este foarte la modă astăzi, zise ea pe un ton liniştit. Aş putea să mă retrag pe o insulă grecească şi să construiesc ruine...

- Nu mă iei în serios! exclamă el.

- Ba da. Dacă mă gândesc bine, as înclina mai degrabă pentru un seic arab... Sunt cei mai bogați.

- Te înțeleg. Cu prețul la care a ajuns benzina... Apropo, va trebui să fac plinul la masina mea, la întoarcere.

Deodată, o expresie îngrijorată îi umbri din nou fața. Ceva îl preocupa, dar ce? Nu era totusi prețul benzinei! Trebuia să facă plinul masinii lui. Masina lui... Ce-i spusese? Că era închiriată, că-i fusese împrumutată... Laura fu cuprinsă din nou de bănuieli. Şi dacă această masină îi aparținea? O conducea cu o dexteritate remarcabilă. Şi era înmatriculată în Anglia. Dacă era a lui...

- Mă duc să plătesc nota. Mă întorc.

Gânditoare, îl privi îndepărtându-se. Dacă trăia în Anglia, de ce pretindea că este francez? Pentru a-si asigura un farmec suplimentar? Din ce în ce mai convinsă că n-avea alt scop decât s-o seducă în timpul weekendului, se simțea derutată. Şi totodată nefericită. Aprecia compania lui Henri Dufresne. Îl găsea chiar periculos de atrăgător.

Totusi, când reapăru, părea atât de respectabil încât se linisti. Era foarte elegant, sigur pe el. Vorbea ca un om care primise o bună educație... Nu, hotărât lucru, n-avea nimic dintr-

un funcționar de birou dornic să se distreze.

Capitolul 4

Henri se opri la prima benzinărie deschisă. În timp ce vânzătorul de la pompa de benzină făcea plinul, el verifică nivelul uleiului şi presiunea cauciucurilor, ceea ce nu făcu decât să confirme bănuielile Laurei. Şi-ar fi dat atâta osteneală pentru o maşină închiriată? El îşi lăsase portofelul pe scaun. Îl făcu în mod discret să alunece spre ea şi, fără să-l ia în mână, îl deschise. Cum era prea întuneric ca să poată citi, aprinse lampa de veghe la torpedo şi atunci văzu numele Richard Bowden, scris literă cu literă! Stupefiată, cercetă rapid celelalte acte. Nu mai avea nici o îndoială: fermecătorul însoţitor francez era fratele lui Sean!

Laura înţelegea fără greutate motivul acestei înscenări. Sean îşi anunţase probabil familia că vrea s-o ia de soţie, poate în momentul în care rezultatele examenelor lui, dezastruoase, ajunseseră la Hazelhurst. Crezând că ea este responsabilă de acest eşec şi luând-o drept o fată obişnuită de cabaret, care nu urmărea altceva decât o căsătorie cu un moştenitor bogat, l-au trimis pe fratele mai mare să se informeze... Aşadar, părerea lui era făcută dinainte: o lua drept o aventurieră, o femeie care nu visa decât să fie star de cinema şi, în orice caz, să facă totul pentru a duce o viaţă veselă la Paris cu un bărbat bogat şi frumos. Nimic uimitor că a crezut că o s-o impresioneze cu Ferrariul lui, cu podgoria şi banii lui! Totul se explica.

Oricare ar fi adevărata lui meserie, îşi ratase vocaţia de actor, îşi zise Laura. Vorbea franţuzeşte într-un fel convingător. Încercările lui de seducţie aveau toată înflăcărarea necesară... Trecând în revistă propriile ei reacţii, se linişti că totul în atitudinea ei trebuie să-i fi dovedit că nu avea nimic dintr-o fată

de cabaret. Pe deasupra, îi spusese limpede că nu se va căsători niciodată cu Sean. Dar înțelese brusc cât de abil se dovedise. Reuşise prin întrebările lui să afle practic totul despre viața ei.

Primul reflex fu să-l pună imediat în fața adevărului. El ştergea liniştit joja de ulei, departe de a bănui ce se întâmplase. Dar dacă-i dezvăluia descoperirea ei, trebuia să mărturisească faptul că-i scotocise prin acte, şi asta nu i-o va ierta niciodată. Va putea chiar să creadă că încercase să-i fure bani... Nu, era preferabil să continue această comedie. Cine râde la urmă, râde mai bine! Era umilită, rănită cumplit de minciunile lui. O să vadă el de ce era în stare!

- Totul este în ordine? întrebă ea cu un surâs larg imediat după ce demară.

- Da. Mergem undeva să bem un ultim pahar?

Accentul lui francez pe care-l găsise atât de seducător, acum îi zgâria urechile.

- Nu te gândesti decât să bei!

- Nu-i adevărat!

- Rusine să-ți fie, în acest caz. Nu mi-ai spus ieri seară că datoria oricărui francez care se respectă este să abuzeze de coniac si să întrețină o amantă?

- Am vorbit numai despre privilegii. Nu despre datorie. Cât despre întreținerea unei amante, noi vorbim despre bărbații căsătoriți.

Şi dacă, tocmai el, era căsătorit? se gândi ea cu furie. O minciună mai mult sau mai puțin... Sean vorbise atât de rar despre familia lui încât aproape nu stia nimic despre fratele lui mai mare, decât că exercita asupra lui o mare autoritate.

- Esti celibatar, bineînțeles, zise ea

- Da. Până astăzi nici o femeie nu mi-a inspirat dorința de a petrece restul vieții cu ea, declară el cu o căldură ciudată.

- Şi spui asta tuturor femeilor, nu-i asa? replică ea, refuzând să se lase emoționată de evidenta lui sinceritate.

- Nu, Laura. Până acum n-am spus-o nimănui, si n-am cerut niciodată pe cineva în căsătorie.

- Te păstrai intact pentru mine? întrebă ea râzând.

- Pentru o femeie ca tine, da, spuse el cu gravitate. Tu nu esti ca celelalte, Laura.

- Mi-ai spus-o deja. Sunt diferită pentru că nu doresc să fac cinema? Asta este? Eu îmi doresc dimpotrivă tot ce este mai simplu. Vreau să mă căsătoresc si să am copii... Poate voi sfârsi să mă căsătoresc cu tânărul de la restaurant... murmură ea ca să-l provoace.

Întoarse capul pentru a urmări reacția celui care era Richard si nu Henri: fața lui era ciudat de crispată.

- Sean? întrebă el cu o voce tăioasă.

- Da. Sean Bowden. Spune că aparține unei familii excelente. De altfel, nu ştiu prin ce este excelentă. Singura persoană de care a amintit este fratele lui mai mare.

- Şi ce ți-a spus despre el?

- Oh, nu mare lucru. Se pare că este foarte autoritar.

- Părerea unui frate mai mic nu este întotdeauna obiectivă.

- Se pare că vorbeşti în cunoştință de cauză. Ai un frate mai mic?

- Da. Ii înlocuiesc pe lângă el pe tatăl nostru, care este foarte în vârstă. Consider de datoria mea să-l împiedic să facă prostii, prostii grave, vreau să spun. Este normal ca, uneori, să mi-o reproşeze... Intenționezi serios să te căsătoreşti cu Sean?

- Mă gândesc la asta...

- Ar fi o mare greşeală.

- Vrei să spui că familia lui nu m-ar accepta?

- Poate, dar nu mă gândeam la asta. Eşti prea bună pentru Sean. De ce o femeie ca tine să se încurce cu un puşti abia ieşit din copilărie?

- Am nevoie de siguranță. Îmi doresc un cămin, o familie.

Îl văzu muşcându-şi buzele cu un aer perplex.

- Eşti îndrăgostită de el?

- Nu, dar el este îndrăgostit de mine.

- Nu-i adevărat. Crede că este, asta-i tot, o asigură el pe un ton tăios.

- Cum poți fi atât de sigur de vreme ce nu-l cunoşti?

- Este normal ca un tânăr să fie atras de o femeie mai în vârstă decât el mai ales dacă este îmbrăcată ca o femeie fatală si este pe o scenă de cabaret. Nu stiu dacă Sean te-ar iubi dacă te-ar vedea în acest moment. Şi fratele meu este fascinat de fetele de cabaret, la Paris.

Ea era de acord cu interpretarea privind caracterul lui Sean. Ceea ce nu aprecia însă, era să fie pusă în rândul fetelor de cabaret!

- Are meritul că vrea să mă ia de soție...

După o clipă de tăcere, fără să înceteze să privească drumul, el îi luă mâna în întuneric si declară:

- Şi eu la fel.

Se astepta la orice din partea lui, în afară de asta... El îsi retrase mâna pentru a ține volanul.

- Glumesti! exclamă ea.

- Nu, Laura. Un bărbat nu ia o asemenea hotărâre în cinci minute. Oh, te-am găsit imediat frumoasă si dezirabilă. Până să te cunosc mai bine, m-am gândit că ai fi o amantă ideală, este adevărat.

- O amantă? Dar atunci, esti căsătorit? zise ea cu dezinvoltură.

Îsi refuza să-l ia în serios, chiar dacă se simțea cuprinsă de emoții deosebit de tulburătoare.

- Celibatarii au si ei dreptul de a avea amante... Dar, cum toate mătusile mele nu încetează să mi-o repete, este timpul să mă căsătoresc. Am putea cel puțin să ne gândim la asta, ce spui... ?

- De ce nu, zise ea cu o voce foarte calmă.

În realitate, îsi stăpânea cu greutate furia si suferea. O cerere în căsătorie! Era culmea! Înțelegea că voia să-si apere fratele, dar să facă o cerere în căsătorie când n-avea nici o intenție s-o onoreze, era nedemn. Îi ceruse să se gândească? Ei bine, n-avea nevoie să reflecteze! O să-i spună că accepta! Şi imediat! Numai pentru plăcerea de a-l vedea pe acest bărbat odios zbătându-se într-o situație încurcată.

- Henri, şopti ea ghemuindu-se lângă el.

- Ce este, draga mea?

El încetini pentru a-i mângâia cu tandrețe părul şi această mână trezi din nou în ea acele senzații necunoscute care o lăsau fără voință, fără apărare.

- Vrei într-adevăr să te căsătoreşti cu mine?

- Va trebui să ne lăsăm un timp de gândire.

- Eziți, nu-i aşa? şopti ea cu amărăciune.

El îi înconjură umerii cu brațul şi o trase spre el. Laura simți o căldură ciudată urcând în ea. Obrajii i se îmbujorară.

- Nu te hotărăşti în mod uşuratic să te căsătoreşti. Ai putea regreta că ai cedat unui moment necugetat. Uiți oare că abia acum o secundă te gândeai să te căsătoreşti cu Sean?

- Tu nu mă ceruseşi încă în căsătorie... pentru că ai făcut-o, nu uita...

- Oh, nu! Şi sunt foarte serios!

Richard îşi păstra ochii ațintiți asupra drumului, vizibil puțin doritor să înfrunte privirea Laurei.

- Perfect, zise ea cu un suspin de încântare. Accept... Voi cumpăra chiar mâine un manual de limba franceză. Căci o să trăim în Franța, nu-i aşa?

Văzu mâna lui dreaptă crispându-se pe volan. Apoi se aplecă pentru a-i săruta repede părul.

- Trebuie să sărbătorim în mod corespunzător logodna noastră. Mergem la tine acasă?

Mai mult ca niciodată, era hotărâtă să nu-i dezvăluie adresa lui Richard Bowden.

- Imposibil. Locuiesc într-o pensiune de familie. N-am dreptul să aduc bărbați acolo...

- Păcat. Vom putea merge la hotelul meu?

Laura stia foarte bine că avea un apartament la Londra. Asadar, era gata să închirieze o cameră de hotel... Asta spunea multe despre intențiile lui.

- Oh nu, nu la hotel, Henri. Cum as putea merge singură la un hotel cu un bărbat...

- Nu crezi că trebuie să ne asigurăm că suntem... în sfârsit,

că ne înțelegem bine în... toate domeniile?

- Henri! exclamă ea, realmente scandalizată.

Iată deci, cum intenționa să iasă din încurcătura în care se vârâse! După ce ar fi abuzat de naivitatea ei, i-ar fi declarat că, la urma urmei, nu erau făcuți unul pentru altul si festa va fi jucată. Orice mijloc era bun ca să se culce cu ea, poate pentru a putea după aceea să-i anunțe vestea lui Sean...

- Am spus ceva rău? Trebuie să ne cunoastem mai bine, să discutăm despre planurile noastre de viitor.

- O cameră de hotel nu este locul visat pentru asa ceva.

- Ai dreptate. O cameră, un pat... asta ar risca să ne ducă prea departe... Am să te conduc la pensiunea ta si ne vom reîntâlni mâine dimineață la hotelul meu. Hotel Ritz, îți amintesti? O să petrecem ziua împreună.

Laura nu găsi nimic altceva decât să fie lăsată în fața casei lui Francis. Se înnoptase de mult. El opri lângă biserică.

- Trebuie să fie practic să locuieşti lângă o biserică?

- Da.

- Este biserica fratelui tău?

- Nu.

El stinse farurile şi o luă în brațe. Cum erau logodiți, nu putea să se opună.

- Laura, am o mărturisire să-ți fac, începu el cu un aer grav.

Îi va spune totul! se gândi ea, nebună de bucurie. Va lămuri totul. Va abandona minciunile şi ipocrizia. Această dureroasă poveste nu va mai fi decât o amintire urâtă. Poate vor deveni chiar prieteni...

- Da?

Fu cât pe ce să-i spună Richard, dar se stăpâni la timp. Trebuia ca această confesiune să vină de la el.

- Eu... te-am minţit... nu am nici o podgorie.

Ea simţi că îşi schimbase părerea în ultima clipă, dar fusese pe punctul să-i mărturisească ceva mult mai important.

- Crezi într-adevăr că tot ce mă interesează sunt banii? întrebă ea.

- Nu. În fine, nu ştiu...

- Eu găsesc de necrezut că te îndoieşti de asta. Este încă timp să retractezi cele spuse, să ştii.

- Nu. Vreau să te sărut, zise el cu o voce pe care emoţia o făcea răguşită.

O prinse în braţe şi o strânse cu pasiune. Ei îi era din ce în ce mai greu să creadă că se prefăcea.

- Părul tău este la fel de strălucitor ca platina... Este într-adevăr culoarea lui naturală?

- Totul la mine este natural, răspunse ea cu un zâmbet fermecător.

Dacă n-o iubea, voia cel puţin să-l facă să-şi regrete atitudinea. Deoarece ştia că era atras de ea. Că va fi de decepţionat să n-o vadă venind la întâlnire, a doua zi dimineaţă.

- Mă iubeşti cu adevărat? întrebă el.

- La fel de mult cât mă iubeşti tu, Henri. Poate chiar mai mult...

- Este imposibil! o asigură el cu vehemenţă.

Îşi puse buzele fierbinţi peste ale ei. Francez sau nu, avea impetuozitatea unui îndrăgostit pasionat... Îi murmura la ureche cuvinte tandre - genul de cuvinte care se aud în

cântecele „Te ador”, „Dragostea mea” - îi vorbea despre frumusețea ei, despre pielea ei catifelată, despre părul sclipitor, despre buzele ei ca nişte petale de trandafir... Laura se lăsă transportată de această voce caldă şi convingătoare.

Fără să se oprească de a vorbi, începu să-i mângâie părul, acoperindu-i fața cu sărutări. Incapabilă să scoată un cuvânt, îl privea cu ochii pe jumătate închişi. Era atât de frumos cu genele lui dese şi negre, cu nasul lui drept şi buzele senzuale... Se făcuse prea întuneric ca să-i poată vedea ochii care, ei singuri, ar fi putut s-o lămurească asupra adevăratelor lui sentimente. Oh! De ce oare Richard nu venise la „Pivnițele Franței” înaintea lui Sean? Poate s-ar fi îndrăgostit şi el nebuneste de ea... Când întoarse capul pentru a scăpa de buzele lui lacome, el îi prinse bărbia si o forță să-l privească.

- Cred că nu mă placi, scumpo.

- Dar de ce?

Cu ochii strălucitori de dorință, o privea insistent.

- Nu răspunzi la sărutările mele. S-ar spune că le suporți. Nu esti totusi frigidă... nu...

- Mi-e puțin teamă, asta-i tot. Eu... nu fac deseori asa ceva...

Ea văzu în penumbră un zâmbet de satisfacție luminându-i fața.

- Esti fata cea mai adorabilă pe care am întâlnit-o vreodată. O violetă înflorită în taină într-un colț de luminis... Sunt fericit că nu faci deseori asa ceva, dar n-ai nici un motiv să te temi. Nu uita că vei fi soția mea, zise el mângâindu-i obrazul.

Emoționată de cuvintele lui, clătină în tăcere din cap.

- Sărută-mă, îi ceru el. Dovedeste-mi că mă iubesti. Ea îsi

trecu timidă brațele după gât si-i atinse usor buzele. Ca un fluture de noapte care, atras de lumină, stia că nu trebuie să se apropie prea mult... Când vru să se desprindă, el o strânse cu putere la piept. Ea avu senzația că el nu voia decât să fie una cu ea, să-si unească trupul cu al ei...

De teamă ca situația să nu-i scape de sub control, îsi dădu capul pe spate. El nu mai zâmbea. O fixa, uimit, ca si cum o vedea pentru prima dată. Apoi închise ochii si puse stăpânire pe gura ei. Ea încercă să reziste, dar el o forță gemând să-si întredeschidă buzele. Sub mângâierea profundă a sărutului, simți un val de foc aprinzându-i tot corpul si i se abandonă, copleşită de impetuozitatea pasiunii. Când încetă s-o sărute, continuă s-o țină în brațe, cu capul îngropat în părul ei.

- N-a fost prea rău, nu-i aşa? întrebă el cu o voce foarte blândă.

Încă sub şoc, ea nu observă că pentru a spune aceste cuvinte el uitase accentul lui franțuzesc.

- A fost... formidabil şopti ea înainte de a adăuga cu tristețe: dacă cel puțin...

Dacă cel puțin m-ar iubi, se gândi ea în sinea ei. Deoarece înțelegea, cu groază şi consternare, că niciodată nu simțise o asemenea emoție în brațele unui bărbat. Era oare dragoste? Pasiune? Amândouă?

- Dacă cel puțin...?

Ea scutură din cap.

- Nimic. Mi-ar plăcea să dureze. Asta-i tot.

Sau, şi mai bine, să nu fi început niciodată, se gândi ea cu o tristețe pe care n-o cunoştea.

- Va dura, Laura, şopti el. Deocamdată trebuie să ne spunem la revedere. Până mâine... Te iubesc, adăugă el pe un ton foarte sincer.

O sărută pe obraz şi coborî din maşină. Laura văzu cu uşurare că locuința fratelui ei era luminată. Richard Bowden ar fi fost foarte uimit s-o vadă bătând la uşa casei ei!

- Aş putea trece să te iau de aici mâine? propuse el.

- Nu, nu, răspunse ea speriată. Ne întâlnim la hotel, cum am convenit.

- La ora zece? Vom petrece o zi minunată, vei vedea.

Laura astepta să se îndepărteze, respiră adânc si bătu. Povesti
tot adevărul lui Francis si lui Mavis, dar transformându-l pe Richard într-o colegă întâlnită la concert.

- Prietena ta nu te-a condus cu masina până la tine acasă? se miră Mavis. E ciudat.

- Oh, mi-a propus, dar când am văzut lumină aici, am preferat să mă opresc pentru a evita să ocolească. Ea locuieste în celălalt capăt al orasului si nu-i place să conducă noaptea.

- Cum a fost concertul?

- Extraordinar. Am petrecut o zi excelentă.

Era adevărat. Chiar dacă îi rămăsese un gust neplăcut. Îsi repetă cu tristețe că Richard o mințise pe toată linia. El încerca numai să-i dovedească faptul că era o fată usuratică. Pentru Sean. Şi deja esuase. Ce-i va spune oare fratelui lui? Ridică din umeri. Putea să-i povestească ce vrea, puțin îi păsa. N-avea decât o certitudine: că nu-i va spune niciodată adevărul. Deoarece adevărul era că, spre nefericirea ei, Laura Talmadge se

îndrăgostise nebuneste de Richard Bowden.

Capitolul 5

Luni, ziua Laurei la Academie, începea devreme. Asistă la cursurile ei ca de obicei, dar nu se putea gândi decât la hotelul Ritz. Şi-l imagina pe Richard aşezat la o masă, aşteptând-o. Cum va reacţiona oare înţelegând că-i trăsese clapa? Se va duce la Francis? Probabil că nu. Avea puţine şanse să reuşească să găsească locuinţa. O văzuse noaptea şi nu ştia adresa. De altfel, n-o va căuta, căci fără îndoială nu ţinea s-o revadă pe Laura, prea mulţumit să scape de ea atât de uşor.

Va putea să-i spună lui Sean că fermecătoarea Laura nu era decât o oportunistă, gata să-l urmeze pe primul bărbat care o ademenea cu o căsătorie bogată. Singura consolare a Laurei era că nu va putea să pretindă fără să mintă că acceptase o legătură mai puţin oficială... Dar nu era chiar o minciună.

Ziua i se păru interminabilă. După cursul particular de după-amiază, întârzie în faţa orgii. Era obosită, dar nu se putea hotărî să se întoarcă acasă.

Când scoala îsi închise porţile, fu obligată să plece si se apropie de imobilul ei cu o teamă amestecată cu speranţă. Nici o masină sport nu staţiona prin împrejurimi, nici o siluetă familiară în faţa intrării... Urcă până la minusculul ei apartament, îsi pregăti o omletă, salată si cafea si citi ziarul în timp ce lua cina, încercând să-si alunge singurătatea.

Deodată, îsi reveni. Era o prostie să se enerveze astfel pentru un bărbat care o tratase atât de rău! Îi telefonă lui Mavis ca să-i propună să meargă la cinema.

- Imposibil, Laura. Francis este la o reuniune. Nu foarte departe de tine, de altfel. A spus că poate va trece să te vadă. Putem să mergem mâine, dacă vrei.

- Bine. Ne întâlnim la Tivoli, la ora sapte? Îţi convine?

- Ce rulează?

- Un film american cu Burt Reynolds.

- Nu-mi spune mai mult. Îmi convine.

Mai discutară câteva minute. Linistită si în acelasi timp decepționată, Laura stia acum că Richard nu trecuse pe la fratele ei ca să încerce s-o vadă. În ciuda a tot ce sperase...

După ce făcuse puțină ordine, făcu un dus. Cum era târziu, nu se mai îmbrăcă si-si puse doar un capot. Apoi se hotărî să deschidă sticla de vin pe care i-o dăduse Jerry si alese un disc. Era „Fantezia în do” de Bach, una din bucățile ei preferate. Observă atunci că unghiile aveau nevoie să fie lăcuite.

Acorda mâinilor o grijă deosebită de când lucra la „Pivnițele Franței”. Tonul roz sidefiu al lacului le punea bine în valoare. Deodată, auzi pasi pe scară si strigă:

- Esti tu, Francis? Intră.

Usa se deschise fără zgomot si apăru Richard Bowden. Era plin de furie.

- Richard! exclamă ea.

Îşi îndreptă capotul cu atâta grabă încât vărsă paharul cu vin pe mochetă.

- Evident, nu sunt clientul pe care-l aşteptai! rânji el dispreţuitor.

- Clientul? repetă ea fără să înțeleagă.

Pe moment, numai ținuta o neliniştea. Nu purta nimic sub capot. El aruncă o privire critică părului ei nepieptănat, lacului de unghii şi sticlei de vin, apoi examină cu dispreț groaznicele perdele roşii şi mobila ieftină.

- Ti-ai amenajat un mic lupanar drăguț... Foarte primitor, zise el pe un ton sarcastic.

Remarca lui nu lăsa loc la nici o îndoială. O lua drept o

prostituată! Laura înțelese fără greutate de ce: ținuta ei neglijentă, acest decor țipător şi mai ales modul în care invitase un bărbat să intre erau pentru el tot atâtea dovezi.

Furioasă, se ridică foarte demnă să-i arate uşa.

- Chiar şi în lupanare nu este primit oricine. Îți ordon să pleci, declară ea semeț.

- Am impresia că acel Francis întârzie. Cum nu ții cu siguranță să pierzi bani, îți propun să-i iau locul. Cât ceri?

- Toți banii din lume n-ajung, domnule Bowden.

- Prostituatele sunt bine organizate. Cum mi-ai descoperit numele? Ai cumva dosare? Un calculator? Poate ai chiar amprentele mele digitale?

- Este mult mai simplu. Ti-am văzut cartea de identitate.

- Scotocind în portofelul meu, presupun? Totuşi, nu te-ai atins de bani. Îți mulțumesc pentru această delicatețe.

În vocea lui aparent calmă exista o teribilă violență, stăpânită cu greutate.

- Orice ai putea să crezi, nu sunt nici hoață, nici prostituată. Cum mi-ai găsit adresa?

- Uşor... te-ai crezut vicleană, ieri seară... După plecarea ta m-am întors puțin în cartier ca să mă asigur că pot să-ți regăsesc locuința şi ghiceşte ce am văzut? Domnişoara Talmadge se îndepărta în noapte! N-am avut decât să te urmăresc.

- Şi pentru asta sunt o prostituată?

- În orice caz, locuieşti în cartierul potrivit... şi uşurința cu care se intră la tine vine s-o confirme.

- Ei bine, nu sunt una dintre acelea!

- Găsesc că protestezi puțin prea tare. Acest faimos Francis va fi singurul beneficiar al distinselor tale favoruri? Chiar dacă ai un singur client, ai putea alege unul mai bogat. Francis ar

putea să-ți ofere un cuib al dragostei puțin mai elegant...

- Cu toate că nu te priveşte, eu sunt cea care îmi plătesc chiria.

- Uiți un mic amănunt, Laura. În calitate de logodnic, consider că am dreptul să ştiu cine plăteşte chiria viitoarei mele soții.

- Să terminăm cu această comedie, domnule Bowden. Nu aveam mai mult decât tine intenția să ne căsătorim.

- Te înşeli. Eram foarte serios. Eram, evident. Există limite pe care un bărbat le poate accepta logodnicei lui.

- Ce nume intenționezi să treci în certificatul de căsătorie? Este ciudat, nu, ca un logodnic să folosească un pseudonim? Încep să mă întreb dacă nu există deja o doamnă Richard Bowden. Ar fi poate mulțumită să ştie unde îşi petrece serile soțul ei?

- Îmi pare rău că te decepționez. Încercarea ta de santaj nu va duce la nimic. Nu există nici o doamnă Richard Bowden... Bun, este timpul să trecem la lucruri serioase. Francis a ratat într-adevăr întâlnirea, zise el privind spre ea.

Laura se dădu înapoi, căutând cu ochii un obiect greu pentru a se apăra. Richard continua să înainteze, cu fața crispată într-un zâmbet încărcat de amenințare si totodată de dorință.

- Mor de nerăbdare să-ți văd budoarul... Mi-l imaginez tapetat cu satin rosu, numai dacă nu preferi ambianța de fetiță?

- Dacă mă atingi, chem poliția! strigă ea, terorizată.

El se afla între ea si usă. Imposibil să fugă...

- Cum te-ai schimbat! Ieri seară, doreai ca sărutările noastre să dureze o vesnicie...

El străbătu încet ultimul metru care-l despărțea de ea si o

prinse de umeri.

- Nu te teme, spuse trăgând-o spre el. Nu vei avea să te plângi de mine. Voi fi un client generos...

- Nu! Te implor... sopti ea, cu ochii măriți de spaimă.

- Ah! Iată că semeni mai mult cu mica mea logodnică temătoare si virgină, zise el pe un ton batjocoritor. Crezi că reusesti să-ți smulgi câteva lacrimi, pentru a fi mai convingătoare?

- Richard, încetează...

El o conduse cu forța spre dormitorul scufundat în întuneric. Fără să-i dea drumul, aprinse lumina apoi închise usa si se sprijini cu spatele de ea.

- Dezbracă-te, îi ordonă el cu ochii fixați pe deschizătura capotului.

Ea descoperi pe fața lui un amestec de hotărâre nestrămutată şi de durere. Pentru a încerca să-şi potolească spaima care o copleşea, îşi muşcă buzele, cuprinsă de dezgust. Ce făcuse oare ca să se găsească într-o situație atât de îngrozitoare?

- Fratele meu va sosi dintr-o clipă în alta, gemu ea cu o voce tremurătoare

Oh! Oare de ce nu sosea?

- Dezbracă-te, repetă el.

Cum nu se supunea, îi desfăcu el însuşi cordonul capotului. Ea făcu eforturi disperate să-l închidă din nou, dar degeaba. El o luă în brațe şi o sărută cu o violență şi o brutalitate ce țineau mai mult de ură decât de dragoste. Se zbătu cu toate puterile, cu respirația tăiată.

- De data asta n-ai să-mi scapi, Laura. Mica ta manevră nu

mai merge!

Îi prinse încheieturile cu o mână, în timp ce-şi scotea haina. Când schimbă mâna pentru a-şi scoate a doua mânecă, reuşi să se elibereze şi se repezi spre uşă. Dar un braţ neîndurător o prinse de mijloc şi-i deschise capotul. Îi simţi degetele de fier înfigându-se în pielea ei goală. Se înfioră violent. Acest contact trezea în ea o emoţie care nu mai era teamă. Strecurându-şi celălalt braţ sub capot o strânse la piept. Gura lui fierbinte şi avidă o forţă imediat să-şi întredeschidă buzele şi începu să-i mângâie spatele zgâriind-o cu butonii de la manşetă. Ea făcu din nou imposibilul să se elibereze. În zadar. El o strânse şi mai puternic în braţe. Era dominată de forţa, de pasiunea şi de furia lui. Căldura acestui trup exigent o copleşi brusc şi, împotriva eforturilor de a lupta împotriva surescitării care urca în ea, un val de foc se rostogoli în venele ei ca un metal topit. Ea gemu încet si se abandonă brusc.

După o clipă de ezitare, îsi puse braţele în jurul lui si-i simţi sub degete muschii puternici ai spatelui. Atunci, îsi lipi spontan corpul de al lui si se lăsă biruită de o dorinţă nebună si ameţitoare.

Fără să înceteze s-o sărute, el îsi descheie nasturii cămăsii. Ea îsi strecură mâinile sub ea, mai întâi cu timiditate, apoi, foarte repede, mai îndrăzneţ.

Ridicând capul, el îsi cufundă privirea în ochii ei. Avea obrajii în flăcări.

- Niciodată n-am dorit atât de mult o femeie, mormăi el cu o voce răgusită. Vrăjitoare mică!

Ea îi mângâia spatele, încercând să-l calmeze. Hipnotizată de furia lui, îi văzu expresia feţei shimbându-se încet. Ca într-

un film proiectat cu încetinitorul pe un ecran. Totusi furia nu dispăru complet. Era amestecată cu alte emoții: dezgust, deriziune, durere.

- Richard! sopti ea într-un suspin.

Fața lui încremeni imediat. Ea nu mai citi pe ea decât furie.

- Destul! urlă el.

Înfricosată, ea se dădu înapoi. El o luă imediat din nou în brațe.

- Sărută-mă, îi ordonă el.

Cum ea rămânea nemiscată, puse el însusi stăpânire pe buzele ei. Spatele lui avea moliciunea catifelei si duritatea fierului. Simțea sub degete talia lui subțire si musculoasă. O mângâia si el, plimbându-si mâinile peste mijlocul ei si peste soldurile rotunde.

Nu mai aveau de făcut decât un pas pentru a ajunge în pat... Laura zări cu coada ochiului cuvertura cusută de bunica ei, care o înlocuise pe cea din satin galben a doamnei Holmes. Totul îi reveni în memorie, bunica, mama ei, Francis...

Îl respinse cu brutalitate.

- Încetează! va sosi fratele meu.

- Să se ducă dracului!

În clipa aceea, se bătu la uşă.

- El este! exclamă ea.

El îi dădu imediat drumul şi, fără s-o slăbească din ochi, îşi încheie în grabă nasturii cămăşii şi-şi aranjă cravata. Ea îşi înnodă cordonul şi ieşi din cameră cu Richard pe urmele ei.

- Este ciudat ca un frate să fie obligat să aştepte să-i deschizi, spuse el neîncrezător.

Îşi recăpătase toată aroganța.

- Totuşi, el este, îl asigură ea.

Ea deschise uşa şi se trezi în fața lui Chester, bucătarul de la „Pivnițele Franței", cu un zâmbet larg pe buze.

- Bună seara, micuțo, zise el vesel. Te deranjez?

Îl privi pe Richard cu un aer foarte interesat.

- Chester, ce cauți aici?

- Vin din partea lui Jerry. A încercat să te sune toată ziua. Pot să revin, dacă vrei...

- Nu, mă pregăteam să plec, răspunse Richard. N-aş vrea mai ales s-o deranjez pe domnişoara Talmadge în dirijarea treburilor sale...

- Chester lucrează la restaurant, îi explică ea.

- Un loc minunat pentru întâlniri... Începând de astăzi, vei avea totusi una mai puțin. Sean nu va mai pune piciorul la „Pivnițele Franței". Nu mai am nimic de adăugat. Cred că mi-am uitat haina în dormitor.

- Chester, să nu cumva să pleci înaintea lui, sopti Laura, în timpul scurtei absențe a lui Richard.

- Ți-a făcut necazuri?

- Mai degrabă, da. Ce vrea Jerry?

- Îți propune să cânți, în afara programului, mâine seară. Pentru un banchet. Îți oferă cincisprezece lire.

Laura îsi aminti de întâlnirea ei cu Mavis.

- Din păcate, este imposibil mâine seară, sunt ocupată

Ar fi putut să se înțeleagă cu Mavis, dar se săturase până peste cap de aceste banchete. În ultimul timp, Jerry îi impusese prea multe. Richard reapăru si o măsură din cap până în picioare cu un aer dezgustat.

- Ar putea merge până la douăzeci de lire, reluă Chester. Esti de neînlocuit pentru acest gen de lucruri, Laura!

- Douăzeci de lire? interveni Richard fulgerând-o cu privirea. La prețul acesta, sper că vor pune totul în miscare!

- Noi vorbim despre muzică!

Deja pornit pe scară, el nici măcar nu se mai întoarse să-i răspundă.

- Cine este tipul acesta? întrebă Chester puțin mai târziu.

- Oh! Un... un prieten, spuse ea.

Ultimele cuvinte ale lui Richard îi răsunau încă dureros în urechi.

- Bine. Și atunci pentru mâine seară?

- Nu. Îmi pare rău.

- Cum vrei. Pe miercuri.

Chester plecă fluierând uşor. Ea rămase o clipă în uşă, gata s-o trântească în nasul lui Richard dacă ar fi revenit. Dar el nu se întoarse. Încuie cu cheia şi intră în cameră pentru a-şi pune în ordine ținuta înainte de sosirea lui Francis. Pe pat, găsi o bancnotă de zece lire. Primul gând fu că alunecase din întâmplare din buzunarul lui Richard, apoi îşi aminti că nu se apropiaseră nici o clipă de pat. Îi lăsase aceşti bani în mod deliberat! De ce?

Îi trebuiră câteva minute pentru a înțelege cu claritate semnificația acestui gest. O plătise pentru serviciile ei! Ca pe o prostituată oarecare! El interpretase fireşte în felul lui vizita nepotrivită a lui Chester şi discuția lor. Părerea lui era definitiv făcută. Și ce-i cu asta? Ce rău putea să-i mai facă, la urma urmei? Relația lor murise de la început dintr-o serie de

neînțelegeri imposibil de înlăturat.

Când auzi pași pe scară, așteptă cu prudență ca Francis să se anunțe înainte de a deschide.

- Bună seara, Laura! Îmi pare bine că te văd.

- Mavis m-a avertizat că poate vei trece pe la mine.

- Tu ai puțină cafea pentru bietul tău frate?

- Bineînțeles, am chiar și vin, dacă vrei.

Ah! dacă Francis ar fi sosit în timpul vizitei lui Richard... El nu purta gulerul alb, dar chiar și așa, în acest costum sobru, avea un aer cât se poate de respectabil. Fără a mai socoti că semăna mult cu Laura.

- Ce s-a întâmplat, Laura? Miroase a vin, la tine!

- Am vărsat un pahar...

Și, deodată, se hotărî să-i povestească totul lui Francis, înpăimântată la gândul că Richard Bowden putea să mai aibă și alte crize.

- Tu care ești în vârstă și înțelept, începu ea puțin ironic, dă-mi un sfat. M-am trezit amestecată într-o încurcătură stranie la restaurant.

Stingherită, îi expuse pe scurt situația, trecând sub tăcere aspectele cele mai neplăcute.

- Îmi fac multe griji pentru tine, îi spuse Francis clătinând din cap. Ai face mai bine să părăsești această slujbă. Vei putea să te descurci fără asta, din punct de vedere financiar, nu?

- Da, cheltuind ultimii bani din casă. Și apoi munca asta nu-mi displace...

- Aș putea să încerc să-ți găsesc o slujbă în parohie... Apropo, n-ai uitat că o să cânți la nunta verișoarei noastre Anna Ogilvie, sâmbătă, pe opt?

- Nu... voi lipsi poate câtva timp de la restaurant. Într-o săptămână, cei din familia Bowden vor uita de existenţa mea.

- Jerry va fi de acord?

- Oh! Va face o criză de nervi, dar am să-l liniştesc cântând la câteva banchete. Sunt puţine şanse ca un Bowden să asiste la ele. Nu-i genul lor.

- Ce fac de fapt aceşti Bowdeni?

- N-am nici o idee. Tot ce ştiu este că sunt bogaţi.

- Nu poţi rămâne singură aici. El îţi cunoaşte acum adresa. O să vii să stai câteva zile la noi. O să punem leagănul bebeluşului în camera noastră.

- Asta n-o va deranja pe Mavis?

- Dimpotrivă! Va fi încântată. Să stii că-i lipsesti. De fapt, Mavis nu este o orăşeancă. Visul ei este să trăiască la ţară.

- Să crească găini si vaci? întrebă Laura cu un zâmbet înduiosat.

- Am avea cel puţin o grădină de zarzavaturi. Am face economii la legume.

- Sun-o si întreab-o dacă pot veni în seara asta. Bowden poate pândeste jos plecarea ta, zise ea nervoasă.

- Dacă îl văd vreodată, cu toate că sunt un om al bisericii, o să-i stâlcesc faţa! Am să-i spun vreo două acestui Bowden! Tu esti o femeie onorabilă si el trebuie s-o afle!

- As prefera să nu mai aud vorbindu-se de el.

Mavis fu fericită să afle că venea Laura. Aceasta îsi adună câteva lucruri într-o mică valiză si plecă împreună cu fratele ei.

A doua zi, la prânz, îi telefonă lui Jerry să-l anunţe că nu va mai veni să cânte atâta timp cât cei doi Bowdeni vor fi prin preajmă.

- Sunt surprins că un Bowden s-a purtat atât de urât, îi declară el înțelegând motivul plecării ei.

- De ce? Ştii ceva despre acesti Bowden?

Nu se putuse împiedica să pună întrebarea si această curiozitate îi dovedea că era mai puțin indiferentă decât si-ar fi dorit.

- Vera a auzit deja acest nume undeva, nu stie unde. A citit din întâmplare, într-un ziar, că Bowden abia a cumpărat o societate. După acest ziar, mai are încă o duzină!

- Ce societate a cumpărat?

- O oțelărie. El construieşte imobile şi... de asemenea , fabrică grinzi metalice. Ai auzit cu siguranță vorbindu-se despre „Societatea imobiliară Bowden"? Panourile lor alb, negru şi roşu se văd pe jumătate din imobilele în construcție din Londra!

- Doamne Dumnezeule! Este unul din aceşti Bowden? întrebă ea, neîncrezătoare.

- Nu, nu... Reprezintă el singur societatea Bowden. Vera mi-a arătat fotografia lui în ziar. El este cel care se dădea drept francez, deunăzi. Ai fi putut să-l laşi să-ți plătească cina. E plin de bani!

- În ce ziar este acest articol?

- În „Times", la rubrica financiară.

Imediat ce puse receptorul în furcă, Laura se grăbi spre biblioteca Academiei pentru a consulta ziarul „Times" de sâmbătă. Însoțit de o fotografie a lui Richard, articolul făcea o rapidă trecere în revistă a vieții lui. Fiul lui Sir Greville Bowden, era moştenitorul unui titlu care urca până la Jaques I şi de asemenea al Hazelhurst, castelul strămoşesc, celebru

pentru splendida lui arhitectură stil Tudor. Premiant al Universității Cambridge, era prezentat ca un „tânăr promotor de avangardă, specializat în construcții de uz comercial". Abia cumpărase o oțelărie la Manchester, pe care plănuia s-o modernizeze pentru a-i îmbunătăți randamentul.

Şi acest bărbat - foarte ocupat şi foarte important - îi consacrase un weekend întreg Laurei... Din nefericire n-o făcuse decât să-şi protejeze fratele mai tânăr de ghearele unei fete de cabaret avidă de bogăție şi de glorie.

Tot timpul săptămânii, nici un Bowden nu dădu vreun semn de viață. Vineri seara, se duse la „Pivnițele Franței" să cânte la un banchet al unor profesori. Vera îi spuse că Richard venise miercuri si joi. Îl întrebase pe Jerry când se va întoarce Laura.

- I-am răspuns că nu stiu, draga mea. Nu-ți face griji. Ce pierdere, totusi! Iată unul care ar fi un soț ideal!

- Pentru o mostenitoare bogată, o ducesă sau contesă, dar nu pentru mine.

- Este adevărat. Banii la bani trag. Familia lui nu va accepta cu siguranță o femeie fără titlu de noblețe...

Duminică, sigură că n-avea să se teamă de nimic din partea lor, Laura se hotărî să revină în apartamentul ei.

- Ne vedem sâmbătă la nunta verisoarei Anne, îi aminti Mavis. Ai vreo idee de cadou?

- Nu. Dar voi?

- Am văzut un foarte frumos ceainic de argint, asortat cu un vas pentru lapte si o zaharniță. Cum mergem în trei, n-am putea să i le oferim împreună?

Laura îi dădu banii necesari si plecă. O dată ajunsă acasă, încuie usa cu grijă si-si desfăcu valiza. Avea lenjerie de spălat. Luă un roman si se duse la spălătoria automată. Nu se mai gândea la Bowdeni. Nici la Richard, nici la Sean si la întoarcere, nu-l recunoscu imediat pe acesta din urmă, sprijinit de o masină de culoare rosu aprins, oprită în fața casei sale. Se plânsese cu toate acestea deseori că nu avea o masină... El se grăbi s-o întâmpine.

- Laura! Lasă-mă să-ți duc pachetul!

- Sean! Ce cauți aici?

- Trebuie să-ți vorbesc.

- Eşti singur? întrebă ea aruncând o privire bănuitoare spre maşină.

- Da, mă întorc imediat la Hazelhurst. Am vorbit cu Richard.

- Atunci, ştii ce s-a întâmplat?

- Da. De data asta, fratele meu a depăşit măsura! Țin să-ți cer iertare pentru atitudinea lui.

- El este cel care ți-a dat adresa mea?

- Nu, a refuzat. Am găsit-o în carnețelul lui. Eram hotărât să mă postez în fața uşii până la întoarcerea ta.

- Să nu stăm în stradă. Urcă.

- Am putea mai curând să stăm de vorbă în maşina mea, zise el, arătând-o cu capul, foarte mândru.

- Nu, trebuie să-mi aranjez rufele.

El inspectă apartamentul cu un ochi critic şi sfârşi prin a declara:

- Richard a exagerat. Nu este totuşi atât de îngrozitor!

- Ce-a spus? întrebă ea, cuprinsă de furie.

- Că trăieşti într-un adevărat hotel de tranzit decorat cu bibelouri false şi perdele roşii ca să atragă puştii. M-a tratat ca pe un puşti, dă-ți seama!

După toate aparențele, pentru el era cea mai mare insultă.

- Într-adevăr... Fă-te comod în timp ce eu întind astea. Vrei o ceaşcă de ceai?

- Ceai? Pe Richard l-ai servit cu vin!

- Nu l-am servit cu nimic pe Richard!

- Mi-a spus că mirosea a vin la tine.

- Nimic uimitor, m-a făcut să vărs un pahar plin.

- Beai vin?

- Da, dar lui nu i-am oferit, zise ea enervată. Vrei ceai, da sau nu?

- Nu, mulțumesc. Am venit să-ți spun că doresc în continuare să te iau de soție, chiar dacă Richard o vrea sau nu. Masina, am cumpărat-o de asemenea fără consimtământul lui. Am putut face un împrumut la o societate de credit. Când voi avea douăzeci si cinci de ani, o să am destui bani, să stii. Mostenirea unchiului Artemis... N-o să fie Richard cel care să mă împiedice să mă căsătoresc cu femeia aleasă de mine!

- Numai din ciudă, as fi tentată să accept. Dar nu te căsătoresti din ciudă, Sean. Ți-am spus de o sută de ori: căsătoria nu mă interesează.

- Erai totusi gata să te căsătoresti cu Richard? El mi-a spus!

- L-am mințit, pentru că stiam că se prefăcea. Chiar dacă ar fi omul cel mai bogat din lume, tot nu m-as căsători cu el. De altfel, poți să i-o spui din partea mea!

- El a înscenat totul pentru a-mi dovedi că nu esti decât o aventurieră. Dar nu-mi pasă. Sunt sigur că ai avut motivele tale.

Nu ai ales de bunăvoie profesiunea pe care o faci. Curtezanele...

- Să punem lucrurile la punct, îl întrerupse ea tăios. Eu nu sunt curtezană. Pentru că fratele tău si cu tine îmi purtați un asemenea interes, am să-ți spun adevărul. Sunt studentă. Da, ca tine Sean, studentă.

El ridică sprâncenele, neîncrezător.

- Nu eşti obligată să mă minți, Laura. Nu mă interesează trecutul tău. După căsătoria noastră, tu...

- Sunt studentă! Studentă la Academia Regală de muzică!

- Nu se poate... La vârsta ta?

- Am douăzeci şi unu de ani, imaginează-ți, nu o sută!

- Douăzeci şi unu de ani? N-ai decât un an mai mult decât mine? exclamă el. Recunosc că arăți mult mai tânără fără machiaj. Tu... te îmbraci întotdeauna aşa când nu lucrezi?

Vocea îi trăda decepția. La fel şi privirea în timp ce-i cerceta cu tristețe fusta plisată, bluza foarte cuminte şi pantofii fără toc.

- În general, nu port rochie lungă şi bijuterii când fac treabă în casă, replică ea iritată.

- Nu te înfuria, Laura. Ai fost întotdeauna atât de drăguță...

- Da, şi uite unde am ajuns! A trebuit să părăsesc o slujbă care nu numai că-mi plăcea, dar mă ajuta să trăiesc. Am fost forțată să mă mut un timp. Şi nu vorbesc de insultele pe care fratele tău m-a făcut să le îndur!

- Este un tip insuportabil. Mi-a distrus şi mie viața, obligându-mă să-mi termin aceste studii care mă plictisesc de moarte! Vreau să fiu regizor şi el o ştie foarte bine. I-am spus-o de mai multe ori. Visul meu era să fac din tine o vedetă a primului meu film.

- Şi tu? Desigur!

- De ce spui asta?

- N-are importanță.

- Ți-a propus să joci într-un film?

- Da.

- Dar era ideea mea! strigă el lovind cu putere masa cu pumnul. Eu i-am spus că voiam să-ți ofer un rol. Toate fetele vor să facă film, este cunoscut. Ai dreptate, Laura. A gresit tratându-te atât de urât. Țin să obțin iertarea ta.

- Tu nu mă iubesti, Sean. Ceea ce iubesti, este fardul si fondul de ten. Rochiile de seară sclipitoare si micile aventuri ieftine. Nici eu nu te iubesc. Să încetăm această comedie ridicolă.

- Nu trebuie să-mi porți pică mie, Laura. Richard e cel care te-a insultat. Eu, sunt de bună-credință. Am să mă căsătoresc cu tine. Am să mă țin de cuvânt, zise el cu o fermitate puțin forțată. Sunt un Bowden. Un gentleman nu revine niciodată asupra cuvântului său. Şi înțeleg că este puțin si vina mea că ți-ai pierdut slujba?

- N-am nevoie de mila ta, zise ea tăios. Acum pleacă si nu te mai întoarce niciodată.

- Am să astept cât timp va fi nevoie, dar am să mă întorc. Furia ta este legitimă. Ce mă depăseste, este cea a lui Richard. Ar fi trebuit să-l vezi. Era nebun de furie! A obținut totusi ce voia, cel puțin asa crede. Se crede tatăl meu, dar n-am să cedez. Am să mă căsătoresc cu tine!

- Fără consimțământul meu, atunci!

Sean se ridică si privi melancolic în jurul lui.

- Nu mi te inchipuiam într-un asemenea cadru... Te vedeam într-o vilă splendidă, pe malul unui lac, cu sălcii

plângătoare, păsări exotice de toate culorile... În fine, visul poate deveni încă realitate, încheie el îndreptându-se spre usă.

El se împiedică din nefericire în stergătorul de picioare, ceea ce-i strică puțin iesirea. Laura nu se ridică decât când dispăruse, pentru a trage zăvorul. Bietul Sean... n-ar fi trebuit să-şi reverse mânia asupra lui. Nu era decât un copil visător şi romantic. El n-o iubea cu adevărat. Ținea totuşi să se căsătorească cu ea.

După ce-şi aranjă lenjeria, se hotărî să se ocupe de curățenie. Praful se aşternuse cam peste tot în lipsa ei. Îşi stabili apoi o listă de cumpărături, făcu un duş şi se culcă.

Deznodământul afacerii Bowden îi lăsase un gust amar. Richard îşi atinsese scopul. Reuşise să rupă toate punțile de legătură dintre Sean şi ea. Oh! Îi era indiferent. Încercă chiar o certă uşurare. Ceea ce o chinuia, era că, în pofida grosolăniei lui nemaipomenite, Richard ieşea neatins din această poveste. Nu putea să-l lase să scape atât de uşor. Dar cum să se răzbune? Incidentul era închis, afacerea clasată. Pentru întotdeauna... Rămânea cu mica satisfacție rezultată din remarca lui Sean: Richard era nebun de furie. Fără să ştie prea bine de ce, asta îi făcea plăcere.

Capitolul 6

A doua zi după-amiază, Sean Bowden o aştepta pe Laura la ieşirea de la cursuri.

- Trebuie să discutăm despre planurile noastre, declară el pe un ton ferm şi hotărât.

- Du-te dracului Sean, exclamă ea cu violenţă.

Dar el se luă după ea.

- Ce-mi trebuie, este o autorizaţie specială. Pentru tine nu-i nici o problemă, eşti majoră. O să-l punem pe Richard în faţa faptului împlinit. Nu va putea face nimic împotriva noastră.

- Refuz să te ascult. Lasă-mă.

- Dacă vrei, putem aştepta vacanţa, să mai avem răbdare câteva săptămâni?

- Eu nu vreau să mă căsătoresc cu tine! Nici acum, nici altă dată. Nu poţi să înţelegi?

- Trebuie! Ţi-ai pierdut slujba din vina mea. Eşti orfană şi nu fratele tău, un biet preot, poate să te ajute. Numai Dumnezeu stie unde o să ajungi. O să trăiesti într-o cocioabă... Trebuie să mă căsătoresc cu tine, încheie el teatral.

Asadar, gustul lui pentru melodramă si pentru romanţiozitate transformase prostituata într-o biată orfană. Îsi luase acum rolul de cavaler bogat sărind în ajutorul nefericitei tinere!

- Am bani. Şi fratele meu, de altfel. Suficienţi ca să-mi arunce si mie câţiva din când în când, când va veni iarna. N-am nevoie de mila ta.

- Îmi place mândria ta. Ştiu că mă iubesti si că nu vrei să mă împingi la o mezalianţă. Laura, asta este dovada că mă iubesti. Nu înţelegi? Pui interesul meu înaintea interesului tău!

- În propriul meu interes, n-am să mă căsătoresc cu tine niciodată! Nu te iubesc, nu te-am iubit niciodată si, dacă insisti, simt că am să te detest!

- Iată autobuzul tău, care pleacă... Mă lasi cel puțin să te conduc acasă? N-ai urcat niciodată în noua mea masină.

- Accept. Îmi datorezi asta, dar n-ai să intri.

Mândru ca un păun, Sean o ajută să urce în masina lui care sclipea în soare cu toate ornamentele ei cromate.

- Ce spune fratele tău despre această căsătorie? întrebă ea cu ironie.

- Mă amenință că o să mă interneze într-un spital de psihiatrie.

- Încântător. As fi primită cu brațele deschise la Hazelhurst, o simt.

- N-o să ne întoarcem acolo. Am întâlnit un tip care pleacă în această vară în Italia pentru a turna un film. Cred că se va ocupa de contabilitate. Ne va facilita cel puțin un contact. De cum te vor vedea, sunt sigur că te vor angaja pe loc! Va trebui fireşte să te îmbraci puțin mai bine ca acum, zise el aruncând o privire dezolată pantalonilor ei de flanelă gri.

- Eu nu ştiu să mă îmbrac, replică ea.

Felul de a conduce a lui Sean era imaginea stângăciei lui. Ea se agăță de scaunul ei când luă un viraj într-un neliniştitor scârțâit de pneuri.

- Am să mă ocup de tine. Au mai făcut-o şi alții, să ştii. Un regizor de talent descoperă o fată obişnuită şi o transformă în star. Vezi cazul lui Roger Vadim! El a creat-o pe Brigitte Bardot, Jane Fonda şi altele.

- Nu va merge. Am picioarele arcuite.

Ar fi spus orice ca să nu mai asculte aceste absurdități.

- Nu-i adevărat! Ieri, am observat că ai picioare foarte frumoase. Purtai fusta aceea scurtă, îți aminteşti?

- Lasă-mă aici. Am de făcut cumpărături, zise ea când ajunseră în apropierea casei.

- Am să te ajut, făcu el fără să se lase descumpănit.

Duse sus cele două sacoşe mari cu cumpărăturile ei şi rămase pe loc, în mod vizibil sigur că îl va invita la cină.

- Mulțumesc mult, Sean. Pune astea pe masă şi pleacă.

- Dar... ai cumpărat două fripturi.

- Într-adevăr. Una pentru seara asta şi cealaltă pentru congelator. La revedere, Sean. Sper să te văd într-o zi pe un ecran de cinematograf.

- O să reusesc, vei vedea. Pe curând, am să-ți telefonez!

- Mulțumesc că-mi spui. O femeie avertizată face cât două!

Ea trânti usa si o încuie cu grijă. Hotărât lucru, se gândi ea, mă întreb care din cei doi frați Bowden este mai odios! Cină fară nici o poftă. Se simțea îngrozitor de singură. Telefonă unei colege care veni cu câteva discuri. Dar Laura nu putea fi atentă la nimic în afară de telefon... care nu suna. Tresări când în cele din urmă acesta sună. Era Mavis. Cumpărase serviciul de ceai si voia să-i împrumute o posetă neagră pentru căsătoria de sâmbătă. Seara trecea încet. De ce oare nu înceta să se gândească la Richard? Dacă telefona sau venea va fi ca s-o acopere cu injurii. După plecarea prietenei, se culcă, foarte supărată. Trebuia să se resemneze că niciodată nu-l va mai vedea pe Richard Bowden - si se bucură.

A doua zi, la întoarcerea de la Academie, când îl găsi la ea acasă, asezat într-un fotoliu, cu un pahar de vin în mână si ascultând un disc, avu un ciudat sentiment de exaltare. Apoi, el se întoarse spre ea si o fixă cu o privire rece. Nici măcar nu se ridicase s-o salute.

- Mai ales să nu te misti, spuse ea, sarcastică. Ca să-ți faci viața mai picantă te-ai lansat într-o pătrundere prin efracție?

- Nu, m-am dat drept vărul tău. Portăreasa mi-a deschis usa cu amabilitate. Nimeni nu rezistă la o bancnotă de zece lire, să stii. Şi apoi, nu esti singura care primeste bărbați în acest imobil. Ar trebui să cotizați pentru a amenaja o sală de asteptare!

- Văd că stii totul despre obiceiurile în vigoare în hotelurile rău famate!

- Experiența m-a învățat că banii deschid toate uşile.

- Ai tăi ți-au uşurat într-adevăr viața, nu-i aşa, domnule Richard Bowden?

Luând de pe o etajeră bancnota de zece lire pe care o lăsase pe patul ei, i-o aruncă.

- Ai uitat-o aici la ultima ta vizită.

El lăsă bancnota să-i cadă la picioare fără măcar s-o privească.

- Banii... zise el cu un aer sumbru. Îmi aduc multe neplăceri. Ei nu-i atrag decât pe oamenii lacomi şi lipsiți de simț moral...

- Dacă faci aluzie la mine, îți amintesc că nu Sean a fost cel care mi-a atras atenția. Eu am fost cea care a atras-o pe a lui. Încerc în zadar să mă descotorosesc de el încă de la început. Cât despre tine, nu ți-am cerut niciodată nimic!

- Totuşi. Ai acceptat invitaţia unui bărbat care nu-şi ascundea intenţiile?

- Era singurul mijloc de a termina cu tine.

- Destulă vorbărie. Ştim amândoi de ce sunt aici.

- N-am nici măcar cea mai mică idee. Spune-mi repede şi pleacă.

- Ai reuşit să-l ridici pe Sean împotriva familiei şi împotriva mea. Din cauza ta şi-a neglijat studiile şi s-a înglobat în datorii până-n gât ca să-şi cumpere o maşină. Şi acum vrea să te ia de soţie şi să dispară cu tine în Italia.

- Nu vrea să dispară, vrea să devină regizor! Fratele tău este atins de un rău care se pare că face ravagii în familia Bowden: ambiţia.

- Ascultă, ştiu că numai banii te interesează. De aceea, te rog, primeşte banii şi lasă-l pe Sean în pace. Care este preţul tău?

Uluită, cu inima bătând să-i spargă pieptul, Laura simţi că o cuprinde furia în faţa acestui bărbat care îndrăznea să-i facă o asemenea propunere. Câtă aroganţă! Cât o dispreţuia!

- Încerci să mă cumperi? întrebă ea, sperând că nu înţelesese bine.

- Exact. Cât vrei ca să te îndepărtezi pentru totdeauna de vieţile noastre?

- Ţi-aş întoarce cu plăcere întrebarea dacă aş avea şi eu mijloacele să cumpăr oamenii!

- Ştii cu siguranţă la cât se ridică averea lui Sean şi el trebuie să-ţi fi spus că nu va putea dispune de ea înainte de a împlini douăzeci şi cinci de ani. E mult, cinci ani... Îţi ofer zece mii de lire ca să părăseşti oraşul fără să-l revezi. Îmi semnezi o

chitanță pe care n-am să i-o arăt lui Sean decât dacă revii. Vreau să-i demonstrez că nu eşti decât pentru el, să-l vindec de tine pentru totdeauna.

Se ridică şi-i întinse un cec de zece mii de lire. Ea îl primi şi, zâmbitoare, îl rupse în bucăți.

- Mă subestimezi, domnule Bowden. Iată ce cred despre oferta ta!

- Este totuşi generoasă. Te avertizez că n-ai să obții un ban în plus.

- Am refuzat un inel al cărui diamant face infinit mai mult decât asta!

- Este adevărat, dar nu putea să-ți folosească la nimic. El aparține familiei pentru totdeauna. Noi n-avem dreptul să-l vindem. Eşti prea experimentată ca să nu te fi gândit la asta...

Laura era constientă că nu era în stare să lupte, dar se încăpătâna, hotărâtă să reziste cât mai mult posibil.

- Într-adevăr. Coruperea de minori este specialitatea mea si stiu că as putea pune mâna pe toată averea lui Sean când va împlini douăzeci si cinci de ani. Să stii că, peste cinci ani, voi fi încă destul de tânără ca să profit din plin... Până atunci...

-... Nu vei avea un bănuț! Bunurile lui Sean sunt sub controlul meu. Am să-i tai subsidiile!

- Cum mă pregăteam să spun înainte de a fi atât de grosolan întreruptă, până atunci... Sean va face din mine un star de cinema, declară ea cu un aer triumfător.

Richard deveni livid si, văzând aceasta, ea continuă pe aceeasi temă.

- Laura Bowden, revelația anului! Oh! Nu te teme, n-am să dezonorez numele tău! Nu uita că fratele meu este preot... el nu

mi-ar permite. Voi refuza să filmez goală, numai dacă, bineînțeles, va fi vorba de scene absolut necesare. Ce părere ai despre fotografiile nud, domnule Bowden? Le găsesti vulgare? Cred că dacă, în locul tradiționalei frunze de viță de vie, am pune blazonul familiei tale, în locul potrivit, ar da un rezultat mult mai distins. Ce părere ai?

El sări în picioare, ca si cum ar fi vrut s-o lovească si, ajuns în apropierea ei, îi declară amenințător:

- Dacă vei îndrăzni să faci asa ceva, am să te urmăresc în justiție pentru corupere de minori!

- As! Apărarea mea este pregătită: am să te acuz de corupție! Zece mii de lire. Ce credeai, mă iei drept o amatoare?

- Care este prețul tău? Am să-ți dau oricât ca să mă descotoresc de tine.

- Aşa-i ceva mai bine! Devii rezonabil. Cu cât ai cumpărat oțelăria din Manchester, săptămâna trecută?

- Eşti bine informată.

- Afacerile sunt afaceri. Ce-ai spune de cincizeci de mii de lire?

- Aş putea angaja un ucigaş pentru mai puțin de atât! Aş face cu aceeaşi ocazie un mare serviciu societății!

- Un dublu serviciu, domnule Bowden, pentru că ai putea ajunge la închisoare, făcu ea cu un zâmbet malițios.

- Cincizeci de mii de lire... nu, refuz! Douăzeci şi cinci de mii?

- Eu nu sunt la fel ca tine. Nu iau niciodată o hotărâre importantă fără să reflectez. Se spune că noaptea este un sfetnic bun. Am să-ți dau răspunsul mâine. Acum, să mergem la culcare.

El îi adresă o privire întrebătoare, în care strălucea o licărire stranie.

- Nu, nu împreună, preciză ea imediat. Eu nu dau decât lecții de orgă, nimic altceva.

Dar se gândise fugitiv la corpul lui Richard lângă al ei, ceea ce-i îmbujoră obrajii.

- Ce păcat că fratele meu n-a putut auzi această discuție! Ar fi aflat la ce să se aştepte, zise el.

- Este adevărat. Şi mie mi-ar fi plăcut s-o înregistrez.

- De ce? şantajul este o altă specialitate de-a ta?

- Nu, dar mi-ai dat o excelentă idee!

El se îndreptă spre uşă.

- Te sun mâine.

- Ai uitat cele zece lire ale tale, domnule Bowden, zise ea arătându-i bancnota.

- Acum că ai atins-o, mi-ar arde degetele! îi aruncă el înainte de a iesi.

Bancnota rămase toată seara pe podea, alături de cecul rupt în bucățele. Scoasă din fire, Laura le arunca din când în când câte o privire indignată.

Cum îndrăznise oare să-i facă o asemenea propunere? În pofida tuturor eforturilor sale pentru a-l descuraja pe Sean, n-avea decât să miste un deget ca s-o ia în căsătorie. Această căsătorie ar fi o răzbunare ideală, o lecție bună pentru Richard! Da, dar ar putea oare să-si petreacă toată viața sfidându-l pe arogantul Richard Bowden? Bineînțeles că nu. Ce va face oare dacă se va prezenta mâine cu cecul promis? Douăzeci si cinci de mii de lire! Era o adevărată avere... Cât trebuia s-o urască!

Şi toate astea pentru că fusese amabilă cu un student

amorezat de ea, pe urmă cu un bărbat pe care-l luase drept un străin. Totul era din vina lor. Îi spusese lui Richard că nu voia nimic de la el, că nu voia să-l mai revadă niciodată, nici pe el, nici pe fratele lui.

Miercuri, la iesirea de la cursuri, Laura îl zări pe Sean prin usa de sticlă de la intrare si făcu repede cale întoarsă pentru a iesi prin spate. Luă autobuzul pentru a merge la Francis, unde îsi petrecu seara. Joi, primi un bilet de la Richard prin care o informa că o astepta vineri la ora trei la biroul lui pentru a încheia târgul. Indignată, îi telefonă dar o secretară îi spuse că era într-o sedință.

Vineri, cursurile ei se terminau la prânz, dar nu se duse la întâlnire. Se întoarse acasă si încuie usa, hotărâtă să nu lase să intre pe nici unul din frații Bowden. La ora trei şi un sfert, telefonul sună pentru prima dată, apoi din zece în zece minute, timp de o oră. Ştiind că era Richard şi sigură că o să vină, îşi puse rochia cea mai cuminte, ca să fie şi mai ruşinat de disprețul ei când îi va înmâna cecul.

El nu veni.

Îşi dăduse în sfârşit seama că nu reprezenta nici o amenințare pentru el şi fratele lui?

Sâmbătă, trebuia să asiste la căsătoria verişoarei ei, Anne. Francis şi Mavis o invitară să petreacă weekendul la ei şi, într-un acces de descurajare, primi. Îi lipsea activitatea de la restaurant. Serile ei solitare o apăsau din ce în ce mai mult. Cum era timp foarte frumos, îşi puse taiorul de mătase bleumarin, îşi strânse părul în coc şi prinse în el un trandafir alb din mătase. Era gata. Voia să cheme un taxi când se bătu la uşă.

Richard!... Laura îşi simţi inima tresărind în piept. Poate aflase adevărul şi venea să-şi ceară scuze... O s-o conducă în maşină la biserică şi seara o va invita la cină. Poate vor merge chiar la „Pivniţele Franţei”, în amintirea trecutului şi vor râde împreună de această nefericită poveste...

Toate aceste vise se năruiră îndată ce văzu, în prag, silueta deşirată a lui Sean. El intră şi-şi aruncă haina pe un scaun.

- Bună, Laura. Tăcerea mea probabil te-a uimit, dar am fost de mai multe ori să te caut la Academie. Te-am căutat la telefon... fără să te găsesc niciodată. Încerci să mă eviţi? Asta crede Richard.

El zâmbi de încântare în faţa toaletei elegante şi a coafurii ei.

- Nu-mi vorbi mai ales despre fratele tău îi ceru ea. V-aţi împăcat?

El se încruntă, luând punga cu confeti de pe masă.

- Nu. I-am spus că nimic nu mă va împiedica să mă căsătoresc cu tine, chiar dacă voiajul nostru în Italia s-a amânat... Înainte de a mă angaja, ei vor să-mi termin studiile. Va trebui să rămânem la Londra încă un an. Dar să nu-ţi faci griji! Am să-ţi găsesc oricum ceva. Se turnează multe filme la Londra.

- Se vor turna fără mine, în orice caz.

- Nu încerc să mă eschivez, Laura... Am să-mi ţin promisiunea! Dar este preferabil să astept sfârsitul studiilor. Mi-ar fi greu să plătesc un apartament pentru doi... În acest moment, stau cu Richard. Asta nu mă costă nimic. De altfel, refuză să-mi dea bani înainte de împlinirea a douăzeci si cinci

de ani si trebuie de asemenea să plătesc ratele pentru masina mea...

- Linisteste-te. N-am nici o dorință să mă căsătoresc cu tine. Trebuie să fug, Sean. Mă duc la o căsătorie.

- Căsătoria cui? întrebă el cu un aer bănuitor. Esti atât de frumoasă, astăzi...

Frământa nervos punga cu confeti.

- Căsătoria verisoarei mele. Cum o să cânt la orgă, trebuie să ajung mai devreme. Am să chem un taxi.

- Te duc eu! N-am nimic de făcut în această după-amiază.

- Foarte bine. Să-mi iau mănusile si mergem. Fii atent cu aceste confeti, te rog. Să nu le răstorni...

El lăsă ascultător punga. O găurise puțin cu degetul şi câteva confeti căzuseră deja pe jos. El se grăbi să le ascundă sub talpă.

- Sunt gata, anunță ea aproape imediat. Să mergem!

Ea luă punga cu confeti şi observă că erau şi pe masă.

- Ce copil eşti, Sean! exclamă ea agasată, înfăşurând punga găurită într-o batistă.

El o urmă, atât de încurcat încât îşi uită haina pe scaun. Şi când, pe scară, se întâlniră cu voluptuoasa roşcată ale cărei activități îl scandalizau pe Jerry, Sean o privi cu o admirație neascunsă.

- Bună, Laura. Ce elegantă eşti astăzi! exclamă ea.

- Mergem la o căsătorie, răspunse Laura.

Întreținea cu vecinele ei raporturi politicoase, dar prudent distante.

- Mai există oameni care se căsătoresc? Este atât de

demodat! declară roşcata cu o clipire complice din ochi spre Sean. Sper că nu sunteți mirele?

- Eu? Nu! Oh, nu!

- Cu atât mai bine! Pe curând?

El o urmări cu privirea cât timp o văzu.

Conduse ca un nebun, dar ajunseră la biserică fără necazuri.

- Suntem în întârziere, se nelinişti Laura. Priveşte! Mireasa a sosit... Urc imediat la orgă!

- Aşteaptă! Te însoțesc!

- În cămaşă?

- Trebuie să existe o haină în portbagaj...

I se alătură puțin mai târziu.

- Nu te deranjează dacă rămân? Asta poate să-mi servească într-o zi ca să pun în scenă o căsătorie...

- Poți să rămâi doar cu condiția să nu-mi vorbesti. Am nevoie să mă concentrez.

El stătu cuminte, admirând-o pe Laura, extrem de fermecătoare cu acel trandafir care îi punea în valoare părul blond argintiu. Vitraliile divizau lumina în fascicule, dând întregii scene o atmosferă ireală.

În oglinda suspendată deasupra orgii, Laura îl văzu pe Francis dând semnalul de începere. Imediat, acordurile solemne din „Lohengrin" se înălțară în biserica plină la refuz. Toți ochii erau ațintiți asupra miresei care venea încet spre altar la brațul tatălui ei.

La sfârsitul ceremoniei, făcu drumul invers la brațul soțului ei. Această tânără pereche strălucind de fericire o emoționă pe Laura până la lacrimi. Da, pentru ca două ființe să hotărască să-si petreacă viața împreună, trebuia să simtă o iubire totală, o

încredere absolută unul în celălalt... Se întrebă cu amărăciune dacă si ei i se va întâmpla într-o zi.

- Eu cobor să-i văd iesind, sopti Sean mergând să se amestece în mulțimea invitaților.

Laura termină de cântat marele final si îsi strângea partiturile când apăru Francis.

- Vor face fotografii în fața bisericii, după care toată lumea se va reuni în hol pentru recepție. A fost bine, nu?

- Foarte bine. Dar când spui „cine are ceva de spus s-o facă acum sau să tacă pentru totdeauna", m-am temut mereu că cineva se va ridica si va provoca un scandal! S-a întâmplat vreodată?

- Niciodată. Din fericire! Mă întreb totuşi ce-aş face.

- Nu ştii? întrebă ea râzând.

- Nu. Aş fi fără îndoială obligat să-l ascult, chiar dacă aş avea de-a face cu un nebun! Ține, ți-am adus o bucată nouă. Mi-ar plăcea s-o cânți mâine.

Ea parcurse partitura cu interes.

- Nu pare prea dificilă, zise ea. Aş vrea totuşi s-o studiez puțin până mâine.

- Acum, dacă vrei. Ai timp până fac fotografiile. Bine, trebuie să fug.

El dispăru pe scară. Laura cântă de mai multe ori bucata, pentru a se obişnui cu ea. Când îşi ridică privirea, Sean era acolo.

- Mireasa este adorabilă! exclamă el. O cunoşti?

- Da, este verişoara mea, Anne Ogilvie. Anne Noris, de acum înainte. Este straniu s-o văd măritată... A fost întotdeauna

un adevărat băiețoi.

- Seamănă cu un înger, suspină el. Este o căsătorie frumoasă... Ritualul, muzica, florile... Apropo, am cules această floare pentru tine. Multe femei o poartă. De ce nu şi tu?

- Pentru că nu sunt nici mireasă, nici domnişoară de onoare, răspunse ea strecurând narcisa în butoniera de la piept.

- Ce vei face acum, Sean?

- Cred că am să mă întorc acasă. Ce trebuie să fac cu geanta ta de voiaj? A rămas în maşină.

- Am s-o las la presbiteriu. Eu...

Se întrerupse la timp. El nu trebuia să stie unde îsi petrecea weekendul.

- Da? întrebă el.

- Am s-o iau după recepție.

- Pleci în weekend?

- Nu.

El nu insistă, ceea ce dovedea limpede că nu-l mai interesau deloc preocupările ei.

- Tot nu vrei să te căsătoresti cu mine, Laura?

- Nu. Este timpul să punem capăt... aventurii noastre.

Acest cuvânt îi displăcea, dar nu găsi altul.

- Ai dreptate, recunoscu el cu un mic zâmbet trist. N-ar fi mers. Îmi pare rău, Laura. Ai avut multe necazuri din cauza mea...

- Nu-ți face griji. Va merge.

Coborâră scara si se găsiră într-o cameră mică, luminată doar de o mică lucarnă.

- Mă gândeam, Laura... De când te-am cunoscut... nu te-am

sărutat... nici măcar o singură dată...

- Este adevărat. Atunci ne sărutăm pentru a pecetlui sfârsitul acestei povesti?

Un soi de nostalgie o cuprinsese. Desi teribil de încurcat, Sean era un băiat de treabă, agreabil si atent.

- Da, sopti el.

O prinse de umeri si depuse pe buzele ei un mic sărut foarte cast, foarte diferit de îmbrățisarea pasională a fratelui lui. Apoi o privi drept în ochi.

- N-aş fi crezut niciodată...

Nu putu să-şi termine fraza. Uşa se deschise cu violență şi apăru Richard Bowden. Nu i se putea vedea fața în penumbră, dar totul în atitudinea lui spunea că era teribil de furios. Sean o lăsă imediat pe Laura, care, într-o străfulgerare, înțelese că o scenă îngrozitoare era pe punctul să izbucnească.

- Ai face mai bine să pleci, Sean, zise ea foarte încet, dar calm.

- Da. Eu... mă duc să-ți caut geanta...

- Nu pierzi nimic dacă aştepți! îi aruncă fratele lui fulgerându-l cu privirea.

Laura rămase singură cu Richard.

- Nu putem rămâne aici, începu ea făcând un pas spre uşă.

El puse pe brațul ei o mână grea.

- Nu atât de repede! zise el pe un ton sever.

Ea ridică ochii spre el şi fața lui o sperie. Semăna cu o mască diabolică - ochii ca două găuri negre şi gura ca o cicatrice pe obraz - în semiîntuneric.

- Am pierdut o bătălie, dar n-am pierdut războiul! N-o să-l ai nici pe Sean, nici cele douăzeci şi cinci de mii de lire. Am să

strig în gura mare adevărul! Nu eşti decât o aventurieră, o hoaţă! Am oroare să pierd, să ştii. Avocaţii mei m-au asigurat că aveam o scăpare. L-ai prins în cursă pe fratele meu.

- Este o neînţelegere groaznică! Eu nu...

- Ba da. L-ai prins în cursă!

- Faci o gravă greşeală, protestă ea.

- Tu ai făcut una şi mai mare, replică el, alb la faţă de furie. Ai greşit Laura. Moştenitorul Hazelhurstului sunt eu! Moştenitorul titlului şi al bunurilor tatălui meu, sunt eu! Averea lui Sean va fi nimic în comparaţie cu a mea!

- Eu n-am... reluă ea, îngrozită.

Dar avea prea multe pe inimă ca să continue.

El o privi lung apoi declară pe un ton obosit, ca şi cum se forţa să vorbească.

- Există totuşi un amănunt care mă contrariază. Şi eu te-am cerut în căsătorie. De ce l-ai preferat pe Sean? În ciuda bănuielilor mele, voiam să mă căsătoresc cu tine, Laura. Eram în mâinile tale. Cunoşteai totuşi identitatea mea? Ştiai că sunt bogat?

Prea indignată să înţeleagă că o imensă amărăciune se ascundea în spatele furiei lui Richard, ea exclamă:

- Richard Bowden nu m-a cerut niciodată în căsătorie, după câte ştiu. Îmi amintesc în schimb de un oarecare Henri Dufresne... El a vrut să-mi joace o festă urâtă şi n-am făcut decât să-i răspund cu aceeaşi monedă.

- Merseseşi prea departe, Laura. Şi am fost cât pe ce să mă căsătoresc cu tine! Oh, ştiam bine că nu iubeai decât banii. Ca toate femeile pe care le cunosc, de altfel. Nu eşti mai bună decât

ele. Recunosc că m-am lăsat prins în jocul tău... „Mi-e atât de teamă... Eu nu fac deseori aşa ceva..." Clipirile tale din gene, buzele tremurânde, nimic nu lipsea! Eşti o remarcabilă actriță!

Îngrozită, Laura tremura.

- Chiar dacă ai poseda întreg pământul nu te-aş vrea. Eşti odios! exclamă ea.

Şi când te gândeşti că sperase o clipă într-o împăcare! El reluă, glacial.

- Îl voi duce pe Sean cu mine la Hazelhurst. Să nu te apropii de el, altfel voi face să fii arestată! O să primesti curând scrisoarea de anulare a căsătoriei si consideră-te fericită că nu va fi însoțită de o convocare la comisariatul de poliție! Nu mai vreau să te revăd niciodată, nici să-ți aud pronunțat numele. Oh, mai bine să fug... simt că te-as strânge de gât!

O respinse cu violență si iesi trântind usa. Laura simți că n-o mai țin picioarele. Tremurând din toate încheieturile, se duse să se aseze pe o bancă. Îi trebui foarte mult timp să-si potolească mânia si, atunci, o coplesiră regretele.

O frază a lui Richard îi revenea fără încetare în memorie. „Eram în mâinile tale...". De ce nu avusese încredere? Spusese aceasta cu o furie care-i dovedea sinceritatea.

Acum, plecase. Pentru totdeauna. Nu-l va mai revedea niciodată. Se simțea epuizată. Prea disperată ca să plângă. Avea impresia că pierduse un braț, o parte esențială din ea însăsi fără care era incapabilă să facă față lumii.

Capitolul 1

Bineînțeles, Laura nu primi nici o înstiințare de anulare a căsătoriei sale cu Sean deoarece aceasta nu avusese loc. Fireste, acesta din urmă îi explicase lui Richard teribilul ei dispreț. În prima zi a vacanței de vară, factorul postal îi aduse o scrisoare pe care o deschise cu inima bătând mai repede. Era un mesaj politicos, rece si distant.

„Dragă domnisoară Talmadge, vreau să-ți exprim prin aceste rânduri profundul meu regret pentru neînțelegerea de deunăzi. Sean mi se alătură pentru a-ți prezenta sincerele noastre scuze. Sperăm că vei uita repede acest incident supărător. Cu sinceritate, Richard Bowden."

Asta era tot. Îi întorseseră viața pe dos. Din vina lor îsi pierduse slujba, trăise într-o continuă spaimă, fusese obiectul celor mai rele insulte. Şi pentru ei, toate acestea nu erau decât „un incident supărător"! O clipă, fu tentată să-si caute un serviciu în provincie pe perioada verii. Dar se pare că erau căutate tot atâtea cântărețe la orgă câte dantelărese sau dresoare de purici!

Într-o zi, le făcu o vizită Verei şi lui Jerry.

- De ce să nu te întorci la noi? îi propuse Vera.

- Da, întări Jerry. Am angajat un tip care nu cunoaşte decât şase bucăți pe care le cântă prost!

- Nu ştiu. Se întâlnesc atâția oameni ciudați la restaurant...

- Ştiu la ce faci aluzie, zise Vera. Linişteşte-te. Cei din familia Bowden n-au mai călcat pe aici. Gândeşte-te bine. Noi te vom primi cu brațele deschise.

- Aş putea chiar să-ți fac o mică mărire de salariu de două

lire pe săptămână, promise Jerry.

El se feri să-i dezvăluie Laurei că absența ei îl făcea să piardă mult mai mult de atât. De la plecarea ei, numeroşi clienți părăsiseră „Pivnițele Franței”, pe când alții nu încetau să o solicite.

În disperare de cauză, Laura sfârşi prin a accepta. Francis şi Mavis, care nu cunoşteau toată dimensiunea necazurilor ei cu frații Bowden, o aprobară. Odată cu venirea verii, nu întârzie să se pună problema garderobei. Degeaba se lăuda Jerry cu climatizarea restaurantului, ea suferea de căldură în rochiile de iarnă. Îşi cumpără două rochii noi. Prima era neagră, cu un decolteu îndrăzneț, perfectă pentru sâmbătă. Cealaltă era din mătase albă cu bretele subțiri, împletite. Pentru a inaugura aceste rochii, Laura îşi făcu o nouă coafură: îşi ridică părul în vârful capului, lăsând bucle scurte rebele să-i încadreze fața.

Astfel coafată, în rochia albă, sofisticată şi romantică, arăta foarte bine vinerea următoare când urcă pe scenă. În timp ce cânta, cercetă sala cu privirea si observă că o masă era ocupată de un grup de pastori protestanți. Iată ceva ce nu era pe placul chelnerițelor... Din fericire, ei nu întârziau niciodată prea mult si eliberau masa destul de repede. Nu departe de scenă, erau niste americani. Ei, în schimb, erau întotdeauna bineveniți; cheltuiau mult, nu se zgârceau cu bacsisurile si aveau o comportare prietenoasă si deschisă. Laura zâmbi vâzând o chelneriță grăbindu-se spre ei. Apoi scrută fundul sălii. Ce curios... Acolo se afla un client a cărui carură si înfățisare erau exact cele ale lui Richard Bowden... O blondă platinată într-o rochie neagră cu un umăr lăsat gol îl însoțea. Laura îsi întoarse imediat capul. Nu, nu putea fi el... De ce ar fi venit aici? Nu declarase că nu mai

voia s-o revadă niciodată? Imaginația îi juca feste...

Când urcă din nou pe scenă pentru a doua parte a programului, un chelner îi întinse o hârtie îndoită si o bancnotă de cinci lire. Ea recunoscu imediat scrisul lui Richard Bowden, care scrisese simplu: „La vie en rose”.

- Du înapoi banii acestui domn, zise ea. Spune-i că nu cânt la comandă.

- Este imposibil, Laura! Abia i-am spus contrariul si mi-a dat o liră numai ca să-ți aduc mesajul!

- Cu atât mai rău. Înapoiază-i banii si spune-i că nu cunosc bucata care o cere.

- Dar ai mai cântat-o!

- Ei bine, n-o mai cânt! replică ea furioasă.

Înmărmurit chelnerul ridică din umeri si se întoarse la masa lui Bowden. Richard îsi luă cina linistit si apoi dispăru împreună cu însoțitoarea lui.

Laura era nebună de furie. Credea oare că o bancnotă de cinci lire era de-ajuns ca s-o îmbuneze? În bucătărie, îl întâlni pe neaşteptate pe Roy, chelnerul care făcuse comisionul.

- Cum se simte milionarul? întrebă el. Eşti nebună că l-ai refuzat!

- Ce-a spus? făcu ea cu un aer fals nepăsător.

- I-a părut rău că l-ai refuzat. Jerry n-o să fie mulțumit... Nu se refuză nimic unui client ca Richard Bowden.

Dar Jerry nu-i făcu nici o observație.

A doua zi seara, sâmbătă, îşi puse rochia neagră, şi nu se putu împiedica să se întrebe dacă Richard o să revină. Jerry aprobă cu căldură noua ei toaletă.

- Eşti fermecătoare, scumpete! Dacă Bowden vine din nou,

tratează-l ceva mai bine ca ieri seară... Poate să ne facă o excelentă publicitate. Ştii cine-l însoţea ieri? O lady! Vera a văzut fotografia lor în ziar. Era lady Althea Reidel... Ce ţi s-a întâmplat cu el este acum o poveste veche. Nu-i mai porţi pică, nu-i aşa?

- Nu, ai dreptate, minţi ea.

Jerry şi Vera erau de scuzat întrucât, evident, nu cunoşteau toată povestea.

Avea intuiţia că în această seară Richard va fi acolo. Venind cu o femeie, o făcuse să înţeleagă că nu-l mai interesa. Dar în cazul acesta, de ce revenise la „Pivniţele Franţei”? Intuiţia o înşelase. Urcând pe scenă, văzu că nu era în sală şi simţi tot atâta uşurare cât şi decepţie. Ea nu observă că imediat după aceea un chelner îl însoţea pe Richard până la cea mai apropiată masă de orgă. Era singur. Laura fu cuprinsă de panică atunci când se instală fără să-i acorde cea mai mică atenţie. Îsi reveni însă imediat; era aici pentru a cânta. El îsi luă cina în cea mai mare liniste, ca si cum n-o văzuse în viaţa lui. Nu încercă să-i adreseze vreun cuvânt, dar simţi foarte des intensitatea privirii lui asupra ei. Ea salută la sfârsitul ultimului pasaj, când el părăsi restaurantul.

Laura nu stia ce să creadă. Va încerca oare să vină la ea în timpul weekendului? Desigur că nu. Singurul lucru care-l văzu despre el fu fotografia din ziar cu lady Althea toată numai zâmbet la braţul lui. Erau invitaţii de onoare ai unei gale de binefacere.

În vinerea următoare, el reveni la „Pivniţele Franţei”. Singur. Încredinţată că nu venea decât ca s-o sfideze, Laura se hotărî să-i răspundă cu aceeasi monedă. În pofida hotărârii de a

nu se mai aseza niciodată la masa unui client, în această vineri își schimbă părerea. Observase în fața scenei un bărbat de vreo patruzeci de ani cu un aer inofensiv si mai degrabă seducător. În efortul lui de a părea tânăr, purta părul lung. Ea ezită puțin din cauza îmbrăcămintei lui bătătoare la ochi, dar nu pentru mult timp, deoarece avusese buna idee să aleagă cea mai apropiată masă de cea a lui Richard. Ea îl privi deseori si curând el se apropie de ea pentru a o invita.

Respirația lui mirosea puternic a alcool.

- Cu plăcere, îi răspunse zâmbind. Dar numai pentru un pahar...

Ea îl urmă, remarcă privirea dezaprobatoare a lui Richard, dar trecu prin fața lui prefăcându-se că nu-l vede.

- Ce doreste tânăra domnisoară? întrebă bărbatul cu o voce tunătoare.

- Un pahar de vin roşu.

- Ah nu! şampanie! Tocmai am încheiat o afacere foarte importantă. Mă numesc Ernest McLaughlin din Reading. Cu siguranță, ai auzit vorbindu-se despre magazinele de fierărie McLaughlin? Am şase între Reading şi Londra. Şi tocmai am obținut exclusivitatea uneltelor Belter! Magazinele mele vor fi singurele care o să le vândă pe o rază de o sută de kilometri. Asta trebuie sărbătorit! Cum vă numiți?

- Laura.

Ar fi vrut ca el să vorbească puțin mai încet.

- Ce nume frumos!

El comandă o sticlă din cea mai bună şampanie şi când cupele fură pline, exclamă vesel:

- Până la fund!

- Pentru succesul dumneavoastră zise ea ridicând paharul.

El ridică pe al său cu mâna tremurândă a unui om destul de ameţit.

- Pentru succesul meu! Voi deschide două noi magazine. Unul la Newbury şi un altul la Chesham. Oh! Sunt bani buni de câştigat cu magazinele de fierărie, domnişoară!

Ea nu ştia ce să spună, nu se gândea decât cum să scape de acest comerciant puţin prea fericit după gustul ei.

- Da, sunt sigur că-ţi va plăcea, reluă el cu o clipire din ochi înainte de a fixa cu insistenţă decolteul Laurei. Se poate spune că ştiţi să alegeţi bărbaţii! Se vede imediat că reperaţi de la o sută de metri portofelele bine garnisite. Al meu este plin să trosnească, seara asta, zise el bătându-şi uşor buzunarul.

Ea luă o înghiţitură de şampanie. Cu cât va bea mai repede această cupă de şampanie, cu atât mai repede va pleca. Iată că se lansa acum în complimente absolut nebuneşti, comparându-i frumuseţea cu cea a lui Marilyn Monroe.

- De cum te-am văzut, mi-am zis, Ernest, băiatule, iată ce-ţi trebuie în seara asta!

Ea puse paharul pe masă şi se ridică.

- Mulţumesc pentru şampanie. A fost delicioasă.

El o prinse de mână.

- Ah! Nu se poate, domnişoară! La ce oră terminaţi?

- Trebuie să plec zise ea încercând să-şi elibereze mâna.

Dar el o ţinea cu fermitate.

- N-aţi răspuns la întrebarea mea.

- Lasă-mă! murmură ea.

Speriată, căută cu privirea un chelner când un umăr cunoscut se ivi în spatele ei.

- Această domnişoară doreşte să plece, interveni Richard.

- De ce te amesteci? întrebă Laughlin cu dispreț. Şi mai întâi, cine eşti?

- Unul care te va trimite la podea în mai puțin de zece secunde!

McLaughlin îşi împinse violent scaunul înapoi şi o izbi pe Laura, care trebui să se agațe de masă ca să nu-şi piardă echilibrul. Un fulger ucigător sclipi în ochii întunecați ai lui Richard. Ea îl simțea gata să sară ca un animal sălbatic.

- Asta vom vedea, exclamă negustorul.

El ridică brațul şi-l lovi pe Richard în bărbie, proiectându-l pe acesta înapoi ceea ce avu imediat ca efect să-l înfurie la culme.

Terorizată, Laura îl văzu repezindu-se... Imediat, sângele începu să şiroiască pe fața lui McLaughlin. Doi tineri care stăteau în apropiere, se ridicară pentru a-l stăpâni pe Bowden.

- Nu mă atingeți! mârâi el.

- Dacă vrei încăierare, ai cel puțin curajul să ataci pe unul de vârsta ta! zise unul din ei.

Furios, Richard nu astepta s-o spună a doua oară. O lovitură violentă de pumn îl trimise pe tânăr să cadă peste o masă. Niste femei începură să țipe în timp ce bărbații se ridicară în picioare pentru a le proteja. Unii, mai curiosi, se urcară pe scaune ca să nu piardă nimic din spectacol.

Un chelner iesi în fugă în stradă si chemă o masină de poliție care trecea. Polițistii năvăliră curând în sală si despărțiră combatanții. După un scurt interogatoriu al martorilor, Richard, Ernest McLaughlin si Laura fură condusi la comisariat.

Când Richard apăru în fața ofițerului de poliție, avusese

timp să-si revină în fire. Pe un ton politicos dar ostil, declară că nu va face plângere contra lui McLaughlin care, totusi, lovise primul. Li se dădu drumul la toți trei sfătuindu-i să nu reînceapă.

- Te voi conduce acasă cu un taxi, Laura, îi spuse Richard. Masina mea a rămas la restaurant.

- Cu siguranță că nu, interveni McLaughlin. Eu am s-o conduc!

Între două rele, Laura îl alese pe cel mai mic. Luă în grabă brațul lui Richard si-l urmă în stradă. Oprind un taxi, el o împinse fără menajamente înăuntru.

- Poți fi mândră de tine, începu el furios, îndată ce fură singuri.

- Dacă n-ai fi intervenit, nu s-ar fi întâmplat nimic. Eram pe punctul de a pleca.

- Negustorul tău de fierărie avea alte idei în cap. Acest scandal este din vina ta. Ce idee să accepți invitația acestui tip beat mort!

- Dacă te-ai ocupa de ceea ce te priveşte?

- Câtă recunoştiință!

- Ce căutai la restaurant? Credeam că ai jurat că n-ai să mă mai revezi niciodată!

- Nu-ți imaginezi totuşi că am venit pentru tine?

- Ah! ştiu... Ai venit să recunoşti terenul pentru filmul tău! Vedeta va fi pocitania care te însoțea ieri seară!

- Lady Althea Reidel nu este o pocitanie.

- Ah, nu? În orice caz, nu mai este prea tânără.

- Mă îndoiesc, într-adevăr, că i-ar plăcea negustorul tău! Lui îi plac femeile vulgare. Ca tine.

- N-am pretins niciodată că sunt o lady, dar dacă toți lorzii îți seamănă, prefer de o mie de ori vulgaritatea.

- Lady Althea avea dreptate. Ştii ce mi-a spus despre tine? „Frumoasă fată. Din păcate, îi lipseşte educația”.

- Ei bine, spune-i din parte mea că dacă ea are - poate - educație, nu este într-adevăr o fată frumoasă. Dacă ar fi să aleg, prefer situația mea.

- Una n-o împiedică pe cealaltă, să ştii. Şi, după părerea mea, lady Althea este pe cât de rafinată, pe atât de frumoasă.

- Mă întreb cum ai putut suporta absența acestei adevărate minunății, în ultimele seri!

- Dacă ții să ştii, n-am venit la restaurant decât pentru a-i arăta patronului tău că nu-i port pică.

- O singură vizită ar fi fost de-ajuns.

Când taxiul se opri în fața casei ei, el spuse:

- Ar trebui să te muți. Această casă este o adevărată cocioabă.

- Am rezervat un apartament în palatul Buckingham, îl asigură ea. O să mă instalez acolo într-o bună zi.

El coborî din masină si făcu gestul de a plăti soferul.

- Ai face mai bine să păstrezi taxiul, zise ea.

- Te conduc până la usă.

- Mulțumesc. Cunosc drumul.

- As vrea să-ți vorbesc între patru ochi, Laura.

- Cunosc ce înseamnă pentru tine între patru ochi, domnule Bowden. Noapte bună.

Se răsuci pe călcâie, alergă spre usă, urcă scara în fugă si se încuie în apartamentul ei. Inima îi bătea cu putere, picioarele îi tremurau.

De ce acceptase oare invitația acelui negustor blestemat? Trebuia să admită că o făcuse pentru a ațâța gelozia lui Richard. Şi, departe de -al face gelos, căzuse si mai jos în stima lui. Îi reveniră în memorie cuvintele ladyei Reidel: „Acestei fete îi lipseste educația”. Ar fi strâns-o de gât pe această lady Reidel! Cum îndrăznea să judece astfel pe cineva despre care nu stia nimic? Nu venise la restaurant decât pentru a-si bate joc de ea...

Privi din nou fotografia lui Richard si a ladyei Althea, pe care o decupase din ziar. Departe de a fi frumoasă, lady Althea avea distincție. Exasperată de zâmbetul ei superior, Laura rupse fotografia si o aruncă la cos.

A doua zi, Jerry îi telefonă să o avertizeze că dacă va continua pe această cale, va fi obligat să se lipsească de serviciile ei.

- Eu n-am nici o vină! protestă ea. Da nu-i nevoie să mă dai afară Jerry. Demisionez!

Puse repectorul în furcă fără să-i lase timp să răspundă. El o sună imediat să-i spună că nu-şi va primi onorariul săptămânal. Într-adevăr, din vina ei, nici Bowden, nici McLaughlin nu-şi achitaseră notele.

- N-ai decât să-l faci pe Bowden să plătească! Are cu ce. Dacă nu-mi primesc banii, te dau în judecată!

În ziua aceea, afacerea Bowden ținea prima pagină a tuturor ziarelor de scandal. „Marele industriaş Richard Bowden se încaieră într-un bar pentru o blondă...”. Era genul de frază care se vedea în prima pagină. Un ziar publica chiar o veche fotografie a lui Richard în timp ce strângea mâna primului ministru, alături de un clişeu cu vitrina restaurantului „Pivnițele Franței”, în care se vedea figura Laurei. Articolul

dădea amploare evenimentului până la caricatură, fără nici o preocupare pentru adevăr. Se dădeau mărturiile chelnerilor şi ale clienților care susțineau că Bowden venea în fiecare seară la restaurant cu speranța s-o seducă pe frumoasa cântăreață la orgă, numită aici „blonda”. Articolul menționa de asemenea pe sir Greville Bowden şi domeniul Hazelhurst. Laura ştia că Richard o ura de moarte pentru această poveste care-i compromitea familia.

Vecina ei fusese aceea care-i adusese ziarul.

- Ce noroc, Laura! Asta-i şansa vieții tale. După o asemenea publicitate, poți fi sigură că vei intra în televiziune sau vei vinde povestea voastră ca fetele din afacerea Profumo! „Afacerea Bowden...”. Formidabil, nu?

- Doamne Dumnezeule! gemu Laura, îngrozită.

- Frumos bărbat, acest Richard Bowden. Mi-a plăcut mult.

- L-ai văzut? întrebă Laura, uimită.

- Da, în ziua când ai plecat cu celălalt tânăr la o căsătorie. A bătut la usa mea ca să mă întrebe dacă te-am văzut. Am făcut totul să-l rețin, dar nici măcar nu m-a ascultat. Se poate spune că se dă în vânt după tine! Era nebun de îngrijorare. N-a mai revenit niciodată... Păcat!

Convinsă că, mai devreme sau mai târziu, Francis si Mavis vor citi ziarul, Laura trecu pe la ei ca să le prezinte versiunea ei asupra faptelor si să restabilească adevărul.

- Poate ar fi mai bine să nu mai cânt la biserică, Francis. Ce vor crede oamenii?

- Nu-ți face nici o grijă în privința asta. Dacă mi se face vreo aluzie, am să explic totul.

- De altfel, nu este nimic dezonorant pentru tine în această poveste, Laura, remarcă Mavis. Acest Bowden a deținut rolul urât. Probabil că nu mai stie unde să se ascundă, astăzi!

- Sper să nu văd dând buzna la mine o mulțime de curiosi...

- N-ai de ce să te temi pentru că nu esti în cartea de telefon.

- Este adevărat.

- Și dacă ai necazuri, vino repede să te refugiezi aici...

În duminica aceea rămase la ei. Discutară de toate, îndeosebi despre problema crucială a serviciului ei.

- Să nu-mi mai spuneți să cânt într-un restaurant, în orice caz! exclamă ea.

- Va trebui să-ți găsești ceva, zise Francis, îngrijorat.

- Voi căuta începând de mâine.

Ziua se scurse în liniște. Copilașul gângurea. Începuse să stea în capul oaselor și să zâmbească. Această atmosferă de familie o umplu pe Laura de nostalgie. În timp ce Mavis îi invidia viața independentă de muziciană, Laura se întreba dacă va avea într-o zi norocul să fie la fel de fericită cum era cumnata ei...

A doua zi, cumpără ziarele și începu să verifice minuțios mica publicitate. Un mare magazin căuta o vânzătoare de orgi. Telefonă imediat și obținu o întâlnire chiar în acea după-amiază. Înainte de întâlnire, își luă prânzul liniștită în fața televizorului, în blugi și cu tricoul care îl purtau toți studenții de la Academie. Beethoven și Bach bând un pahar cu bere și cu inscripția imprimată alături: „Trăiască cei trei B: Berea, Bach și Beethoven!”.

Deodată, cineva bătu la uşă. Cu siguranță nu era Richard, care trebuia să se ferească acum de ea ca de ciumă.

Deschise uşa şi o descoperi cu stupoare în picioare pe palier pe lady Althea Reidel. Îmbrăcată într-un elegant mantou din blană de cămilă, o fixa pe Laura cu o privire trufaşă. Coafura ei era impecabilă, machiajul perfect şi, sub mantou, purta un taior sobru şi elegant de culoare cafenie. Mănuşi de piele, ciorapi de mătase, escarpeni frumoşi de şevro, îi completau ținuta. Atitudinea ei avea ceva regal şi totul în ea era clasic - ceea ce o îmbătrânea, deoarece, de aproape, se vedea că n-avea mai mult de treizeci de ani.

- Sunt lady Althea Reidel. Pot să intru?

Înainte de a fi invitată, intră în salon si examină locul cu aerul reginei Elizabeth vizitând un spital. Se cutremură de dezgust văzând vesela murdară, pe masă. Apoi, o privi pe Laura cu o ostilitate neascunsă.

- Înțeleg că vă place muzica zise ea pe un ton ironic după ce-i privise îndelung tricoul.

Țintuită locului, Laura fu cât pe ce să izbucnească într-un râs nervos.

- Bănuiți desigur motivul vizitei mele, reluă lady Althea.

Laura îsi spuse că avea cu siguranță o legătură cu Richard, dar care? Dacă această frumoasă doamnă venise s-o spioneze sau să-i țină o predică, o va pune rapid la locul ei.

- Absolut deloc, răspunse ea politicos. Vă rog, luați loc. Doriți o cească de ceai?

- Nu, mulțumesc.

Lady Althea se aseză pe marginea canapelei, după ce mai

înainte aruncase o privire îngrijorată.

- Am venit să vă vorbesc despre... relațiile dumitale cu Sean Bowden.

- Ah, da? De ce nu despre relațiile mele cu Richard?

- De fapt, este vorba despre amândoi. La urma urmei, Richard nu se interesează de dumneata decât pentru a te determina s-o rupi cu fratele lui, nu-i asa?

- Asta v-a povestit? întrebă Laura, deodată serioasă. Este mult de când Sean a înțeles că această propunere în căsătorie era absurdă. În ziua când l-am întâlnit pe Richard, fratele lui iesise din viața mea...

- Este exact de ce mă temeam. Bărbații sunt atât de proşti, nu găseşti?

- Sunt idioți, afirmă Laura.

- Este vremea ca Richard să se însoare. Ştii că este moştenitorul Hazelhurst şi al titlului de baron?

- Ştiu.

- Anturajul lui consideră că ar trebui să se gândească să aibă un fiu, viitorul moştenitor.

- Suntem cumva într-un roman victorian? întrebă Laura zâmbind.

- Nu în întregime. Familia Bowden era deja foarte veche pe vremea reginei Victoria, preciză lady Althea fără umor. Ca şi a mea, este una din cele mai vechi familii englezeşti. Soția lui Richard va trebui să aparțină aristocrației. Soției unui baronet îi revin anumite îndatoriri, dar toate acestea cred că-ți sunt complet străine?

- Sunt încântată să mă instruiesc, declară Laura. Ce va

trebui să facă lady Richard?

- Lady Richard? Draga mea, vrei să spui lady Bowden! Soția unui baronet foloseşte numele de familie al soțului ei!

- Adevărat? Este foarte interesant...

- În mod tradițional, lady Bowden era una din damele de companie ale Maiestății Sale. Să apară la Curte, să organizeze baluri, să sprijine operele de binefacere, iată care vor fi obligațiile soției lui Richard. Acum când afacerile lui au luat o amploare internațională, va trebui de asemenea să ducă o viață mondenă. Să întoarcă vizitele clienților, să primească înalte personalități la Hazelhurst, să călătorească în străinătate. Lady Bowden va trebui să vorbească mai multe limbi, să stie să se adapteze moravurilor si obiceiurilor tărilor străine...

- Mi-a plăcut la nebunie Italia!

- Va trebui în egală măsură să cunoască protocolul. Înțelegi fără greutate că Richard nu se poate căsători cu oricine.

- Şi credeți că el n-o stie? întrebă Laura cu aerul cel mai nevinovat din lume.

- Cunosti bărbații. Mânați de sentimentele lor, fac nebunii pe care le regretă imediat. Astfel, scandalul de săptămâna trecută a făcut mult rău carierei lui.

- El v-a trimis aici?

- Am venit în numele întregii familii. N-ai idee câtă supărare ai adus lui sir Greville si ladyei Bowden. Bătrânul baron este foarte bolnav. Dacă Richard s-ar căsători cu dumneata, ar fi un dezastru. Pentru el, ca si pentru dumneata. N-o să-ți găsesti locul în lumea lui, domnisoară Talmadge. Este preferabil să renunți la asta imediat.

Figura ei mândră rămânea impasibilă, dar ceva în vocea ei spunea limpede că era vorba mai mult de o rugăminte decât de un ordin.

- Trebuie să înţeleg că vă doriţi cu ardoare titlul de lady Bowden?

- Originea mea mi-ar da acest drept.

- Nu uitaţi un lucru, lady Althea. Chiar dacă mi-ar cere-o în genunchi, nu mă voi căsători cu Richard Bowden.

- Deja ţi-a propus?

- Mai cu seamă, asta vreţi să ştiţi, nu-i aşa? De ce nu l-aţi întrebat pe Richard? Vă mulţumesc pentru vizită. Este o staţie de autobuz în colţul străzii.

- Mă aşteaptă şoferul meu, replică lady Althea luându-şi mănuşile şi poşeta. Pot să-i asigur pe sir Greville şi pe lady Bowden că vei acţiona cum se cuvine?

- Acţionez întotdeauna cum se cuvine, răspunse Laura.

- Vreau să spun... N-o să te căsătoreşti cu Richard?

- N-aveţi nici o teamă. Nu mă voi căsători cu el cu nici un preţ... numai dacă nu mi-o va cere încă o dată, adăugă ea, simţind o plăcere răutăcioasă să sporească jena ladyei Althea.

- Încă o dată?

- Între noi, lady Althea ştiţi cât de greu este să pui mâna pe un bărbat bogat. Vă mărturisesc că rolul de damă de companie a Maiestăţii Sale mi-ar plăcea destul de mult...

Încântată că o redusese la tăcere pe lady Althea, o concedie fără alte formalităţi. Ce înfumurată insuportabilă! Alergă la fereastră şi o zări urcându-se într-un Rolls-Royce. Un şofer în livrea, ca valeţii de pe vremuri, închise ceremonios portiera după ea.

Când furia ei se mai domoli, Laura recunoscu faptul că argumentele ladyei Althea nu erau lipsite de bun-simț. Ea nu era cu siguranță soția care îi trebuia unui bărbat cu poziția lui Richard... Dar oare se punea problema? Totul se terminase între ei. Se strădui să uite aceste absurdități şi se pregăti pentru întâlnirea ei.

Directorul magazinului o angajă imediat. Probabil o găsise suficient de frumoasă ca să atragă clienții. Avea să câştige un salariu de mizerie, dar cu atât mai rău. Pentru a agrava lucrurile, ea primi un telefon în timpul serii de la Jerry care îi anunța mărirea chiriei, justificată de demisia ei. Nu-i mai rămânea decât să-şi caute un alt apartament... În tot timpul săptămânii, după serviciu, vizită zeci de locuințe inabordabile sau mizerabile. Sfârşi prin a accepta să plătească chiria cerută de Jerry. Pentru a-şi mări veniturile, dădea seara lecții de orgă, la magazin. Cel mai adesea, unor începători. Turba de furie gândindu-se la toți anii de studii ca să ajungă la un rezultat atât de jalnic! O organistă de concert nu interesa pe nimeni.

Ca să nu-şi piardă tehnica, se ducea de două ori pe săptămână la biserica lui Francis, unde avea bucuria să poată cânta la o orgă adevărată. Singură în biserica plină de muzică, se simțea împăcată. Dar reflecta adesea cu tristețe la acea memorabilă sâmbătă în care se căsătorise verişoara ei Anne.

Se întreba ce se întâmplase cu Sean şi căuta deseori în ziare numele sau fotografia lui Richard. Fără rezultat. Ieşiseră din viața ei la fel de brusc cum intraseră. Nu mai resimțea decât o imensă singurătate şi impresia îngrozitoare că pierduse pentru totdeauna ceva esențial.

Capitolul 8

La sfârsitul lunii iunie, într-o vineri, Laura îl văzu pe Richard sosind la raionul de instrumente muzicale. Era puțin după ora patru. Costumul lui sobru contrasta cu ținuta lejeră a celorlalți clienți care, pentru acea călduroasă după-amiază de vară, erau îmbrăcați usor. I se păru mai înalt si mai frumos de cum si-l amintea. La început crezu că n-o văzuse, deoarece discută un moment cu directorul magazinului. Nici măcar o singură dată nu întoarse capul spre ea. Până când se apropie de ea însoțit de director.

- Domnisoară Talmadge, declară acesta, vrei să te ocupi de acest domn?

Laura recunoscu licărirea ce strălucea în ochii patronului ei în acea clipă. Figura lui ursuză nu se lumina, într-adevăr, decât atunci când avea în perspectivă o vânzare bună. Îi venea totusi greu să creadă că Richard voia să cumpere o orgă... Din câte stia, nici Sean nici Richard nu cântau la orgă.

- Domnisoara Talmadge este specialista noastră. Eu mă pricep foarte puțin la orgi si domnisoara Talmadge spune că instrumentele pe care le vedeți aici sunt niste bijuterii! Domnul este interesat de un model mare, Laura. Pentru o biserică. Doreste una fără toate zorzoanele la modă, cu un set complet de pedale si cu o consolă într-un stil apropiat de cel al bisericii în chestiune.

Richard o privea cu un aer neutru, desi i se păru că avea o licărire de dispreț în adâncul ochilor. Pentru că trebuia, după toate aparențele, să simuleze că nu se cunosc. Laura îi respectă jocul.

- Nu avem nici o orgă de acest fel în stoc, domnule Peters. Nu mi se cere niciodată. Domnul... acest domn ar face mai bine să meargă să se adreseze...

- Putem să comandăm una, i-o tăie scurt Peters, care era limpede că nu dorea să rateze o atât de bună afacere.

- Este adevărat, admise ea, dar va dura până la livrare.

- N-are importanță, nu sunt grăbit. Este o donație pe care familia mea vrea s-o facă bisericii din satul nostru, explică Richard.

- Gestul acesta vă onorează, domnule, declară domnul Peters, lingusitor.

Laura nu se putea împiedica să-si spună că acest magazin de la periferia Londrei nu era locul ideal pentru a cumpăra o orgă de biserică!

Descumpănită, îl întrebă din priviri pe domnul Peters.

- Ei bine, ce mai astepți Laura? Scoate cataloagele si arată-i domnului Bowden ce putem să-i propunem! O să-i facem o comandă specială si vom primi orga într-o săptămână. Vă convine, domnule Bowden?

- Perfect. Pot consulta aceste cataloage acum?

- Condu-l pe domnul în biroul meu, se oferi generos Peters.

De fapt, biroul consta dintr-o masă şi două scaune în fundul magazinului. Laura se gândi brusc că trebuia să arate groaznic. Lucra de la prânz, îi dispăruse rujul de pe buze, părul îi era în dezordine şi rochia simplă şifonată. Începu să răscolească nervoasă prin sertare în căutarea cataloagelor.

- Am să pun scaunul acesta lângă celălalt, zise Richard, încât să le putem răsfoi împreună...

Ea observă că se aşezase în aşa fel încât să se găsească în

afara câmpului vizual al domnului Peters; descoperi în sfârşit trei cataloage şi le deschise pe birou.

- Ce preţ aveţi intenţia să plătiţi? întrebă ea.

- N-are importanţă. Vrem să luăm ce-i mai bun. Oh! n-avem nevoie de o orgă uriaşă... Biserica noastră nu este catedrala Saint-Paul! adăugă el cu un zâmbet.

Laura se miră să-l vadă dintr-o dată atât de nerăbdător şi buna ei siguranţă dispăru.

- Mă gândeam la o orgă cam ca cea a fratelui tău, la Saint-Peter, reluă el.

- Imposibil, aceea este o orgă mare, foarte veche. Nu se mai fabrică de mult timp.

- Păcat! Avea un sunet magnific.

Oare când o ascultase? Venise oare la Saint-Peter s-o asculte cântând? Ea era singura care folosea acea orgă.

- Este adevărat, zise ea roşind. Cred că aceasta ţi-ar conveni, adăugă ea cu degetul pe o fotografie din catalog. Este electronică, bineînţeles, ca toate orgile din zilele noastre, cu difuzoare care îi dau un sunet foarte bun. Cântam pe una la fel, la Academie.

- Am înţeles că magazinul propune şi cursuri?

- Da.

- Tu le dai?

- Da, dar mă îndoiesc că organistul bisericii tale era nevoie de ele, cu atât mai mult cu cât noi nu ne deplasăm. Cursurile au loc aici.

- Organistul nostru va putea să vină ca să-i arăţi cum s-o folosească...

- Bineînţeles. Ah... societatea Hammond fabrică de asemenea o orgă foarte frumoasă. Vrei s-o vezi? Nu se cumpără un obiect atât de scump fără a face comparaţii, zise ea, mândră că îşi păstra atât de bine calmul.

El se apropie de ea ca să vadă mai bine orga pe care i-o arăta. Umerii lor se atinseră uşor. Parfumul înţepător al loţiunii lui după ras trezi în ea o mulţime de amintiri dureroase. Dar acest contact fu de scurtă durată. El se dădu brusc înapoi, ca sub efectul unei arsuri. Cercetară cataloagele mai bine de un sfert de oră înainte ca el să rişte o remarcă personală.

- Nu mai cânţi la „Pivniţele Franţei"? întrebă el ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Ea continuă să întoarcă paginile un timp, înainte de a răspunde:

- Nu.

- Te-au dat afară sau ai demisionat?

- Ei bine, din punctul meu de vedere, am demisionat.

- Ai făcut bine. Câstigi bine, aici?

- Şi în privinţa asta, depinde cum privesti lucrurile... O să consideri cu siguranţă că salariul meu este mizerabil, dar prefer asta somajului. Mă descurc.

- Cânţi atât de bine! De ce nu încerci o carieră de concertistă?

- Muzica de orgă nu interesează pe nimeni.

- Îmi amintesc într-adevăr de concertul lui Hans Grebel... Ce păcat! Atâta muncă degeaba...

- Eu n-am nici un regret. Îmi place mult ceea ce fac... Ce mai face Sean? întrebă ea, împinsă de curiozitate.

- O persoană importantă din cinematografie a avut buna idee să-l convingă că va reusi mai bine în meserie cu o diplomă în buzunar. Şi-a luat examenele cu succes si se va întoarce la universitate la toamnă. Pe timpul verii s-a angajat ca om bun la toate la studiourile Pinewood. Este încântat că a pus un picior în show-business, cum spune el. În acest moment este îndrăgostit nebuneste de o eurasiană, o mică starletă de mâna a doua. Dar, de data asta, o să mă feresc să mă amestec în treburile lui...

Laura ridică spre el o privire întrebătoare. Ce însemna oare această remarcă ambiguă? Voia să spună că nu ținea să nu ajungă din nou într-o situație ridicolă sau încerca numai să se scuze? El se cufundase deja din nou în cercetarea catalogului.

- Se apropie ora închiderii, zise ea. Vrei să reflectezi puțin înainte de a te hotărî?

- Tu pe care o preferi?

- Hammond. Dar cealaltă oferă un raport mai bun calitate-preț.

- O iau pe cea de la Hammond. Tu eşti mult mai competentă decât mine. Am să-ți urmez sfatul.

Puțin după aceea, domnul Peters veni să li se alăture.

- Merge bine? De ce l-ai instalat pe domnul Bowden în acest colț întunecos, domnişoară Talmadge? Cum! Nu i-ai arătat decât trei cataloage? Doar avem mult mai multe!

El se întoarse spre Bowden şi adăugă:

- Iertați-mă, domnule, personalul nu mai este cum era odată...

- Vă înşelați, răspunse Richard pe un ton tăios.

Domnişoara Talmadge mi-a fost de un ajutor preţios. Am cerut eu însumi să văd cu prioritate catalogul Hammond. Aveţi norocul să aveţi o angajată atât de competentă... Aşadar, îmi recomandaţi o orgă Hammond, domnişoară Talmadge?

- Da, este un instrument foarte bun.

- Perfect, am s-o iau.

- Voi întocmi imediat comanda, zise Peters înseninat de preţul astronomic al orgii alese.

După ce se îndepărtă cu Richard, Laura se duse să-şi pieptene părul şi să-şi refacă fardul. Ea nu se grăbi. Richard venise aici pentru ea, era evident... Cumpărarea orgii nu era decât un pretext. Se va oferi oare s-o conducă acasă? Sau poate... Plină de speranţă, îşi spuse că vor reuşi poate să se împace...

- Eu plec, domnule Peters, anunţă ea iesind.

- Pe mâine, Laura!

- Mulţumesc pentru ajutorul dumneavoastră! îi aruncă Richard abia privind-o, înainte de a se întoarce din nou spre Peters.

Ce proastă! Imaginaţia îi jucase, hotărât lucru, o festă foarte urâtă, Richard nu venise la magazin pentru ea... De ce se gândise oare la o asemenea nebunie? Probabil încercase o teribilă jenă văzând-o si numai din pură politeţe nu plecase imediat, căci trebuie să fi vrut să fugă cât îl ţineau picioarele! Cuprinsă subit de furie, trebui totusi să admită că el iesise foarte bine din această încurcătură.

Sâmbătă dimineaţa, directorul magazinului o primi cu un zâmbet larg pe buze.

- Totul a mers bine, domnule Peters? întrebă ea pe un ton fals degajat.

- De minune! Orga va fi livrată la faţa locului, în Sussex, vinerea viitoare. De altfel, vei merge acolo să te asiguri că totul este în ordine. I-am promis domnului Bowden. N-o să-ţi strice să schimbi puţin aerul!

- El a cerut să merg acolo?

- Da. Va trece el însusi să te ia de aici cu masina, la ora trei. Domnul acesta pare fascinat de orgă. Am speranţa să-i vând si una mai mică. A spus că poate va veni să încerce una, în această săptămână. Este un fanatic al orgii! Cunoaste toate locurile din Londra unde se pot asculta.

- V-a citat vreun nume?

- A vorbit despre o mică biserică... Saint-Peter, cred. După părerea lui, organista care cântă acolo duminica este extraordinară. Ia seama, Laura, vezi ce vrea tipul acela, zise el brusc văzând un client care încerca o claviatură.

Richard nu apăru în cursul săptămânii. Vineri, când era prevăzută călătoria ei în Sussex, Laura îşi alese cu grijă toaleta, ferm hotărâtă să-i apară nu numai frumoasă, dar şi cât se poate de respectabilă. Eleganţa ladyei Althea îi reveni deodată în memorie. Nici vorbă! Nu va putea niciodată să rivalizeze cu ea. Îmbrăcă o rochie de un albastru luminos împodobită cu dantelă albă, a cărei croială foarte modernă îi sublinia talia zveltă. Îşi strânse părul într-un coc simplu şi pentru a atenua aspectul de profesoară al ansamblului, alese pantofi uşori cu toc înalt.

Dacă plecau la ora trei spre Sussex, nu se va întoarce fără

îndoială acasă înainte de căderea nopții.

Oare Richard alesese intenționat această oră târzie? Voia s-o invite la cină? Puțin înainte de ora trei, începu s-o cuprindă nervozitatea. Îşi finisa discret machiajul când sosi Richard, îndreptându-se imediat spre domnul Peters. Îndată ce o zări pe Laura, îi adresă un zâmbet care-i merse la inimă. Un zâmbet radios, plin de tandrețe şi de admirație. Un zâmbet care-i spunea mai mult decât orice discurs.

- Iat-o! exclamă Peters pe un ton jovial. Orga ar trebui să vă aştepte la sosirea dumneavoastră. Să verifici bine totul, domnişoară Talmadge şi, dacă există cea mai mică problemă, telefonează-mi.

- Să mergem, zise Richard.

Ea îl simți stânjenit si puțin nervos.

Masina lui era parcată în loc interzis în fața magazinului.

- Ai noroc! constată ea. N-ai nici o hârtie sub stergătoare!

- Ai uitat tactica mea? întrebă el deschizându-i portiera. Vorbesc franțuzeste si sunt lăsat în pace. Sper totusi că norocul meu va dura...

- Oh, doar n-o să ți se dea o contravenție după plecare!

- Nu la asta mă gândesc, murmură el enigmatic.

Puse contactul, demară si rămase tăcut un timp.

- Este departe? întrebă Laura, după ce iesiră din Londra.

- O sută de kilometri în linie dreaptă. Cât timp îți trebuie ca să verifici buna funcționare a orgii?

- N-am verificat niciodată o orgă asa de mare. Dar... nu înțeleg de ce m-ai ales pe mine. Un tehnician era mai calificat. Eu nu sunt bună de nimic în electronică.

- Ştii totusi să apreciezi sunetul unei orgi, nu?

- Da. Voi putea de asemenea să dau câteva sfaturi organistului vostru. Apropo, cum se numeste?

- Everett.

- Cântă de multă vreme?

- Este un începător. Vechiul nostru organist a murit. Domnul Everett ia lecții de sase luni.

- Șase luni? Va fi incapabil să folosească această orgă la posibilitățile ei maxime. În fine, dacă este serios, va sfârsi prin a învăța.

Mai discutară un timp despre orgă, apoi Richard schimbă brusc subiectul.

- La ce oră trebuie să te întorci la Londra, Laura? Ai poate o întâlnire...?

- Nu în seara asta. La ce oră pleacă ultimul tren spre Londra?

- N-am nici o idee. Dar te voi aduce eu înapoi. Am o întâlnire de lucru mâine dimineață şi prefer să-mi petrec noaptea la Londra.

- Mulțumesc, şopti ea.

- Eu sunt cel care îți mulțumesc pentru că te-ai deplasat.

- Îmi fac doar treaba, răspunse ea.

Rulau la periferiile Londrei. Ansamblurile de locuințe se succedau fără întrerupere.

- Am impresia că în curând nu va mai rămâne nici un colț de verdeață în Anglia, remarcă ea cu amărăciune.

- Uiți Kew Gardens! zise el cu un zâmbet. Îți place la țară?

- Enorm. Am locuit mult timp la țară.

- O să-ți placă Hazelhurst. De fiecare dată când merg acolo, resimt aceeaşi emoție. Ca şi cum m-aş întoarce cu un secol în urmă. Fără zgomotul avioanelor, te poți crede într-un tablou de Constable. Este atât de diferit de Londra.

- Mi-a trebuit un an ca să mă obişnuiesc cu zgomotul oraşului, cu aglomerația...

Discutară de una şi de alta, evocând amintiri din copilăria lor. Ea vorbi despre poneiul irlandez pe care tatăl ei îl cumpărase pentru Francis şi pentru ea. Schimbară multe anecdote despre câinii şi bicicletele lor precum şi despre tradițiile de Crăciun obişnuite în familiile lor.

După-amiaza era pe sfârsite când Richard opri în fața bisericii din satul lui, o splendoare gotică de dimensiuni modeste.

- Ce minunăție! exclamă Laura.

- Dacă domnul Peters s-a ținut de cuvânt, orga ar trebui să se găsească deja în altar.

- Şi domnul Everett?

- N-o să întârzie. Mi-a spus că va veni direct de la serviciu.

Ii urmă în interiorul bisericii si nu se putu împiedica să-si amintească ziua căsătoriei verisoarei ei - ziua aceea în care fuseseră împreună într-o biserică... Fără să spună un cuvânt, ca si cum si el îsi amintea, el începu să urce scara.

- Fii atentă să nu te împiedici, se mulțumi să-i spună. Va trebui să instalez lumină electrică.

Noua orgă sosise. Nerăbdătoare s-o încerce, Laura se instală în fața claviaturii.

- Ce proastă sunt! Am uitat să aduc partiturile! Sper să fie unele pe aici.

- Da, răspunse el întinzându-i o carte de cântece religioase îngălbenită de timp.

Îsi puse degetele pe clape cu o reală bucurie. Niciodată nu cântase la un instrument nou atât de bun. Consola din lemn de nuc lucea usor sub razele soarelui care asfințea. Cântă două bucăți si el ascultă tăcut si atent.

- Am impresia că a suportat foarte bine transportul, declară ea în final. Este perfectă.

- Poftim?

Cufundat într-o adâncă reverie, el tresări. Laura îi repetă ce spusese.

- Cu atât mai bine. Norocul meu continuă...

Deodată, domnul Everett apăru alături de ei. Cam de vreo treizeci de ani, avea totul dintr-un funcționar model de birou.

- Este un adevărat monstru! exclamă el, speriat. N-am să fiu niciodată la înălțime, domnule Bowden. Mi-a fost greu s-o stăpânesc pe cea veche... Voi încerca, totuşi.

Era muzician doar cu numele. Nu greşea notele, dar cânta fără nici un talent. Nu se servea niciodată de pedale pentru a amplifica başii şi părea că nu ştie nimic despre posibilitățile armonice ale orgii. Laura asculta, îngrozită. Cum putuse oare Richard să irosească atâția bani pentru un organist atât de mediocru?

- Voi veni să repet în weekend, anunță domnul Everett ridicându-se. Trebuie să alerg acum. Am un meci de crichet.

Îşi luă rămas bun şi dispăru.

- Ne întoarcem la Londra? întrebă Laura.

- Nu, dacă norocul meu continuă. M-aş bucura dacă ai accepta să cinezi cu mine...

Laurei îi tresări inima de bucurie.

- Este târziu, dar... accept!

- Ce fericire! Vino, mama ne aşteaptă.

Capitolul 9

Speriată, şi-o imagină imediat pe lady Althea cu treizeci de ani mai mult, prezidând o masă imensă în jurul căreia mişuna o armată de servitori. Imposibil... O să-şi verse paharul, va alege greşit tacâmul, o să spună exact ce nu trebuia. În plus, amintirea scandalului după încăierarea de la „Pivniţele Franţei" o paraliza. Nu, nu va putea niciodată să-i înfrunte pe părinţii lui Richard.

- Eu... nu prea mi-e foame, Richard... şi... începu ea.

- Nimeni nu te obligă să mănânci mult.

- Dacă am lua mai curând un hamburger pe drumul de întoarcere?

- Am anunţat-o pe mama că vom cina la Hazelhurst.

- Cu toată familia ta?

- Sean este la Londra şi tata nu-şi părăseşte camera. Nu vom fi decât mama şi cu mine. O să vezi, va fi o cină foarte simplă, intimă.

Remarcând că ea era moartă de teamă, adăugă cu blândeţe:

- Ne asteaptă. Doreste foarte mult să te cunoască, deoarece adoră muzica de orgă. Sunt sigur că vizita ta îi va face bine. Ştii, este atât de singură.

Laura avea cu toate acestea certitudinea că singurătatea ladyei Bowden nu avea nici o legătură cu această invitaţie. Richard voia doar să vadă dacă era capabilă să se integreze în mediul lui si numai ideea să-i salute mama o îngrozea pe Laura...

- Dar eu... niciodată n-am...

Se întrerupse, constientă brusc de atitudinea ei puerilă.

- Evident, dacă i-ai anunțat sosirea noastră... reluă ea.

- Nu-ți fie teamă, n-o să te mănânce! Este o bătrână doamnă foarte originală... nicidecum rigidă. Prietenii ei îi spun „Blânda”!

- Ciudată poreclă pentru o lady...

Dar nu se simți în largul ei când, după ce traversară hectare întregi de parc, Richard intră pe aleea care ducea la castel. Și-l închipuise adeseori într-un birou urias lambrisat cu stejar si, în mod ciudat, niciodată nu se gândise la Hazelhurst, resedința pe care o va mosteni la moartea tatălui său. La prima privire, realiză adâncimea prăpastiei care o separa de Bowdeni. Această fațadă lungă perforată de zeci de ferestre, această uriasă usă din lemn sculptat... Totul părea s-o sfideze. Hotărât lucru, lady Althea avea dreptate si Laura regreta, acum, că n-o crezuse.

Nu, nu era uimitor că Richard se ridicase împotriva relațiilor fratelui său cu o organistă de cabaret! Ea nu aparținea acestei lumi. Cei doi lei de piatră în mărime naturală care păzeau intrarea nu făcură decât să-i sporească neliniştea. Richard îşi dădu seama.

- Nu te teme de aceşti mici motănei, zise el pe un ton de glumă. Cu Sean, când eram copii, petreceam ore întregi călărind în spatele lor!

- Ce casă imensă... murmură ea, teribil de intimidată.

- Nu locuim aici decât într-o mică parte din timp. Şi apartamentul meu din Londra este mult mai modest.

El făcea într-adevăr tot ce putea pentru a o linişti. O luă de

braț pentru a urca treptele peronului. Îi întâmpină un valet.

- Ştiu să deschid o uşă, Jenkins, zise Richard pe un ton tăios.

Vizibil ofensat, Jenkins tăcu cu un aer înțepat. Şi Laura îşi spuse că Richard trebuia să fie la fel de nervos ca ea, pentru a repezi astfel un servitor care nu-şi făcea decât treaba.

Holul vast semăna cu o uriaşă tablă de şah cu dalele ei de marmură negre şi albe, sub o enormă lustră de cristal. Lambriuri din lemn bogat sculptate acopereau pereții şi, în fund, scara mare în formă de potcoavă era de o frumusețe impresionantă. Numeroase portrete de strămoşi în somptuoase rame aurite demonstrau prestigiul acestei glorioase familii. Dar Richard o antrena deja pe Laura spre salon, o încăpere uimitor de mică, intimă şi confortabilă cu pereții tapetați în roşu şi acoperiți de tablouri mult mai puțin sobre decât portretele din hol şi de fotografii în frumoase rame foarte simple. Fotografii ale unor bătrâne doamne zâmbitoare, tineri căsătoriți, copii...

- Unde este lady Bowden, Jenkins? îl întrebă Richard pe valetul care-i urmase.

- În solariu, domnule.

- Te rog să te duci s-o anunți că invitata noastră este aici.

Jenkins se înclină si iesi.

- Stai jos, Laura. O să bem ceva, zise el de cum rămaseră singuri, frecându-si nervos mâinile.

- Sherry? Vin?

- Sherry? Ce grădină minunată! exclamă ea.

Tocmai descoperise, în spatele geamurilor ferestrelor, o fantastică abundență - perfect întreținută - de trandafiri în

floare.

- Acesti trandafiri datează din epoca reginei Anne. Grădinarul nostru îi îngrijeste în mod deosebit. În sfârsit... omul care se ocupă de terenurile noastre, se corectă el, jenat.

- Cum... ea este deja aici? se auzi o voce de femeie de cealaltă parte a usii. Jenkins du-te la bucătărie si vezi dacă cina este gata. Ah nu! este adevărat. Trebuie să luăm mai întâi un aperitiv!

Mama lui Richard era oare si ea la fel de nervoasă ca fiul ei? El se grăbi să-i deschidă usa si o femeie fermecătoare, mică de statură, cu părul argintiu, înaintă spre Laura. Atitudinea ei era semeață, dar expresia era prietenoasă, chiar malițioasă. În pantaloni de călărie, cu cazacă si cizme, exprima sănătate. Laura îi zâmbi - lady Bowden nu era asa cum si-o imaginase.

- Domnişoară Talmadge, ce fericită sunt să vă primesc! Sper că-mi veți scuza această ținută, dar vin de la grajduri. Calul fratelui tău şi-a făcut praf boxa, Dick! Este motivul întârzierii mele. A trebuit s-o trag de urechi pe Duc!

- Duc este o iapă, Laura, în caz că vei crede că mama şi-a pierdut capul! Iată... ți-o prezint pe mama mea.

- Bună ziua, doamnă, zise Laura. Dar... dacă este vorba de o iapă, de ce n-ați numit-o Ducesa?

- Deoarece mama găseşte că seamănă cu ducele de Braemar, explică Richard. Dar să nu spui la nimeni, este un secret de familie! Braemar s-ar putea supăra dacă ar afla...

- Am să-mi țin gura, promise ea, uimită şi amuzată.

- Îți plac caii, draga mea? întrebă lady Bowden.

- Am avut un ponei, pe vremuri...

- Este cu totul altceva, o întrerupse bătrâna doamnă.

- Richard mi-a spus că vă place orga?

- Orga? Care orgă? întrebă lady Bowden întrebându-şi fiul cu privirea.

- Cea pe care o oferim bisericii, mamă.

- Ia te uită! Credeam că era destinată domnişoarei Talmadge?

- Oh, nu! spuse Laura. A cumpărat-o la sfatul meu, dar nu pentru mine!

- Adevărat? Este ciudat... Dar de ce ai vândut-o? Dick pretinde că ştii să cânți la orgă.

- Vrei un pahar de Xeres? o întrerupse Richard pe un ton fără replică.

- Dick! Ce te-a apucat, seara asta? Sunt mai bine de treizeci de ani că beau un scotch înainte de cină! Bun, mă duc să mă schimb, am să-l beau în camera mea.

- Am să-i spun lui Jenkins să ți-l ducă sus.

Şi o urmă în grabă afară din salon. Laura îi auzi discutând cu voce joasă în spatele usii. Richard părea să-i facă reprosuri mamei lui care îi răspundea pe un ton de scuză. El reveni curând în salon si-i propuse Laurei să facă o mică plimbare în grădină.

- Numai dacă nu preferi să-ți termini băutura...

- Nu, nu... să iesim zise ea, descumpănită.

La întoarcerea lor, lady Bowden îi astepta. Foarte elegantă într-o rochie de seară, cu un prețios colier de perle în jurul

gâtului. Ea căută cu privirea aprobarea fiului său. El încuviință din cap si trecură în sufragerie.

La capătul unei mese imense, trei tacâmuri erau asezate pe o față de masă din dantelă albă. Laura nu se putu împiedica să admire farfuriile din porțelan fin de China si superba argintărie patinată de timp. În fața fiecărui tacâm, străluceau trei pahare de cristal.

- Ia paharele acestea, ordonă Richard servitorului. Lasă numai câte unul de fiecare.

- Am cerut să se pregătească o pulpă de miel, domnisoară Talmadge, anunță lady Bowden. Sper că-ți place?

- Da, mult.

- Cu atât mai bine. Şi sparanghelul? Am avut mult anul acesta. În seră, bineînțeles.

- Vă place grădinăritul? întrebă Laura în timp ce stinghereala generală creştea.

- Nicidecum! Nu-mi plac decât caii. Îi cresc, îi antrenez, îi călăresc... Nu călăreşti, mi-ai spus?

- Nu.

- Păcat.

Se aşternu o lungă tăcere apăsătoare. Apoi, deodată, începură să vorbească toți trei deodată. Puțin încurcată, lady Bowden îşi repetă cuvintele.

- Dickie va înscrie un cal în concurs la Ascot, anul acesta.

- Adevărat? întrebă Laura. Are şanse să câştige?

- „El"? Dar, draga mea, Ascot este rezervat în exclusivitate iepelor tinere, declară lady Bowden râzând. Va câştiga, sunt

convinsă.

- Laura nu putea să ştie, mamă. Ţi-a spus de două ori că nu este interesată de cai!

Această masă fu o adevărată tortură pentru Laura. Toate încercările ei de a relansa conversaţia eşuară. N-avea nici un singur gust în comun cu lady Bowden. Îndată ce putu s-o facă fără să pară nepoliticoasă, mulţumi gazdei pentru ospitalitate şi-i reaminti timidă lui Richard promisiunea s-o ducă înapoi la Londra în seara aceea.

Discutară puţin în timpul drumului şi numai despre Hazelhurst şi despre noua orgă.

- Eşti foarte tăcută seara asta, constată el.

- Mă gândeam.

- La lucruri triste, se pare. Cina a fost chiar atât de penibilă?

- Oh nu! Hazelhurst este o reşedinţă splendidă! Trebuie să fie minunat să... să te simţi la locul tău acolo... Mă înţelegi? Totul este atât de... atât de distins, atât de rafinat.

- Nu depinde decât de tine să fii distinsă oriunde te afli, Laura... Cât despre distincţie, mama nu deţine exclusivitatea!

- Am încercat totuşi o indispoziţie reală, murmură ea.

Se gândea cu amărăciune şi regret că Richard n-o prezentase mamei lui decât pentru a o confrunta cu lumea lui, ca să afle dacă putea să i se adapteze. Se gândise aşadar foarte serios să o ia de soţie şi această seară îi dovedise că nu vor fi niciodată fericiţi împreună.

La Hazelhurst, se simţise ca un peşte scos din apă şi Richard nu-şi cruţase eforturile pentru a o face să se simtă în largul ei.

Ce se va întâmpla când se va găsi în prezenţa întregii familii, a tatălui său, a unchilor şi mătuşilor lui...? Fără să mai vorbească despre toţi ducii şi conţii pe care mama lui îi amintise la întâmplare în timpul conversaţiei. Laura ştia de acum înainte: nu-i rămânea decât să-l uite pe Richard Bowden.

- Am considerat că erai admirabil la locul tău, declară el.

Ce voia oare să spună? Că vor putea întreţine în continuare relaţii amicale? Nu, prefera să nu-l mai vadă niciodată.

O lăsă în faţa casei.

- Îţi mulţumesc că ai venit, Laura. Sper să ne revedem foarte curând.

Ea scutură din cap.

- E preferabil să ne oprim aici, Richard. Sunt mulţumită că ne despărţim prieteni.

- Noi n-am fost niciodată prieteni, Laura, declară el cu un zâmbet misterios.

Intrând la ea, sărăcia apartamentului îi sări în ochi. Nu era deloc uimitor că si Richard fusese surprins, el care se născuse la Hazelhurst... Pentru a încerca să nu se mai gândească la asta, Laura vru să pună un disc si luă masinal „La vie en rose”. Închise ochii si revăzu toată aventura ei cu Richard de la început si până la lamentabilul deznodământ. Nu, în nici un moment nu fuseseră prieteni. În schimb, se înfruntaseră cu o ură pătimasă... Lacrimi fierbinţi ţâsniră din ochii ei. Nemiscată, se gândi cu disperare că povestea lor ar fi putut să fie minunată...

Capitolul 10

Luni seara, Richard îi telefona acasă.

- Aveți probleme cu orga?

- Nu, mai curând cu organistul... Preotul nostru vrea să organizeze un mic concert, duminică, pentru a inaugura orga si domnul Everett nu va fi niciodată gata la timp. Ai accepta să cânți pentru noi câteva bucăți tradiționale? Cele pe care le cânți la Saint-Peter s-ar potrivi de minune. Îți vom fi foarte recunoscători...

Laura fu cuprinsă imediat de emoții contradictorii. Mai întâi, era decepționată că n-o sunase decât pentru a-i cere un serviciu si apoi ideea de a se afla atât de aproape de Hazelhurst o speria. Va trebui poate să îndure o altă masă cu lady Bowden? Desigur, perspectiva de a cânta la acea frumoasă orgă absolut nouă o ispitea.

- Nu esti liberă duminică? se nelinisti el în fața tăcerii ei.

- Ba da. În fine, dimineață cânt la Saint-Peter. Dacă acest concert are loc după-amiază...

- Ora ta va fi şi a noastră. Bineînțeles, vin să te iau şi să te aduc înapoi. Şi dacă fratele tău Francis şi soția lui vor să vină, vor fi bineveniți.

- Mulțumesc.

- Accepți? Regret că-ți cer asta, dar eşti singura organistă pe care o cunosc, capabilă să exploateze toate posibilitățile acestui instrument.

Nu-i cerea la urma urmei decât să-i dea puțin din timpul ei. Laura nu putea fi atât de meschină încât să refuze.

- De acord. Preotul vostru va da fără îndoială un anunț la ziar, altfel risc să cânt într-o biserică goală... Să fixăm ora chiar acum. Ora trei?

- Perfect. Voi veni să te iau către ora unu. Va fi o mică

recepție după concert. Pe duminică!

- Aşteaptă! Nu putem discuta dinainte despre program? Mai ales nu vreau să-ți impun nimic, dar...

- Vorbim imediat. Ai sugestii?

- Trebuie, desigur, câteva arii religioase şi de asemenea puțină muzică clasică pentru a pune mai bine orga în valoare. Bach... sau Haydn?

- Tu ştii mai bine decât mine ce-i mai convenabil. Îți mulțumesc pentru bunăvoință, Laura.

- Sora unui preot nu putea avea inima să refuze o asemenea cerere!

- Pe asta contam şi eu! exclamă el râzând. Mi-ai sesizat oare stratagema?

Când el închise, Laura rămase un timp în fața telefonului. Stratagema lui... Ce voia să spună? Putea să mai aibă oare puțină speranță?

In timpul săptămânii se duse de mai multe ori să repete la Saint- Peter. Francis si Mavis acceptară cu bucurie să asiste la concert.

- Ce vei îmbrăca? se nelinişti Mavis.

- O toaletă foarte simplă. Nu uita că acest concert are loc într-o biserică!

Alese o rochie lungă de organdi alb cu mâneci până la cot, ajustată pe talie şi cu o jupă foarte amplă. Ca bijuterie, îşi puse pe umăr o broşă din aur moştenită de la mama ei. In ultimul moment, hotărî că avea acum sau niciodată ocazia să poarte pentru prima dată o pălărie mare de pai pe care o cumpărase dintr-un capriciu fără să îndrăznească vreodată s-o poarte.

- Eşti fermecătoare! exclamă Mavis. S-ar spune că ai ieşit

dintr-o gravură din secolul al XIX-lea!

Richard bătu la uşă exact la ora unu şi plecară imediat. Laura îl găsi deosebit de seducător în costumul lui de vară gri deschis. El n-avea nimic dintr-o gravură veche şi înfăţişarea lui de om de afaceri modern făcea un contrast aparte cu rochia ei albă. Se temuse de drumul cu maşina, deoarece Richard şi Francis n-aveau aparent nimic în comun. înţelese repede cât de mult se înşelase. Spre marea ei bucurie, discutară cu însufleţire despre religie, despre numărul din ce în ce mai restrâns de credincioşi şi despre motivele acestei îndepărtări de biserică. Francis spuse că după părerea lui biserica nu juca un rol destul de activ în viaţa comunităţii pentru a atrage interesul tinerilor. Aprobând unele din aceste idei, Richard insistă asupra importanţei pe care o avea pentru el respectarea ritualurilor religioase.

- Botezul, căsătoria, înmormântarea... nu se întâmplă decât o dată într-o viaţă. Pentru a păstra întregul lor sens, trebuie să le celebrezi cu cea mai mare solemnitate posibilă. De aceea, mă voi căsători cu mare pompă. Flori, „Marşul nupţial”, nu va lipsi nimic!

- N-ai decât s-o angajezi pe Laura pentru a cânta la orgă! zise Francis râzând.

- Sper că va fi prezentă... se mulţumi să răspundă Richard.

Imediat ce sosiră, ea îşi pregăti partiturile. Richard îi prezentă pe Francis şi pe Mavis preotului care îi luă să viziteze biserica. Peste balustradă, Laura o zări pe lady Bowden care străbătea aleea centrală la braţul lui Sean. Richard li se alătură mai târziu, însoţit de Mavis şi de Francis.

Preotul începu prin a mulţumi în mod public familiei

Bowden pentru generozitatea ei. O prezentă apoi pe Laura ca o organistă absolventă a Academiei Regale şi membră activă a vieţii muzicale londoneze. Bietul de el! se gândi Laura. Nu ştia desigur nimic despre activităţile ei la „Pivniţele Franţei”.

Îndată ce îşi puse mâinile pe claviatură, tracul care o gâtuise până atunci dispăru ca prin farmec şi savură nespusa plăcere de a face să vibreze sub degetele ei minunatul instrument. Ascultătoare, orga transformă în muzică fericirea pe care o încerca. Ascultătorii îşi ţineau respiraţia. Şi când ecoul ultimului acord se stinse, preotul înaintă pe alee pentru a anunţa că o recepţie era organizată pentru toţi la Hazelhurst.

Revenită brusc pe pământ, Laura fu cuprinsă de panică. Hazelhurst! Crezuse că acestă recepţie va avea loc în holul bisericii... Trebuia să se întoarcă imediat la Londra împreună cu Francis şi Mavis. Înţelese repede că Richard nu putea s-o ducă înapoi înainte de sfârşitul recepţiei. Când i se alătură, acesta o prezentă la tot felul de persoane care o felicitară cu efuziune. Toată lumea fusese impresionată de concert. Richard nu-i lăsă braţul o singură clipă, nici chiar când Sean veni s-o salute şi declară că această muzică îi plăcuse, dar că prefera ce cânta la „Pivniţele Franţei”.

- Instrumentista pe care au angajat-o ca să te înlocuiască nu-ţi ajunge nici la degetul mic, Laura! Am dus-o acolo pe Sun Lee săptămâna trecută. Sun Lee este o prietenă de-a mea... o actriţă plină de talent.

- Richard mi-a vorbit despre ea. Este eurasiană, cred?

- Da, şi foarte dotată. Din păcate, nu vorbeşte un cuvânt englezeşte...

- Ai face mai bine să te întorci acasă, interveni Richard.

Oaspeţii noştri probabil încep să sosească.

Câteva minute mai târziu, rulau cu toţii pe drumul spre Hazelhurst.

- Ce noroc că timpul este atât de frumos, zise Richard. Mama a organizat totul în parc.

- O recepţie în grădină! Este minunat! exclamă Mavis. Ar trebui să organizăm şi noi una la Saint-Peter, nu găseşti Francis?

- Da, cu condiţia să te ocupi de tot. Este o treabă de femeie, draga mea.

Înţeleg că există şi în familia voastră adepţi ai dominaţiei bărbaţilor, constată Richard zâmbindu-i Laurei.

Uriaşul cort ridicat în mijlocul parcului Hazelhurst era deja înconjurat de o mulţime de invitaţi care rivalizau în eleganţă, inteligenţă şi veselie. Lady Bowden veni în întâmpinarea lor.

- Draga mea domnişoară Talmadge! Ai cântat divin... exclamă ea strângând mâinile Laurei între ale ei. Aveam lacrimi în ochi, eu care nu plâng niciodată! Puteţi fi mândru de sora dumneavoastră, adăugă ea întorcându-se spre Francis.

- Mamă, cred că poţi să-i spui Laurei pe nume, zise Richard.

- Cu plăcere... Părinte Talmadge, doriţi desigur să discutaţi cu preotul nostru. Este pe undeva pe aici... Până atunci, veniţi cu mine, vreau să vă prezint verilor mei.

Li se prezentară nu numai verii, ci si prietenii, vecinii, aparţinând evident unor familii la fel de străvechi ca si cea a lui Richard. Îmbrăcămintea lor, manierele, accentul lor, toate o probau. Linistită de prezenţa lui Richard care n-o părăsea, Laura se simţi foarte în largul ei, cu atât mai mult cu cât nu se vorbea decât despre muzică. Se miră că nu se intimidase deloc.

Bărbații păreau în mod ciudat pasionați de orgă.

- Dați-mi numărul dumneavoastră de telefon, îi propuse un oarecare P. Exeter. Am să vă sun să mergem la un concert.

- Laura este în cartea de telefon, i-o tăie Richard antrenând-o puțin mai departe.

- Dar nu-i adevărat! protestă ea.

- Ştiu. Tipul acesta nu este decât un afemeiat si pe deasupra un pisălog îngrozitor!

- Dick, ce tot spui? se miră lady Bowden. Ştii bine că Exeter este un bărbat fermecător.

În afară de muzică, principalul subiect de conversație erau caii. Prietenii ladyei Bowden îi spuneau cu toții într-adevăr „Blânda", poreclă cu care Laurei îi era greu să se obisnuiască. Când Richard o lăsă un moment singură cu mama lui, un domn în vârstă, cu o față roscovană se apropie de ele.

- Ce splendidă după-amiază irosită, nu-i aşa „Blânda"? se plânse el. Se termină curând această petrecere? Dacă am face pe ascuns... un mic galop? Ce spui?

- Excelentă idee! Dar înainte i-am promis ceva lui Dick. Draga mea Laura, am să ți-l prezint pe tatăl lui Richard. Ştii fără îndoială că este la pat, altfel ar fi fost cu noi. Este nerăbdător să te cunoască.

Urmând-o pe lady Bowden în interior , Laura se întreba cui putea datora această onoare. Traversară o vastă bibliotecă şi începură să urce scara.

- M-ai luat probabil drept o proastă când ai cinat cu noi? Dar am scuze! Richard mi-a făcut atâtea recomandări încât nu mai ştiam unde mi-era capul! De obicei, el nu se ocupă câtuşi de puțin de felul în care mă comport dar, în seara aceea a trebuit să port acea rochie, să spun mai ales asta, decât cealaltă... Nu

puteam să-mi amintesc de toate, era imposibil! Sper că n-am fost prea ridicolă... ?

- Cum puteți să credeți așa ceva?

- Ce l-a iritat mai mult, a fost că am uitat povestea cu orga... Mi-aş fi amintit dacă iapa lui Sean nu şi-ar fi făcut de cap în ziua aceea... Ah! Am ajuns.

- Tu eşti „Blânda"? întrebă o voce bărbătească. Intră!

- Am sosit! strigă ea împingând uşa.

Laura fu uimită să se afle în fața unui om atât de în vârstă. Sir Greville avea aproape optzeci de ani. Fără îndoială, se însurase târziu. Avea părul alb ca zăpada şi pe fața plină de riduri, înțepenită de boală, ochii lui negri străluceau plini de vioiciune şi de malițiozitate.

- Greville, iat-o pe prietena lui Richard, zise lady Bowden. Laura Talmadge. Este o excelentă organistă.

- Dick mi-a repetat-o destul, răspunse bătrânul strângând mâna Laurei. Esti mai frumoasă decât în fotografie, adaugă el privind-o cu atenție. Trebuie să spun că n-am văzut decât fotografia unei fotografii...

El făcea evident aluzie la articolul de ziar care relatase scandalul de la „Pivnițele Franței".

Stânjenită, soția lui tusi usor.

- Greville, Dick nu vrea să se revină asupra acestei probleme, stii bine.

- Nu văd de ce n-as vorbi despre ea! Suntem în familie, nu? Ştim cu toții că se comportă ca un cretin! Sunt totusi fericit să văd că miza a meritat osteneala. Esti fermecătoare, micuța mea. Îmi placi mult.

- Am face mai bine să-l lăsăm, sopti lady Bowden, Laurei. Doctorul i-a prescris soțului meu cea mai mare liniste si nu cred

că vederea unei blonde atât de frumoase este de natură să-l linistească... A fost întotdeauna extrem de sensibil la farmecul feminin! Fii drăguț, Greville, acum dormi puțin, zise ea cu voce tare.

Pe palier, ea sovăi o clipă.

- Bun, unde eram? Ah, da! Trebuie să te duc la bibliotecă... Sunt sigură că vom deveni foarte bune prietene, Laura. Păcat că nu călăresti. Lui Dick îi plăcea mult, odinioară.

- Îmi închipui că acum n-are mult timp ca să se distreze. Munca lui este atât de...

- Oh! el n-are timp pentru nimic! Sunt chiar mirată că a găsit timp să... Ah! Iată-l. Când vorbesti de lup... Am urmat întocmai sfaturile tale, Dick. Tatălui tău îi place mult Laura. Pot să plec? Am să fac un mic galop cu Orwel, înainte de miezul nopții.

- Bună idee, mamă.

- Blânda! îi aruncă veselă lady Bowden înainte de a ieşi.

Richard o luă pe Laura de mână şi o conduse în bibliotecă. Mari ferestre dădeau spre grădina în terase unde se ridicau frumoase statui de granit.

- De ce ai vrut să-l întâlnesc pe tatăl tău?

- El este cel care a insistat să te vadă.

- Dar mă întreb de ce?

- Adevărat? zise el încet luându-i amândouă mâinile. Nu este normal că a vrut s-o cunoască pe femeia despre care fiul lui nu încetează să vorbească? Oh, era furios când a citit articolele din ziare. Am făcut tot ce am putut ca să restabilesc adevărul, dar voia să se asigure cu ochii lui că n-ai nimic dintr-o fată de cabaret... Dezaprobarea lui m-ar fi împiedicat să... în sfârşit...

Ea rămânea cu încăpățânare tăcută.

- Ştii ce încerc să-ţi spun, Laura... Înţeleg foarte bine că mă dispreţuieşti, dar există o neînţelegere reciprocă între noi, de la început. Te-ai înşelat în privinţa mea. Nu sunt genul care insultă femeile, nici să mă încred în aparenţe... Gelozia a fost aceea care a încurcat totul. O gelozie... nebună. Voiam atât de mult să fii... ceea ce eşti. Nu puteam să cred că destinul mi-a scos în sfârşit în cale femeia pe care o aşteptam. Nu-mi reveneam, Laura. Circumstanţele în care ne-am întâlnit au fost din păcate împotriva noastră.

Ea se străduia să-şi reţină lacrimile care-i urcau în ochi. Avea un nod în gât.

- Asta din cauza lui Sean... zise ea în cele din urmă. Nu voia să vadă în mine decât o femeie fatală...

- Da şi era chiar convins că erai una. Şi când te gândeşti că dacă aş fi fost primul care ar fi intrat la „Pivniţele Franţei", această încurcătură ar fi putut fi evitată... Dar acum totul s-a aranjat. Sean m-a asigurat că vei fi o cumnată ideală... Ce spui?

- Eu nu cred că... Oh! Richard... totul ne separă... Viaţa ta este atât de diferită de a mea... reusi ea să articuleze în tulburarea ei.

- Te înseli, Laura. Toate acestea nu înseamnă nimic pentru mine. Nu le-am ales eu. Nu este vina mea că m-am născut în acest mediu. Nu poţi să-mi porţi pică pentru asta. Nu sunt răspunzător, zise el pe un ton rugător.

Laura îsi muscă buzele ca să nu i le vadă tremurând.

- Nu-ţi port pică, Richard... Ai să mă uiţi repede.

- Nu! Chiar dacă as încerca, nu voi putea niciodată să te uit! Crezi că n-am încercat? si cu toate puterile mele? Chiar când te detestam, ţineam încă la tine. Cu siguranţă, n-am să te las să pleci acum când totul este aranjat. Am să mă căsătoresc cu tine

chiar dacă ar trebui să trăiesc în imobilul tău jalnic! Te rog, Laura, această casă nu reprezintă nimic pentru mine...

- Dar nu este o casă! Este un castel! Mă simt incapabilă să-mi asum atâtea responsabilităţi.

- Nu vei fi singură, draga mea. Am să fiu cu tine. Hazelhurst te sperie atât de mult?

- Nu este numai Hazelhurst. Lady Althea avea dreptate. Trebuie să te căsătoresti cu o femeie de rangul tău.

- Lady Althea? repetă el uimit. Ai văzut-o?

- Da. A venit la mine pentru a mă convinge să nu mă căsătoresc cu tine. Spunea că vorbeste în numele părinţilor tăi, a anturajului tău...

- Bineînţeles că nu! Mama si lady Althea sunt la cuţite din ziua în care a adus la Hazelhurst ziarele pe care voiam atât de mult să le ascund părinţilor mei! Althea trăieste în trecut... Ce ţi-a spus exact?

- Că n-avem nimic comun împreună, tu şi cu mine, dar dacă e să cred ce scriu ziarele, sunteţi foarte legaţi, voi doi?

- Nu. Am ieşit de mai multe ori împreună, nimic mai mult. Când m-am întors cu ea la „Pivniţele Franţei", mi-am spus că nu vor îndrăzni să dea afară o lady! zise el zâmbind. Şi ca să fiu foarte sincer, speram de asemenea să te fac geloasă. Am greşit mărturisindu-i că eram îndrăgostit - îndrăgostit de tine...

El tăcu o clipă, apoi în faţa aerului nu foarte convins al Laurei, adaugă:

- N-ai să conduci Hazelhurst, draga mea. Jenkins o face foarte bine. Vei putea să cânţi la orgă toată ziua, dacă îţi face plăcere. Pentru tine am cumpărat-o. Aveam nevoie de un pretext ca să te revăd.

- Un pretext cam scump...

- Am împuşcat doi iepuri dintr-o dată. Biserica avea realmente nevoie de o nouă orgă.

- I-ai spus patronului meu că-ţi plac orga şi organistele.

- Una, mai ales, tu, murmură el cu tandreţe. După plecarea ta de la restaurant, am început să merg duminica la Saint- Peter. De fapt, nu te vedeam decât la ieşire. Ridicam adesea ochii ca să-ţi admir profilul de departe. M-am prefăcut deseori că mi-am pierdut cartea de rugăciuni pentru a întârzia puţin ca să te pot privi. Când ai refuzat să-mi vorbeşti şi să accepţi scuzele mele, la restaurant, a trebuit să plănuiesc o nouă tactică. A fost oare bună...?

El o privi cu o speranţă nebună, amestecată cu nelinişte.

- Aş face mai bine să răspund da, înainte să-mi cumperi Albert Hall! murmură ea râzând şi totodată plângând.

Printre lacrimi, văzu faţa lui Richard radiind dintr-o dată de o fericire intensă. Visase atât de mult acest moment magic când orice neînţelegere dintre ei va fi spulberată pentru totdeauna. Tremură, gândindu-se că fusese atât de aproape să-l piardă, dar toate temerile ei dispărură când o luă în braţe. Acolo, era în sfârsit la adăpost. Iubită.

- Am fost cât pe ce să-ţi spun toate acestea în ziua când am cumpărat orga. Dar ţineam să te cer în căsătorie aici, la Hazelhurst...

- În speranţa de a mă descuraja? îl tachină ea.

- Nu, pentru că stiai ce te astepta. Voiam să joc cu cărţile pe faţă, să nu las nimic la voia întâmplării. Te căsătoresti la bine si la rău, Laura.

- Esti sigur de tine Richard?

- Niciodată n-am fost atât de sigur. Aceste ultime

săptămâni am fost pentru mine un adevărat calvar. Am crezut că înnebunesc să nu pot nici măcar să te privesc. Dar acum îmi trebuie mai mult decât o privire, Laura, dragostea mea...

Gurile lor se uniră cu tandrețe. Sigură de o iubire în sfârsit împărtăsită, se abandonă în întregime acestui sărut pasionat. Era în pragul unei noi vieți, dar, cu Richard alături, nu se mai temea de nimic. Era în stare să înfrunte totul. Fericită, se cuibări la pieptul lui.

Sfârşit